

Internationella Metallfederationen **Protokoll**

IMFs 31:a världskongress, Wien, Österrike, maj 2005

Internationella Metallfederationen

Protokoll

IMFs 31:a världskongress, Wien, Österrike, maj 2005

**IMFs 31:a världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

FÖRSLAG TILL DAGORDNING

1. Kongressens öppnande av IMFs ordförande Jürgen Peters
2. Fastställande av dagordningen
3. Avlidna
4. Arbetsordning
5. Val av funktionärer/kongressordförande
6. Bekräftelse av kongresskommittéer
  - a. Fullmaktskommitté och rösträknare
  - b. Resolutionskommitté
  - c. Motions- och stadgekommitté
  - d. Handlingsprogramkommitté
7. Sekretariatets rapport
8. Fullmaktskommitténs och rösträknarnas rapport
9. Stadgeändringar
10. Stadgeenliga val
  - a. Ordförande
  - b. Generalsekreterare
  - c. Exekutivkommittéledamöter
  - d. Resolutionskommittén
11. IMFs handlingsprogram
12. Resolutioner
13. Övriga frågor

* * *

IMFs 31:a världskongress Wien, Österrike, 22-26 maj 2005

Söndag, 22 maj 2005

Öppningsceremoni

Kongressen inleddes med en rafflande musik- och dansuppvisning med namn "En globaliserad värld" av dansare och en ungdomskör från *Performing Arts Studios Wien*. En videofilm, som producerats av Manfred Anderle och Peter Heimerl från Österrikiska metall- och textilindustriarbetareförbundet, visades på fondkulissen. Den handlade om en sammansmältning av urgamla kulturer från alla kontinenter och den moderna världen såsom vi känner den idag. I pausen mellan var och en av de fyra inledningstalarna under öppningsceremonin gjorde sångarna och dansarna mycket nyskapande uppträdanden.

IMFs ordförande **Jürgen Peters** hälsade medlemsförbunden välkomna till Wien, och välkomnade också varmt den särskilde gästen, Österrikes president Heinz Fischer, som var med dem för att själv hälsa ombuden. Wien var en fantastisk stad, med en rik historia av socialt engagemang som varit av stort värde för dess medborgare. Mellan det förra århundradets världskrig omsatte företrädare för fackföreningsrörelsen i det som då kallades för det "röda Wien" sina idéer om ett bättre liv för arbetande människor i praktiken i den regionala och kommunala politiken, och dessa idéer har överlevt som en modell för det moderna livet. Skatter på lyxvaror för de rika betalade för tjänster för de fattiga, som bostäder, skolbyggnader, bibliotek och andra kommunala inrättningar. Dessa landvinningar var unika under 1920- och 1930-talen, och de var ett påtagligt tecken på respekt för

mänskliga rättigheter och arbetstagarnas värde. Wien var därför verkligen en perfekt stad för att anordna IMF:s 31:a kongress. Peters hoppades att ombuden skulle inspireras av dess otroliga arkitektur, dess kulturevenemang och andra sevärdheter som Wien kunde erbjuda.

Han påminde om att IMF:s förra kongress hade ägt rum kort efter de tragiska händelserna den 11 september i New York. Alla höll med om att terrorattacken mot tusentals oskyldiga människor den dagen var ett avskryvärt brott. De skyldiga måste gripas och ställas till svars. Den amerikanska regeringens vedergällning var dock varken framgångsrik eller rättvis. Den var i själva verket missriktad – fel för Irak, fel för USA, och ett uppenbart brott mot internationell lag. Under de senaste fyra årens militära aktioner hade man inte lyckats uppnå fred eller gjort världen säkrare. Krig var ingen lösning. Det hade visats gång på gång under historiens lopp.

För att besegra terrorismen måste de bekämpa orsakerna, och de var fattigdom, förtvivlan och en växande klyfta mellan rika och fattiga, som underblåste terrorismen. U-länderna var de verkliga förlorarna i en världsordning som uppmuntrade en globalisering utan sociala normer. U-länderna lovades välstånd, men en chockerande statistik visade att de fick motsatsen. De 48 minst utvecklade länderna stod idag för endast 0,4 procent av världshandeln. Nästan hälften av världens befolkning levde på endast två euro per dag, 815 miljoner människor var undernärda, och mer än 325 miljoner barn gick inte till skolan. En fjärdedel av världens befolkning hade inte ens tillgång till rent dricksvatten. "Vi måste ändra på det," sade Peters. Frågan var hur. Han underströk att problemet inte var globaliseringen i sig. Problemet var en globalisering utan ett mänskligt ansikte.

Kapitalägarnas och i-ländernas ekonomiska intressen hade gett upphov till nyliberala filosofier som innebar att sociala regleringar hindrade marknadskrafterna. En renodlad kapitalism skulle dock fragmentera samhället och vidga klyftan mellan rika och fattiga. Fackföreningarna måste spela en beslutsam roll i arbetet för en mer hållbar ekonomi genom att representera arbetstagarnas intressen – arbetstagarna var viktiga intressenter i ekonomin. "Vi måste vara en motvikt mot kapitalintressenas dominans," sade Peters. Grunden för detta var solidariteten – att förenas i verksamheter för att organisera och mobilisera arbetstagare, i synnerhet unga arbetstagare, för att bli en stark förändringskraft. På det nationella planet hade fackföreningarna uppnått vissa framgångar i kampen för arbetstagarnas rättigheter, och detta under mycket svåra förhållanden. De hade uppnåtts med hjälp av kollektiva förhandlingar, genom den politiska processen, och om nödvändigt genom strejker och solidaritetsaktioner. Den internationella fackföreningsrörelsen måste arbeta samstämmigt för att övervinna globaliseringens negativa sidor. Den 31:a kongressen och handlingsprogrammet beskrev en uppsättning verksamheter med detta mål.

Ombuden fick se en video- och musikföreställning med namn *IMF i aktion*. Det var en nyskapande uppvisning av dansare som avbildade olika metalljobb – som att hamra, borra och svetsa.

Generalsekreterare **Marcello Malentacchi** tackade de österrikiska värdarna, fackförbundet GMT, för dess gästfrihet och ett imponerande kongressprogram. Han välkomnade de närvarande dignitärerna från andra internationella fackliga organisationer, inklusive EMF och FFI, men sparade sina varmaste hälsningar till de 130 kvinnliga närvarande ombuden, den största kvinnliga delegationen som någonsin hade deltagit i en IMF-kongress.

Under dessa svåra tider var det solidariteten som gav oss hopp, sade han, och beskrev det gemensamma mål som förenade alla fackliga företrädare – ett bättre liv för arbetande människor. I en värld av ohämmade globala marknadskrafter, företagstrimningar, utflyttning och outsourcing, gick dock en stor del av det fackliga arbetet ut på att helt enkelt

skydda jobben. Rika multinationella företag flyttade verksamheter till u-länder för att utnyttja billig arbetskraft och exploatera människor i länder där arbetstagarnas grundläggande rättigheter inte respekterades, och försökte att ställa arbetstagare mot arbetstagare. Regeringarna bemödade sig om dessa företags gunst för att undvika att förlora kapitalinvesteringar, vilket ledde till att länder konkurrerade med varandra i en jakt till botten. Men när arbetstagare kommunicerade över gränserna, och mobiliserade mot dessa illojala taktiker med hjälp av facklig solidaritet kunde man uppnå mycket, som att exponera deras girighet och ringaktning för arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna. Han nämnde exempel på framgångsrika strejker och andra solidaritetsaktioner som hade tvingat företag att backa. GM-anställda i Tyskland och Sverige hade stötts av GM-anställda i Brasilien, BHP Billiton-anställda i Australien hade stött anställda i samma företag i Moçambique och Peru.

Mellan 1980 och 2000 hade de största multinationella företagen ökat sin omsättning och vinst fyra gånger, men antalet anställda i dem hade ökat med endast 23 procent. De hade en enorm förhandlingsstyrka, och de utnyttjade den genom att hota att lägga ned anläggningar och flytta till andra länder. De anställda skrämdes till eftergifter och till att ta tillfälliga anställningar. Samtidigt som världen kämpade för att nå FN:s millenniemål för utvecklingen ökade klyftorna, både mellan och inom länderna. Kvinnliga arbetstagare tvingades ofta att överleva i en informell ekonomi. Tjugosju miljoner människor arbetade i exportfrizoner, och utsattes för statligt sanktionerade kränkningar av arbetstagarnas rättigheter. Nittio procent av arbetstagarna i exportfrizonerna var kvinnor. I Kina var kränkningarna av de mänskliga och fackliga rättigheterna utbredda, och utgjorde en stor utmaning för fackföreningarna. I Colombia dödades, eller försvann, hundratals fackliga företrädare varje år.

Antalet arbetsrelaterade dödsfall uppgick till 2,2 miljoner förra året, inklusive 100 000 dödsfall som orsakades av asbest. Malentacchi visade videokärmen på scenen på vilken antalet asbestrelaterade dödsfall räknades. Räknaren hade satts till noll vid kongressens öppning, och skulle visa antalet dödsfall under veckans lopp. Asbestproblemet stod på kongressens dagordning, och en resolution om asbest skulle presenteras och diskuteras.

Med sådana alarmerande tendenser som drabbade arbetstagarna i världen var fackföreningarna viktigare än någonsin förr om de ville sörja för säkra jobb, rättvis representation och anständiga löner och arbetsvillkor. Solidaritet över gränserna var det enda sättet att bekämpa exploatering och att uppnå respekt för allmängiltiga centrala arbetsnormer, och alla medlemsförbund måste samarbeta för att främja IMF:s mål.

GMT:s ordförande **Rudolf Nürnberger** mindes att IMF-kongressen hade samlats i Wien två gånger tidigare de senaste 80 åren, 1924 och 1964. Han var mycket glad över att kunna välkomna ombuden till Wien igen. De senaste 80 åren hade IMF tiodubblat sitt medlemsantal. Världen hade överlevt fascismen och ett förödande världskrig. Österrikarna firade i själva verket denna vecka 60-årsdagen för slutet av andra världskriget, och en lång fredsperiod. Dessutom innebar de central- och östeuropeiska ländernas anslutning till EU förra året slutet för den politiska uppdelningen av Europa. Alla regioner i världen hade det dock inte så bra. Naturkatastrofer, regionala krig, brott mot de mänskliga rättigheterna och exploatering av arbetstagarna var fortfarande vardag i många områden i världen i globaliseringens tidsålder. Därför var den fackliga solidariteten, och kampen för en bättre värld, fortfarande nödvändiga.

Exakt vad var "globaliseringen" för något? Det var inte bara en abstrakt term för något som hände långt borta och inte hade någon betydelse för människorna. Tvärt om, arbetstagarna påverkades av globaliseringen och dess internationella följder i sitt dagliga liv,

då arbetsgivarna krävde mer arbete för lägre lön för den "internationella konkurrenskraftens skull," och arbetstagarnas rätt till skälig lön, anständiga arbetsvillkor och de centrala arbetsnormerna sågs som ett hinder på vägen mot välståndet. Nürnberger anknöt till Malentacchis kommentarer om asbestindustrin som ett tydligt exempel på hur konkurrenskraftens "heliga gral" skadade arbetstagarna. På goda grunder hade många i-länder redan förbjudit tillverkning och användning av asbest. Detta hade dock endast lett till att arbetet flyttades till u-länder. Faktum var att det var femte minut offrades ett liv i asbestindustrin för företagsvinsternas skull. Denna skamliga praxis kunde stoppas bara av ett globalt förbud av asbest. Och ingen annan än världens fackliga organisationer var bättre placerad för att leda denna kamp.

Nationella ansträngningar räckte inte. Bindande globala regler måste skrivas in i Världshandelsorganisationens avtal. Genom att ingå nästan ett dussin internationella ramavtal hade IMF skaffat sig ett verktyg som garanterade respekt för arbetstagarnas grundläggande rättigheter i anläggningar över hela världen. De måste fortsätta att tillämpa denna strategi av facklig solidaritet kring gemensamma mål.

Nürnberger avslutade sitt hälsningstal med att lova en intressant kongress den kommande veckan, och presenterade med mycket stolthet kvällens avslutande talare, en gammal vän och förkämpe för GMT, Österrikes president **Heinz Fischer**.

President Fischer hälsade ombuden välkomna till Österrike, ett land där fackföreningsrörelsen alltid hade varit stark. Han beskrev IMF:s kongress som en global generalförsamling av metallarbetare som representerade 25 miljoner medlemmar. Ett möte av en sådan tyngd var ett uttryck för frihetens själva essens – friheten att förenas och samarbeta för att förbättra arbetstagarnas löner och arbetsvillkor, och deras grundläggande friheter. Han var mycket stolt över sina starka band till fackföreningsrörelsen. Fischer hade i själva verket i 40 år varit medlem av den österrikiska huvudorganisationen, som hade stött honom under presidentvalskampanjen. År 2005 hade man firat 40-årsdagen av huvudorganisationens återbildande efter slutet av andra världskriget, och Österrikes pånyttfödelse som en oberoende och demokratisk nation.

Det fanns många kopplingar mellan en stark fackföreningsrörelse och en stabil demokrati. De två var oupplösligt förenade genom sina gemensamma mål om mänskliga rättigheter och sociala framsteg. "Utan social rättvisa finns ingen politisk stabilitet," sade Fischer. Hans ansats i politiken grundade sig på hans vision av en ideal värld – en värld där alla människor var jämställda och hade rätt till livets möjligheter. Verkligheten var dock en annan. De behövde bara se på den ekonomiska utvecklingens historia, en utveckling som var som en pyramidstruktur med en bred bas av fattiga och en mycket liten topp av ett fåtal förmögna. Det var dags att sluta klyftan mellan toppen och botten, och därför behövdes det starka fackföreningar som verkade för mer balans i världens ekonomiska struktur. Regeringarna måste sörja för en grundläggande ram inom vilken detta koncept kunde utvecklas, men fackföreningarna var den drivande kraften för social jämställdhet, då de gav en röst åt människor som inte ensamma kunde hävda sina rättigheter.

Globaliseringen hade förändrat spelets regler genom att skapa en konkurrensbetonad miljö som svepte över världen. Det var farligt att tillåta att ekonomisk makt koncentrerades till endast ett fåtal händer som hade makt att skaka och försvaga även demokratiska regeringar. Regeringarna och de fackliga företrädarna måste därför anta denna utmaning, och sörja för att det mänskliga inslaget i samhället blev lika starkt som det ekonomiska. De multinationella företagen måste respektera de internationella arbetsnormerna, som förbjöd barn- och slavarbete, och som också verkade för att skydda den miljö som var gemensam för alla. Regeringarna gjorde undanflykter och sade att de inte hade några pengar för

socialskydd och sociala framsteg, men de tycktes ändå alltid ha gott om pengar för nya vapensystem – vapenindustrin bröt igenom triljondollarvallen i omsättning förra året, varav hälften spenderades i USA. "Regeringarna måste använda sina resurser bättre," sade Fischer.

Det fanns dock skäl för optimism. Det hade gjorts framsteg under de senaste 20-30 åren, och fackföreningarna hade fått ny kraft. Det kalla kriget var över, det fanns praktiskt taget inga diktaturer kvar i Europa. Levnadsförhållandena i folkrika länder som Kina och Indien hade förbättrats. Han trodde att de kommande 20-30 åren var ännu mer lovande.

Ungdomskören tog över scenen och framförde ett charmerande musikarrangemang, höll händerna och sjöng "We Are The World – We Are The IMF."

IMFs 31:a världskongress

Wien, Österrike, 22-26 maj 2005

Måndag förmiddag
23 maj 2005

PUNKT 1: KONGRESSENS ÖPPNANDE AV IMFS ORDFÖRANDE JÜRGEN PETERS

Den första sessionen i plenum för IMFs 31:a världskongress öppnades måndagen den 23 maj 2005 kl. 9.08 med IMFs ordförande JÜRGEN PETERS som mötesordförande. På ombudens och sekretariatets vägnar tackade Peters de österrikiska medlemmarna för deras hårda arbete för att förbereda kongressen, kongressens sidomöten och andra verksamheter. Österrike var en vacker mötesplats som erbjöd en mångfald av kulturevenemang som alla kunde ta del av, och österrikarna hade inte glömt bort en enda detalj när de hjälpte sekretariatet att förbereda den kommande veckans olika evenemang.

Hans inledande anmärkningar skulle kretsa kring de snabba förändringarna i världsekonomin, och framväxten av en ny slags global kapitalism, som var mäktigare och produktivare än någonsin förut. Den var mycket effektiv när det gällde att producera varor och tjänster, men den var ett totalt misslyckande när det gällde att fördela det välstånd som den ökade produktionen genererade på ett rättvist sätt. I teorin skulle människorna världen över tack vare den massiva produktionen ha tillräckligt att leva på i form av mat, kläder, boende, skolor och sjukvård. De hade också tillräcklig kunskap för att kunna kombinera tillväxt och skydd av miljön. Verkligheten var dock annorlunda.

Arbetstagarna exploaterades, liksom miljön, för att göra de rika ännu rikare, samtidigt som inte bara de fattiga, utan hela världens arbetarklass utarmades. Det var en globalisering utan mänskligt ansikte, sade Peters – en globalisering som byggde på den nyliberala ideologin. Multinationella företag krävde avregleringar och minskade sociala förmåner över hela världen. Den nyliberala modellen genomdrevs överallt, och multinationella företag hotade att flytta arbete och anläggningar till länder som erbjöd billig arbetskraft i en oupphörlig jakt på högre vinster. Hela befolkningssektorer utpressades med hjälp av skrupelfria ledningstaktiker. Regeringar gav efter för trycket och gav företagen skattelättnader. Länder började konkurrera med varandra för att locka till sig fler arbetstillfällen i hopp om att stimulera sina ekonomier. En sådan politik var missriktad, då man undergrävde allt mer av den ekonomiska och sociala grunden för samhället.

Fackföreningarna måste agera med mer kraft än tidigare på dessa förhållanden, sade Peters. Det måste vidtas åtgärder både på det nationella och det internationella planet för att påminna regeringarna om att de fanns till för att tjäna folket, och inte enbart företagen och aktieägarna. En av IMFs och andra globala fackliga organisationers huvuduppgifter var att kämpa för en bättre och humanare värld, både i i- och i u-länderna. Det var inte vinsterna som visade ett samhälles verkliga välstånd. Det var i solidariteten, respekten för arbetstagar- nas rättigheter, arbetstagar- nas färdigheter, och skyddet av planeten som vi levde på, som vi kunde mäta hur framgångsrik en nation var. Det var världens fackföreningars uppgift, ja ansvar, att kräva att regeringarna verkade för en mer demokratisk och hållbar utveckling.

Det behövdes en ny arkitektur för världens finansmarknader, de fattigaste ländernas utlandsskulder måste skrivas av och det krävdes större kontroll över banker och kapitalströmmar. Transnationella kapitalströmmar måste beskattas. Det behövdes en rättvisare handelspolitik, som inte bara gav u-länderna tillgång till de rika ländernas marknader, utan som också föreskrev centrala arbetsnormer för de multinationella företagen och värdländer.

Sedan det senaste centralkommittémötet i Kapstaden hade handlingsprogramkommittén försökt att införa **nya strategier för en alternativ globalisering** i IMF's verksamheter. Kongressen skulle inrikta sig på sådana strategier, och fastställa olika verksamheters utförbarhet. De skulle för det första debattera hur man kunde genomföra internationella sociala normer. Eftersom sociala normer var en viktig del av de mänskliga och fackliga rättigheterna var det viktigt att IMF verkade för dem. Det skulle bidra till att framsteg kopplades till ekonomisk utveckling, samtidigt som de verkade för humanare arbets- och levnadsförhållanden över hela världen.

Respekt för de centrala arbetsnormerna var en viktig del av detta mål. ILO hade gjort en deklARATION om grundläggande principer för vad som utgjorde acceptabla förhållanden år 1998. Därmed hade de centrala arbetsnormerna blivit en integrerande del av de mänskliga rättigheterna, som omfattade frihet från barn- och slavarbete, föreningsfrihet, rätt att förhandla kollektivt och förbud av diskriminering på arbetsplatsen. IMF ville lägga till ytterligare krav, som tillräcklig lön, förbud mot överdrivna arbetstider och acceptabla arbetsförhållanden, i synnerhet vad gällde arbetsmiljön.

Tyvärr hade deras försök att införa ILOs arbetsnormer i Världshandelsorganisationens avtal hittills inte varit framgångsrika. "Men vi ger inte upp," sade Peters. Konceptet **internationella ramavtal** hade sålunda blivit en viktig prioritet för IMF, då de var ett alternativt sätt att verka för de centrala normerna. Om ILO tvekade eller var politiskt oförmöget eller ovilligt att bredda arbetsnormerna, skulle internationella ramavtal leda till ett visst mått av jämställdhet och rättvisa, åtminstone i världens metallindustri. Det var ett steg i rätt riktning. Att förhandla om sådana avtal var inte lätt, varken när de hade att göra med företag som bedrev verksamhet i u-länder, eller multinationella företag i i-länder, som Tyskland. Arbetsgivarna ville endast ha ensidigt deklarerade och okontrollerade uppförandekoder. Sådana deklARATIONER var i bästa fall tvivelaktiga, då de möjliggjorde brutna löften, och de gjordes ofta endast för syns skull. De innehöll sällan de centrala arbetsnormerna, särskilt de som handlade om arbetstagarnas rätt att organisera sig fackligt. Det återstod därför mycket arbete för att övertyga människor om att de måste arbeta inom ramen för internationella ramavtal, även i i-länderna, där de flesta multinationella företagen hade sina huvudkontor.

De hade dock gjort en del framsteg, särskilt när fackombuden hade kunnat engageras och förstod fördelarna av de internationella ramavtalen. IMF hade med framgång förhandlat om 11 ramavtal, och ytterligare 10 var på gång. Detta var två gånger så många som de hade rapporterat om i Kapstaden för två år sedan. Det var dock en oupphörlig kamp, då företagsledningarna bekämpade sådana avtal, särskilt kravet att även underleverantörer och komponenttillverkare skulle omfattas. De vägrade helt enkelt att ta något ansvar för att leverantörer skulle rätta sig efter avtalen. För IMF var dock huvudkravet att miniminormer skall ingå i alla avtal.

Därför måste IMF's huvudkontor underrättas om medlemsförbundens alla förhandlingsinitiativ, och för detta krävdes det bättre kommunikationer. Att förhandla om internationella ramavtal var en sak, sade Peters, men att genomföra och kontrollera dem var en helt annan. Det verkliga arbetet började efter att avtalet hade undertecknats. Ökad

bevakning var avgörande, särskilt för att hålla reda på kränkningar. Det förutsatte att de tog fram utbildningsprogram för medlemsförbunden, inklusive fackombuden och medlemmarna själva. Det måste bildas nationella och regionala nätverk för att underlätta sådana utbildningsprogram, och ju bättre avtalen genomfördes, ju större var möjligheterna att skapa ett prejudikat i industrin.

En annan huvudinriktning för kongressen var en **ökad facklig representation** av arbetstagarna – gräsrotsorganisering. IMF hade rapporterat om stora framgångar i arbetet med världsråden. Dessa världsråd träffades dock med ojämna mellanrum, vilket minskade deras effektivitet och kontinuiteten i deras arbete. För att åtgärda detta hade IMF utarbetat en plan för att hjälpa till att bilda nationella, regionala och internationella nätverksstrukturer. Bättre kommunikation skulle kunna uppnås med hjälp av heltidsanställda och deltidsanställda fackliga funktionärer och representanter, som skulle kunna träffas mellan rådsmöten. Att ha fler människor ute på fältet som erbjöd utbildning, material och ekonomiska resurser skulle förstärka IMF:s image som en global facklig organisation i arbetstagarnas ögon när de sökte efter representation på arbetet. Detta var särskilt viktigt i de exportfrizoner dit många multinationella företag flyttade sina tillverkningsanläggningar just för att fackföreningarna var svaga eller inte verksamma alls på dessa platser. Bra strukturer hade redan bildats i många regioner och regiondelar, men de måste utnyttjas bättre. De visste av erfarenhet att beslut som fattades på det internationella planet måste vara kopplade på ett både praktiskt och förståeligt sätt till vanliga medlemmar. Ett framgångsrikt nätverksarbete av och mellan medlemsförbunden och IMF var nyckeln till att kunna erbjuda framtida verksamheter för att uppnå specifika mål i regionerna.

På tal om regioner sade Peters att IMF mer och mer måste beakta **Kina** i sitt arbete. Nästan alla multinationella företag kastade sina blickar på Kina som nästa jungfruliga område, där de kunde expandera tillverkningskapaciteten och få del av den enorma kinesiska marknaden. Om Kina kunde utvecklas skulle det vara bra. Men de multinationella företagen var inte altruistiska – deras mål var att bygga upp tillverkningskapaciteten för att exportera varor till den utvecklade världen. Det skulle leda till överkapacitet i många industrier – bilindustrin, stålindustrin, elektronikindustrin och annat, och till mördande konkurrens som skulle leda till massiva förluster av arbetstillfällen. Kinas främsta prioritet borde vara att höja levnadsstandarden och köpkraften i takt med den ekonomiska utvecklingen. "Vi måste sörja för att Kina inte bara blir en tillverkningsanläggning som exporterar till resten av världen," sade Peters.

Det krävdes en facklig motkraft för att förhindra en exploatering av regioner som Kina, där auktoritära regeringar regerade med en järnhand. Officiella fackliga organisationer i Kina kontrollerades av staten, och de gjorde praktiskt taget inget alls för att skydda arbetstagarnas rättigheter. Dessa existerande fackföreningar måste ändra sin roll i det kinesiska samhället. Det hade i själva verket börjat göras framsteg, och en del fackföreningar började att omvärdera sin roll och kräva mer självständighet. IMF borde utnyttja det för att gradvist verka för fackliga värderingar i dessa grupper, och hjälpa dem att utvecklas till en verklig kraft till förmån för arbetstagarna. Peters ansåg att exekutivkommittén borde bilda en arbetsgrupp i detta syfte, och att denna skulle inleda specifika verksamheter och ett informationsutbyte med arbetstagarna i Kina.

En annan viktig uppgift för kongressen var två viktiga **stadgeändringar**. För det första hade det tagits fram ett förslag om att ändra systemet för medlemsavgifter. Den andra föreslagna stadgeändringen var att utöka exekutivkommittén med sex kvinnliga ledamöter. Vad gällde systemet för medlemsavgifterna var målet att jämna ut inflytandet som fackförbund med olika resurser hade. Det skulle ge IMF större stabilitet och förbättra organisationens möjligheter att planera sin verksamhet. Utökningen av exekutivkommittén

syftade till en jämställd representation av kvinnliga arbetstagare i IMF:s ledning. Man skulle lägga till en ledamot från varje region, och denna ledamot skulle vara en kvinna. Om IMF verkligen ville vara representativt för alla arbetstagare måste kvinnornas röster bli hörda. Denna åtgärd skulle vara viktig för att kunna rekrytera och mobilisera kvinnliga arbetstagare runtom i världen.

Sammanfattningsvis sade Peters att det var fackföreningarnas uppgift att kämpa för en humanare och bättre värld – en **globalisering med ett mänskligt ansikte**. Tillsammans med FFI och alla världens fackföreningar krävde IMF alternativ till dagens globalisering. För att de skulle vara slagkraftiga måste de förena sina resurser och kunskaper med andra globala fackliga organisationer, och samarbeta över gränserna. De internationella verksamheterna måste kopplas till det dagliga fackliga arbetet för att de skulle bli allmänt förstådda och accepterade av både arbetstagare, regeringar och arbetsgivare. Och för att kunna genomföra IMF:s handlingsprogram var det oundgängligt att medlemsförbunden deltog helhjärtat i besluten som fattades på deras vägnar.

Inlägg av Fritz Verzetnitsch, ordförande för den österrikiska fackliga huvudorganisationen ÖGB

Peters presenterade Fritz VERZETNITSCH, ordförande för den österrikiska fackliga huvudorganisationen.

Verzetnitsch hälsade på de österrikiska metallarbetareförbundens vägnar IMF:s medlemsförbund välkomna till Wien. Det var i själva verket tredje gången som Österrike hade privilegiet att vara värd för en IMF-kongress. Första gången var år 1924, den andra år 1964, och nu år 2005.

Kongressen ägde rum samtidigt som världen firade slutet av det andra världskriget och naziregimens fall år 1945. Det var efter det som den fria fackföreningsrörelsen verkligen började växa. Historien hade visat att det var avgörande att varje social rörelse och politiskt parti bedömdes efter vad de var beredda att göra för demokratin och för arbetande människor. Han menade att "Kamp för arbetstagarnas rättigheter" var ett lämpligt tema för kongressen, och påpekade att antalet arbetslösa människor i Europa var lika högt som hela IMF:s medlemsantal – 25 miljoner människor. Fackföreningarnas största utmaning idag var därför att sörja för att alla hade ett anständigt betalt jobb.

Arbetsgivarna letade alltid efter olika sätt att skära ned tillverkningskostnaderna, och främst i skottlinjen stod arbetstagarna, som spelades ut mot varandra för att uppnå högre vinstmarginaler. Men företagen måste hållas ansvariga för den sociala standarden, arbetstagarnas rättigheter och miljön. Detta var Världshandelsorganisationens uppgift. Och om Världshandelsorganisationen inte satte press på multinationella företag som bröt mot globala normer, då måste fackföreningarna göra det. Han citerade en färsk studie i vilken man jämförde en österrikisk politikerlön med lönen för en politiker i Ukraina. En österrikisk parlamentsledamot tjänade omkring 7 000 euro, medan en ukrainsk politiker på samma nivå erhöll omkring 100 euro. Det fanns stora olikheter, och ändå skrek företagen fortfarande efter lägre och lägre lönekostnader.

Och var stod regeringarna i denna ekvation? Varför var de så angelägna om att finansiera ett krig, men inte kampen mot fattigdom, frågade Verzetnitsch. Människor ville inte ha krig, de ville att deras förhoppningar skulle infrias och att deras barn skulle lyckas. Det var anledningen till att social rättvisa i hela världen måste vara fackföreningarnas mål. "Utan oss kommer de förtrycktas röster aldrig att bli hörda." Han sade att fackföreningarna var en

av de sista återstående institutionerna som strävade efter att alla skulle kunna delta, och inga uteslutas. Företagens sociala ansvar var inte bara ett modeuttryck, utan ett mål, som vi alla måste verka för. Människans värdighet var viktigare än företagets intressen. Han pekade på kampanjen mot asbest på arbetsplatserna som ett perfekt exempel på en fråga som man nu gjorde världen uppmärksam på. Detta var ett projekt som varje medlem kunde engagera sig i, först i det egna landet, och sedan i hela världen, i en anda av solidaritet.

Han avslutade med att återigen tacka IMF för att välja Wien till mötesplats för kongressen, och önskade alla en framgångsrik vecka.

PUNKT 2: FASTSTÄLLANDE AV DAGORDNINGEN

Inga tillägg eller kommentarer anmäldes. Den föreslagna dagordningen för kongressen **godkändes**.

PUNKT 3: AVLIDNA

Ombuden reste sig för att iaktta en tyst minut i åminnelse av avlidna kolleger. Namnen visades på videoskärmarna:

Dan Benedict, IMF och CAW, Kanada
Karl Casserini, IMF, Schweiz
Han Dekker, CNV Bedrijvenbond, Nederländerna
Inge Granqvist, Sif, Sverige
Dennis McDermott, CAW och Canadian Labour kongress, Kanada
Costica Mivu, U-Metal, Rumänien
Mahmood Ahmed Qureshi, Pakistan Automobile Engineering and Metalworkers' Federation, Pakistan
Sohan Lal Passey, Tata Workers' Union och Indian National Trade Union kongress, Indien
Claudio Sabattini, FIOM-CGIL Italien
Agostino Tarabusi, SMUV/FTMH/UNIA, Schweiz
Henry Van Sichem, Curaçao Federation of Workers, Curaçao
Fausto Vigevani, FIOM-CGIL, Italien
Stephen P. Yokich, UAW, USA
Frank Souza, IAM, USA
Jan-Åke Olsson, Svenska Metall, Sverige
Walter Weigl, GMT, Österrike
Karl Gärtner, IMF (IMFs tolkchef), Schweiz
R. K. Samantrai, SMEWFI, Indien
Victor Reuther, UAW, USA
Dorel Racolta, U-Metal, Rumänien
Muhammad Sharif, AEMF, Pakistan
Nazim Tur, Dok Gemi-Is, Turkiet
José Domingos Cardoso, CNM/CUT, Brasilien
Leonard Woodcock, UAW, USA
John Christensen, UAW, USA
Yurii THYKHONOV (ordförande), Ukrainian Shipbuilding Trade Union - USTU, Ukraina
Yuly NOVIKOV (f.d. ordförande), Automobile & Farm Machinery Workers' Union - AFW, Ryssland
Ron TODD, Generalsekreterare för T&G, Storbritannien

PUNKT 4: ARBETSORDNING

Ordförande Peters sade att arbetsordningen i kongresshandlingarna var reglerna för hur kongressen skulle styras. Arbetsordningen **godkändes**.

PUNKT 5: VAL AV FUNKTIONÄRER/KONGRESSORDFÖRANDE

Det beslutades att ordförandeskapet för de olika kongresssessionerna skulle alternera mellan följande personer:

Måndag eftermiddag – Rudi Nürnberger (GMT, Österrike)
Tisdag förmiddag – Fernando Lopez (CNM/CUT, Brasilien)
Tisdag eftermiddag – Tom Buffenbarger (IAMAW, USA)
Onsdag förmiddag – Michael Leahy (Community, Storbritannien)
Onsdag eftermiddag – Rudi Nürnberger avslutar.

PUNKT 6: BEKRÄFTELSE AV KONGRESSKOMMITTÉER

De fyra arbetande kommittéernas sammansättning fastställdes i enlighet med stadgarna. Sammansättningen **bekräftades** enligt följande:

(a) Fullmaktskommitté

Belgien	Marc DeWilde, CCMB
Malta	Charles Agius, General Workers' Union
Kenya	Charles Natili, Kenya Engineering Workers' Union
Sverige	Margareta Zanden, Sif
Ryssland	Andrey Chekmenev, Russian Defense Industry Workers
USA	Gerry Fernandez, USWA

(b) Resolutionskommitté

Kanada	Carol Phillips, CAW
Ghana	Napoleon D.K. Kpoh, ICU
Storbritannien	Michael Walsh, Community
Indien	Sarde Sudharshan Rao, SMEWFI
Italien	Alessandra Mecozzi, FLM
Norge	Atle Hoie, FF
Ukraina	Anatolij Taranchuk, Machmetall

(c) Motions- och stadgekommitté

Australien	Julius Roe, AMWU
Brasilien	Antonio Goncalves, CNTM
Kanada	Carol Phillips, CAW
Tjeckien	Lucie Studnicna, MFCR
Danmark	Jens Bundvad, Co-industri
Tyskland	Michael Sunnus, IG Metall
Japan	Hisashige Danno, IMF-JC
Singapore	Cyrille Tan Soo Leng, IMF's Singaporeråd
Sydafrika	Hlokoza Motau, NUMSA
Spanien	Javier Urbina, MCA-UGT
USA	Owen Herrstadt, IAMAW

(d) **Handlingsprogramkommitté**

Österrike	Manfred Anderle, GMT
Brasilien	Fernando Lopes, CNM-CUT
Frankrike	Christian Pilichowski, FTM-CGT
Tyskland	Claudia Rahman, IG Metall
Indien	Ramasamy Kuchelan, WPTUC
Japan	Hisashige, IMF-JC
Ryssland	Gennady Trudov, STCM/EWU
Sydafrika	Hlokoza Motau, NUMSA
Sverige	Jyrki Raina, Nordiska Metall
USA	Steve Beckman, UAW

PUNKT 7: SEKRETARIATETS RAPPORT

Generalsekreterare Marcello MALENTACCHI inledde sin rapport om IMF:s verksamheter med att först tacka det österrikiska medlemsförbundet GMT för att vara värd för kongressen, som samlats i Wien vart 40:e år sedan år 1924. Han hoppades att också framtida generationer av metallarbetare skulle inbjudas till Wien för att åtnjuta de många sevärdheterna som Wien kunde erbjuda.

Sedan kongressen i Sydney hade många delar av världen ställts inför bistra realiteter: terrorattacker, krig, ekonomiska kriser, miljökatastrofer och sociala oroligheter. Den nyliberala globaliseringen hade svept över världen, och fortsatte sin dominans. Den organiserade arbetskraften, som en gång var en symbol för demokrati och kollektiva intressen, stod under attack. Människor som verkade för ett rättvisare och öppnare samhälle blev alltmer frustrerade på grund av bristen på realistiska alternativ. Unga människor kände sig mer och mer omyndigförklarade och oroliga för framtiden.

IMF-kongressen skulle vara en plats för diskussion och debatt om konkreta planer för att främja facket program för att åtgärda dessa problem och verka för ett bättre liv för världens metallarbetare. Men kongressen var inte slutpunkten. Den var ett tillfälle att omgruppera, fokusera, samla ny kraft genom att utbyta erfarenheter, och engagera sig för att hjälpa varandra. När nu den 31:a kongressen samlades funderade Malentacchi på vad som hade uppnåtts och inte uppnåtts de senaste fyra åren. Sekretariatets skrivna rapport innehöll en detaljerad redogörelse för arbetet som utförts av IMF för att genomföra IMF:s handlingsprogram sedan de senast hade träffats, och han ville belysa några av de mer framträdande punkterna i rapporten.

För det första tog han upp konceptet om **internationella ramavtal**, som gjordes till en prioriterad fråga inom IMF redan vid San Franciscokongressen. Detta hade varit ett viktigt arbetsområde för IMF under senare år. Han kunde rapportera att man hittills hade ingått elva internationella ramavtal med större arbetsgivare. Det var fler än någon annan global facklig organisation, och en betydande bedrift. Alla elva avtal hade dock ingåtts med företag i Västeuropa, vilket innebar att alla medlemsförbund måste fördubbla sina ansträngningar för att uppnå internationella ramavtal i sina egna länder, särskilt USA och Japan, där många av de största multinationella företagen i metallindustrin hade sin bas.

Det återstod också mycket arbete med att genomföra och bevaka avtalen, för att de verkligen skulle skydda arbetstagarnas rättigheter, men de hade redan lett till vissa framgångar. Internationella ramavtal hade till exempel använts på en DITAS-anläggning i Turkiet år 2003 och på en Mahleanläggning i Brasilien år 2004 för att lösa konflikter som rörde föreningsfriheten. Det fanns modellavtal i vilka man beskrev grundläggande principer

för internationella ramavtal. Utbildning och särskilda förhandlare fanns också att tillgå. Regionkontoret i Afrika hade anordnat en workshop om internationella ramavtal förra året, och fackombud i europeiska företag med verksamhet i regionen hade deltagit i den. Liknande ansträngningar gjordes i Indien, Sydkorea, Brasilien, Japan och Tyskland. "I dagens globala ekonomi måste vi intensifiera vårt arbete på detta område," sade Malentacchi. Detta skulle kräva att IMF-förbunden engagerade sig mer för internationella ramavtal.

En annan prioritet som fastställdes under den förra kongressen var att förbättra **kvinnorepresentationen i IMF:s strukturer**. Under IMF:s 112-åriga historia hade det aldrig suttit en kvinna i exekutivkommittén. Denna obalans återspeglade faktumet att kvinnor var lika underrepresenterade i medlemsförbunden, något som illustrerades av en undersökning av IMF:s jämställdhetsavdelning år 2002. Mot bakgrund av de hårda villkor som kvinnliga arbetstagare utsattes för i till exempel maquiladorafabrikerna i Mexiko var det tydligt att de måste inrikta sig mer på kvinnors rättigheter, och börja med att se till att de var skäligt representerade i sina egna fackföreningar och inom IMF. Återkonstitueringen av IMF:s kvinnokommitté var en bra start. Under kvinnokonferensen som hade anordnats denna vecka behandlades globaliseringens följder för kvinnor. Under förberedelserna inför kongressen hade IMF fastlagt ett mål om en 20-procentig kvinnorepresentation. Det faktiska antalet kvinnor, sade Malentacchi, var 136 av sammanlagt 660 ombud, och han hoppades att kvinnorna skulle vara fler vid nästa kongress. Ett förslag till stadgändringar som skulle garantera att kvinnorna hade en plats vid bordet stod på dagordningen, och skulle föreläggas kongressen senare under veckan. För första gången någonsin skulle nu kvinnor väljas in i IMF:s exekutivkommitté.

Organisering och facklig utveckling var också integrerande delar av IMF:s verksamhet. Många projekt som syftade till att organisera metallarbetare och förstärka solidariteten pågick runtom i världen i länder som Indien, Swaziland, Filippinerna, Ryssland, Peru, Tanzania, Zambia, Indonesien, Mexiko och Thailand. Andra projekt hade nyligen avslutats i olika delar av Sydamerika, Centralamerika och Nordafrika. En lång rad seminarier och utbildningar om organisering hade också genomförts i olika delar av världen. De hade inriktats även på tjänstemän, som utgjorde en växande andel av arbetskraften, särskilt bland unga arbetstagare. IMF:s särskilda årliga sommarkurs inriktade sig dessutom särskilt på unga fackliga aktivister och framtida fackliga ledare för att bereda dem på utmaningarna som fackföreningarna ställdes inför på det globala planet. Malentacchi tackade IMF-förbunden i de nordiska länderna och CAW, som var direkt engagerade i utbildningsverksamheterna, och som hade bidragit med finansiering och personal för att göra verksamheterna framgångsrika. Fackliga utvecklingsverksamheter samordnades också genom IMF:s region- och projektkontor, som spelade en vital roll för att skaffa resurser till fackföreningarna de hade ansvar för, med sikte på att förstärka banden över de nationella och regionala gränserna.

Generalsekretären tog sedan upp **regionerna**, och beskrev några av deras särskilda uppgifter och problem. I **Afrika** stod fackföreningarna inför fruktansvärda sociala och ekonomiska problem, inklusive hiv och aids, och en allvarlig brist på resurser. Utlandsskulden var en stor börda för regionens ekonomier. Arbetslösheten sköt i höjden och översteg i vissa länder 50 procent. Det fackliga arbetet i Afrika inriktades på IMF:s handlingsprogram.

I **Central- och Östeuropa** hade de med framgång flyttat IMF:s projektkontor från Budapest till Moskva. Under övergången till marknadsekonomi ställdes fackföreningarna inför enorma utmaningar. IMF hade inriktat sina verksamheter på utbildning och på att bygga upp starka regionala och underregionala strukturer. Med den ökande integrationen i EU kunde de i Centraleuropa förvänta sig nya utmaningar.

Facklig enhet var tyngdpunkten i IMF:s arbete i **Latinamerika och Västindien**. Det pågick organiseringsverksamheter, i synnerhet i exportfrizoner och i små och medelstora företag. Flera fackförbund förde samtal om ett samgående. Än viktigare var det att metallarbetare runtom i världen kunde glädja sig åt att en framstående arbetarvän, Lula, år 2002 valdes till president i Brasilien.

Regionkontoret i Östasien stängdes år 2002. I **Asien och Stilla-havsområdet** var kvinnorepresentationen, Kina och atypiskt arbete viktiga frågeområden. IMF hade också utvidgat ett projekt för att organisera arbetstagare som arbetade med upphuggning av fartyg i Indien genom att inrikta sig på arbetarskyddsbehoven. Projektet hade visat sig bli ett av de första framgångsrika försöken att organisera denna industrisektor i regionen. Efter **flodvågskatastrofen** som drabbade stora områden i regionen i december hade det skickats en IMF-delegation till Indonesien och Sri Lanka. Den leddes av Fred Van Leeuwen på Utbildningsinternationalen, och skulle bedöma skador och utröna hur den internationella fackföreningsrörelsen skulle kunna bistå medlemsförbunden och deras familjer med vad som förmodligen skulle bli ett långsiktigt fackligt återuppbyggnadsprojekt.

I diskussionen om denna region framhävdes också **Kinas** roll, då landet blev en viktig aktör i den globala ekonomin. Trots uppenbara kränkningar av de grundläggande mänskliga rättigheterna – rättigheter som landet ratificerade i början av år 2001– accepterades Kina formellt som medlem av Världshandelsorganisationen i november samma år. Minst 40 fackliga aktivister satt idag i fängelse i landet, och några av dem hade varit fängslade sedan 1989. Den statligt kontrollerade kinesiska fackliga huvudorganisationen ACFTU byggde inte på IMF:s definition av demokratiska fackliga principer. Det fanns olika idéer i varje region och i varje medlemsförbund om hur man skulle agera i Kinafrågan, men det fick inte bli en fråga som splittrade dem. IMF måste svara med en enad röst. "Vi måste lyssna noggrant på varandra och utreda vårt gemensamma verksamhetsområde," sade Malentacchi.

Kinafrågan stod också högt upp på dagordningen under förra årets möte i IMF:s världsråd för bilindustrin, som ägde rum i Dearborn, Michigan, USA. Då lanserades också IMF:s bilindustrirapport, med en detaljerad analys av Kinas roll och betydelse för framväxande trender i bilindustrin. Syftet med sådana världskonferenser var att stärka banden mellan fackföreningar i samma industrisektorer. I juni 2002 anordnades till exempel en världskonferens för flygplansindustrin. Ombud från hela världen diskuterade då utvecklingar i industrin, som arbetstidsförändringar, och utarbetade fackliga svar på problemen i branschen efter terrorattackerna den 11 september 2001. Det anordnades branschmöten även i regionerna för att sörja för gemensamma och konsekventa strategier i hela industrin.

IMF-kongressen samlade människor för att diskutera övergripande strategier och verksamheter på det globala planet, men den var också ett tillfälle att utbyta erfarenheter och bygga upp den internationella solidariteten kring specifika frågor. En sådan fråga var gripandet och fängslandet av ordföranden för det sydkoreanska metallindustriarbetareförbundet Mun när han kom hem från IMF-kongressen i Sydney. Mun anklagades för att ha lett strejker och för att ha orsakat allmänt tumult. Denna skriande kränkning av hans grundläggande mänskliga rättigheter blev till föremål för en betydande kampanj. Tillsammans med andra globala fackliga organisationer anordnade IMF två internationella aktionsdagar, då medlemsförbund i 65 länder engagerade sig genom att skriva protestbrev med anledning av behandlingen av Mun. Mun släpptes till slut, men det satt fortfarande många fackliga företrädare i fängelse i Sydkorea. Tidigare denna månad hade Muns fackförbund KMWF skrivit till IMF för att säga att man visserligen inte hade

mycket pengar, men att man för första gången skulle avsätta pengar för att hjälpa utsatta arbetstagare i andra länder. Det var ett direkt resultat av den solidaritet som Mun fått del av när han hade problem.

Både arbetsgivare och regeringen i **Syd Korea** kränkte idag regelbundet arbetstagarnas föreningsfrihet, deras rätt att bilda och ansluta sig till fackföreningar, och rätten att förhandla kollektivt. På Hynix MagnaChips halvledarfabrik i Cheongju betalades kontraktsanställda arbetstagare halva löner, och de hade nu kämpat i flera månader. I oktober förra året bildade de slutligen en fackförening, och de 180 arbetstagare som anslöt sig blev genast avskedade. Arbetstagarna som gick strejkvakt utsattes för polisvåld när de protesterade framför anläggningen. IMF krävde att det internationella samfundet fortsatte att sätta press på den sydkoreanska regeringen för att den skulle respektera arbetstagarnas rättigheter i landet. Malentacchi uppmanade alla IMF-förbund att solidariskt stödja fackföreningarna, inte bara i Syd Korea, utan i alla delar av världen där arbetstagare kämpade för respekt för grundläggande mänskliga rättigheter.

I **Jakarta** hade 368 anställda sagts upp i mars 2002 av Honda Prospect Indonesia för att de deltagit i en laglig strejk. IMF lanserade en internationell kampanj för att de skulle återinsättas. Tyvärr var dessa ansträngningar inte framgångsrika. Honda lade ned fabriken och flyttade till en annan del av Jakarta. Arbetstagarna erbjöds nya jobb.

En kampanj som var mycket framgångsrik var James Hardie-kampanjen som startades av det **australiska** medlemsförbundet AMWU. Den gällde rättvisa för tusentals offer för asbestrelaterade sjukdomar som riskerade att förlora rätten till skälig ersättning. Det anordnades protester i Australien, Nederländerna och USA. Facken och asbestorganisationer uppnådde en ännu inte formellt färdig överenskommelse enligt vilken företaget skulle kompensera de drabbade.

IMF erhöll regelbundet förfrågningar om solidaritetsstöd från alla delar av världen, men IMF:s förmåga att svara berodde på medlemsförbunden. Att skriva brev, att organisera demonstrationer och även att skicka pengar var en sak. Men hur mycket starkare skulle IMF:s svar inte kunna bli, om en dag miljoner arbetstagare kunde gå i strejk för att stödja arbetstagare i ett annat land? Den solidaritet som IMF kunde visa berodde på det stöd som varje medlemsförbund var villigt att ge.

De **internationella institutionernas** politik och agerande var en fortsatt besvikelse. Internationella valutafonden och Världshandelsorganisationen underlät att införa arbetstagarnas grundläggande rättigheter i handelsavtal, de underlät att fastställa sysselsättningsmål, och de underlät att utarbeta strategier för att skapa arbetstillfällen. De bortsåg från att högre löner och bättre arbetsvillkor var ett sätt att minska fattigdomen. Många u-länder hade därför få möjligheter att skapa hållbar tillväxt, vilket dömde miljoner människor till hunger och förtvivlan.

Ett verksamhetsområde på den globala arenan med mer positiva resultat var arbetet med sociala allianser med grupper som hade samma mål som IMF, i synnerhet via **det globala sociala forumet**, som samlade olika segment av det civila samhället som försökte att balansera den ekonomiska makt som samlats i ett fåtal människors händer. Efter att i två år ha verkat för en plats i det sociala forumet tog IMF år 2003 sin plats i det, och utnyttjade under det tredje forumet i Porto Alegre varje tillfälle att diskutera IMF:s alternativa ekonomiska program och kampen för grundläggande arbetstagarrättigheter med hjälp av internationella ramavtal. Ett år senare, år 2004, ledde IMF tillsammans med ett antal deltagande medlemsförbund en debatt under forumet i Mumbai om sysselsättningens roll som en nyckelfaktor för en genuin utveckling. I Porto Alegre tidigare detta år hade IMF

inriktat sina ansträngningar på att delta i andra än fackliga evenemang för att bygga upp relationerna med andra sociala rörelser. De hade också anordnat en marsch för sysselsättning. De värdefulla kontakter som knöts under dessa evenemang skulle i framtiden öppna för gemensamma verksamheter om sociala frågor.

Det sista ämnet Malentacchi ville ta upp rörde förändringar och diskussioner i de **globala fackliga organisationernas** rörelse. FFI hade haft sin världskongress i Japan vid slutet av år 2004. En av nyckelfrågorna som hade debatterats var bildandet av en ny internationell huvudorganisation, som skulle förstärka rörelsen och samla de olika organisationerna. Han menade att detta var en positiv utveckling, och stödde FFIs arbete. Man kunde dock diskutera hur en sådan organisation skulle struktureras. Han undrade också hur relationen mellan den nya huvudorganisationen och de globala facken skulle påverkas. Han oroade sig för att förslaget skulle kunna leda till att det skapades byråkratiska strukturer utan mandat, att det skulle försvaga både FFI och de globala facken, och att det skulle göra samarbetet svårare.

Sammanfattningsvis trodde Malentacchi att fackföreningarna skulle fortsätta att spela en positiv roll i arbetet för att främja arbetstagarnas rättigheter, och därmed skydda de mänskliga rättigheterna, anständigt arbete och hållbar utveckling. Genom att involvera kvinnor och unga arbetstagare i IMF:s verksamheter skulle de främja rättvisa, lika möjligheter och jämställdhet i världen. IMF:s **handlingsprogram**, i vilket de beskrev specifika strategier, som internationella ramavtal, starkare solidaritet över gränserna, kamp för de grundläggande mänskliga rättigheterna och att organisera de oorganiserade, var IMF:s färdplan för att hjälpa till att göra världen bättre för alla människor.

Han ställde två frågor att tänka på under kongressen: "Hur kan vi bygga upp våra fackliga strukturer på det lokala, nationella och globala planet för att bättre kunna motsvara utmaningarna som vi kommer att ställas inför?" och "Hur kan vi förstärka vår internationella solidaritet?" Han bad ombuden att hålla dessa frågor i huvudet när de kommenterade hans rapport.

M. RHAMAN BHUIYAN (BML, Bangladesh) var imponerad över framstegen som IMF hade uppnått sedan den förra kongressen, och som beskrevs i sekretariatets rapport. På många områden hade det dock gjorts endast små framsteg, eller inga framsteg alls, och det var viktigt att ta upp detta, då det uppenbarligen krävdes mer arbete på dessa områden. Han var tacksam för den ökande verksamheten i Bangladesh, särskilt den som inriktades på organisering och på att integrera kvinnor i ledningen i fackföreningarna. Han bjöd in generalsekreteraren att besöka Bangladesh mycket snart.

Bhuiyan ville göra kongressen uppmärksam på de fruktansvärda och inhumana förhållanden som arbetstagarna i industrin för **upphuggning av fartyg** levde under. Tio arbetare i denna industri hade dödats år 2004. De tvingades att arbeta 14-18 timmar per dag under förhållanden som liknade dem i koncentrationsläger. Trots att ILO hade utrett upphuggningsföretagen, och flera tidningar hade skrivit artiklar om förhållandena i industrin, bestod missförhållandena. Han menade att det skulle vara en allvarlig synd om metallarbetarna i Bangladesh blundade för de barbariska förhållandena, och bad om IMF:s hjälp. Hans förbunds ekonomiska resurser och personalresurser var begränsade, för att inte nämna faktumet att arbetsgivarna hade anställt lokala huliganer för att hota både arbetstagarna och dem som försökte att hjälpa dem. När man under kongressen diskuterade hur man kunde främja arbetstagarnas rättigheter var industrin för upphuggning av fartyg en bra plats att börja.

Jorissen HERWIG (CMB, Belgien) sade att en ohämmad **globalisering** hade spritt sig över världen de senaste fyra åren, och att arbetstagarna och deras fackföreningar ställdes inför konsekvenserna. I profitens namn hade världen förvandlats till en väldig marknadsplats med gränslös handel. Globaliseringen var därför den stora framtidsutmaningen. Han stödde analyserna och strategierna i handlingsprogrammet, men globaliseringen påverkade olika regioner på olika sätt. Såsom det hade sagts fanns det fortfarande svältlönefabriker och tvångsarbete i många delar av världen. De måste vara starka och enade i arbetet för att stoppa denna slags exploatering, men det fanns inte ett enda svar som passade alla. Han var positiv till att sammanföra erfarenheter från olika regioner för att på ett effektivt sätt åtgärda globaliseringens orättvisor.

Beträffande **IMFs strukturer** sade Herwig att det inte bara var rimligt, utan nödvändigt, med fler kvinnor i ledande ställning i exekutivkommittén. Det visade att sekretariatet tänkte framåt, något som man inte alltid gjorde, ens i de mer utvecklade länderna. När det gällde förslaget till medlemsavgifter och röstsystem underströk dock Herwig att de måste återspegla IMF:s egna jämställdhetsprinciper. CMB:s delegation stödde principen "en man, en röst". I en demokrati kunde röster inte köpas med medlemsavgifter. Alla skulle ha rätt att rösta och uttrycka sin mening.

Den rådande ekonomiska situationen hotade inte bara arbetstagarna, den utgjorde också en fara för planeten. Handlingsprogrammet tog på ett bra sätt upp arbetsmiljöfrågorna, "men dessa problem upphörde inte vid fabriksportarna," sade han. **Miljöskyddet** fick inte heller upphöra vid landsgränserna. De mänskliga rättigheterna omfattade alla människors möjligheter att leva i en hälsosam värld, idag och i framtiden.

Slutligen menade Herwig att **kommunikationstekniken** borde spridas. IMF:s webbplats var utmärkt, och såg mycket professionell ut. Den innehöll elektroniska nyhetsblad och andra rapporter. Han menade att webbplatsen också kunde utnyttjas för att stödja internationella aktioner i de olika regionerna. Äldre tekniker var dock fortfarande viktiga, då arbetstagare i många delar av världen – och även i Belgien – inte hade tillgång till datorer.

Yuji KATO (IMF, Japan) tog upp den del av rapporten som handlade om regionala strukturer. Sedan slutet av 1990-talet hade globaliseringen snabbt spritt sig över världen. Före denna tid betydde globalisering endast ett samarbete mellan i-länder och u-länder. Idag hade dock de ekonomiska klyftorna vidgats mellan både regioner och länder. En del regioner, i synnerhet i Asien, överväldigades av väldiga skillnader mellan politiska system, olika grader av demokratisering och olika historiska och kulturella bakgrunder. Han nämnde FFIs världskongress, som hade hållits i Japan i december förra året. Sekretariatet hade planerat att ändra organisationens struktur till en mer centraliserad sådan. Innan kongressen inleddes ändrades dock dessa planer på de asiatiska regionernas begäran till att istället inriktas på regionala kännetecken. Han trodde att IMF i framtiden skulle behöva ompröva sin organisationsstruktur, särskilt med avseende på regionkontoren. Han efterlyste en utredning av denna fråga före nästa kongress.

Georgio CAPRIOLI (FLM, Italien) pekade på positiva utvecklingar sedan den förra kongressen. Både ordförande Peters inledning och sekretariatets rapport handlade om konkreta aktioner som lämpade sig för fackföreningar. I Sydney hade man ägnat mycket tid åt att tala om IMF:s relationer med internationella organisationer, medan de under denna kongress inriktade sig mer på specifika kampanjer, som arbetet för att främja de centrala arbetsnormerna med hjälp av internationella ramavtal. Det förmedlade ett kraftfullt budskap. Sekretariatets rapport tog upp möjligheten att förena FFI och Arbetets världsfederation AVF. Caprioli menade att det krävdes en mer ingående diskussion om IMF:s roll i detta, då samgåendet innebar en möjlighet att öka samarbetet mellan

industrifacken och den internationella rörelsen. Beträffande vad Malentacchi hade sagt om att arbetet gentemot de internationella institutionerna inte hade gett några större resultat menade Caprioli att det kanske behövdes mer samordning med FFIs arbete. De måste naturligtvis ha egna program som var särskilt utformade för metallarbetare, men IMF:s roll inom FFI och andra internationella grupperingar borde förstärkas.

Det andra huvudämnet som Caprioli ville ta upp var internationella ramavtal och uppförandekoder. IMF hade uppnått mycket på området under de senaste fyra åren, men faktum kvarstod att alla ingångna internationella ramavtal var med företag i Europa. Han menade att det behövdes mer utbildning i fackföreningarna om förhandlingar om internationella ramavtal. De kanske kunde rikta in sig på vissa företag, där IMF skulle kunna samordna utbildningen med fackombuden, så att de skulle kunna sätta press på arbetsgivarna inifrån företaget. Han sade att de borde ta fram en databank eller en lista över multinationella företag, både företag som var beredda att ha en konstruktiv dialog med fackföreningarna och sådana som inte var det, och lägga ut den på IMF:s webbplats. I vissa länder, som Italien, hade företagens sociala ansvar blivit ett hett ämne och på modet i industrin. Företagen vill komma med på tåget, och använda begreppet som ett slags marknadsföringsverktyg. De var naturligtvis inte verkligen intresserade av att skydda arbetstagarnas rättigheter, men IMF borde dra nytta av allmänhetens intresse i frågan genom att rikta kampanjer mot dessa företag och syna deras bluff.

Hans sista anmärkning gällde internationella solidaritetsaktioner. Många medlemsförbund hade gynnats direkt av IMF:s ansträngningar på detta område. Caprioli menade dock att de måste bli modigare, särskilt vid extremt dramatiska tillfällen. De olika globala fackliga organisationerna borde överväga kraftfulla åtgärder, som bojkotter av företag som agerade på ett fullständigt oacceptabelt sätt. I Italien bojkottades till exempel Coca Cola på de colombianska medlemsförbundens begäran. Sådana aktioner var kontroversiella, men han menade att de borde överväga dem. Samordningen av en global aktionsdag för alla metallarbetare, då man skulle mobilisera arbetstagare i hela regioner kring specifika frågor, var ett annat gott exempel på internationell solidaritet, något som IMF redan hade testat i Europa. Han hoppades att detta skulle stå på dagordningen för nästa möte i IMF:s centralkommitté.

Mikhail TARASSENKO (MMWU-GMPR, Ryssland) sade att det hade skett en del intressanta utvecklingar i Ryssland de senaste fyra åren. Den viktigaste var att lönerna hade stigit med 1,7 procent. De hade dock stigit från en mycket låg nivå, och de var fortfarande betydligt lägre än i andra länder. Man prioriterade därför fortfarande lönerna i Ryssland. Han var glad över att ha tillgång till IMF:s statistik och jämförelser av löner och köpkraft, och uppmanade medlemsförbunden att sörja för sådan information för att bidra till bättre kollektiva förhandlingar i andra medlemsförbund. Dessutom menade han att regeringen borde vara aktivare och ta fler initiativ för att utveckla Rysslands ekonomi. U-länderna borde kunna dra nytta av i-ländernas erfarenheter för att kunna växa. Han tackade medlemsförbunden från Österrike och Nederländerna för deras hjälp och solidaritet när de delade med sig av sina erfarenheter.

De ryska metallarbetarna stod inför en omstrukturering av sin industri. Äldre företag gick i konkurs, och nya, oberoende företag, som kom från väst, växte fram. Istället för att använda sig av traditionella produktionsmetoder i metallindustrin hade dessa företag med sig sina egna processer, och de påverkade även andra sektorer. MMWU ville behålla jobben i metallindustrin. Viktigare var att de kapitalistiska företagen gjorde enorma vinster, som arbetstagarna som skapade dessa vinster borde få del av. Han sade att högre löner var prioritet, men att rättvis fördelning av välståndet, och pensionsförmånerna, också var viktiga. Ett annat problem med nya företag var att de inte ville ha att göra med fackföreningar i Ryssland. IMF borde inrikta sina organiseringsansträngningar på dessa

företag för att förhindra att det uppstod så kallade "gula" fackföreningar, som var marionetter för antingen företaget eller regeringen. Han avslutade med att säga att "om vi kämpar, kan vi förlora, men om vi inte kämpar, är vi redan förlorade."

Buzz HARGROVE (CAW, Kanada) tackade Marcello för hans energi och oförtröttliga engagemang för arbetande människor i hela världen. Sekretariatets rapport hade tagit upp alla sidor av IMF:s arbete, och innehöll en god analys av frågorna som fackföreningarna idag stod inför – både problem och möjligheter. Globaliseringen handlade om företagsmakt och om attacker mot sociala normerna och arbetstagarnas rättigheter över hela världen. Under det gångna årtiondet, då globaliseringen hade nått nästan alla länder, hade man uppnått en produktivitet utan motstycke. Det välstånd som genererades med hjälp av denna produktivitet hade dock överförts från de fattigaste länderna till de rikaste. Arbetstagare ställdes mot varann, både i enskilda länder, och tvärs över oceaner. De skrämdes och tvingades med hjälp av hotelser om nedläggningar till eftergifter och löneminskningar, trots att de redan hade fattiglöner.

Frihandelsavtal – som inte syftade till handel, utan till överföring av makt – hade undertecknats av regeringar som blundade för att arbetstagarnas rättigheter, miljö och sociala normer undergrävdes. Frihandel betydde inte rättvis handel. Högt industrialiserade länder sålde varor som bilar och flygplansdelar, och det ledde till nedläggningar i hela regioner. Detta var en fråga som borde tas upp av IMF, och även av FFI. De kunde inte skydda jobben genom att försäkra normerna, sade Hargrove. Jobben skulle fortsätta att skingras över världen, tills handelspolitiken reglerades. Företagens program kunde stoppas endast genom en reglering av kapitalet och av handelspolitiken.

Globaliseringsprocessen kunde, och borde, användas till att göra världen och dess invånare rikare, inte endast till att blåsa upp företagens bankkonton. "Vi måste slå tillbaka," sade han, och tog upp ett exempel på hur NAFTA hade misslyckats. En lastbilstillverkare i Ontario hade beslutat att dra nytta av globaliseringen, och flytta anläggningar till Mexiko. Man hade då bedrivit verksamhet i ett mindre samhälle i mer än 60 år. Företaget krävde att arbetstagarna gick med på löneminskningar och sämre förmåner under två år, tills anläggningen hade lagts ned. CAW beslutade att det var dags att slå tillbaka, och kallade till strejk på anläggningen. För första gången i Kanadas historia beslutade företaget då att anställa svartfötter för att ersätta de anställda. Facket höll dock strejkvakt vid fabriksgrindarna och på vägarna som ledde fram till fabriken, för att hindra svartfötterna från att komma in. De lyckades, men inte utan uppoffringar. En ligist som hade anställts av företaget för att skrämma de strejkande körde avsiktligt in i en grupp strejkvakter och skadade fem av dem, inklusive Don Milner, som fick utstå 40 ingrepp på grund av sina skador. Kampen ledde dock till att den kanadensiska regeringen uppmärksammade fallet och engagerade sig, och det slutade med att företaget bestämde sig för att behålla anläggningen i Kanada.

Han avslutade med att säga att det inte fanns någon andra organisationer, inga politiska partier eller regeringar, som skulle försvara arbetande människors intressen som fackföreningsrörelsen kunde göra det. Politiker tenderade att böja sig för företagens intressen. Därför måste fackföreningarna vara vaksamma och redo att slå tillbaka.

Julius ROE (AMWU, Australien) välkomnade sekretariatets rapport. Den beskrev konkreta och slagkraftiga aktioner för att bemöta utmaningarna som arbetstagarna ställdes inför i samband med de multinationella företagens ökande makt, det bristande modet hos regeringarna för att försvara arbetstagarna mot nyliberalismen och de internationella institutionernas, till exempel Världshandelsorganisationens och Internationella valutafondens, politik. Trots dessa utmaningar hade IMF gjort betydande framsteg, bland

annat genom att förhandla fram 11 internationella ramavtal, som säkerligen skulle fungera som ett viktigt organiseringsverktyg. De måste dock bemöda sig om större möjligheter till medverkan i ramavtalen, och också försäkra sig om att avtalen fungerade. Det betydde att medlemsförbunden måste engagera sig mer, både i förhandlingarna om ramavtalen och i övervakningen av efterrättelsen. Han menade att frågan om de multinationella företagens roll i Kina skulle fungera som ett test på om företagen som hade undertecknat avtal också skulle rätta sig efter deras bestämmelser, och ett test på om IMF och/eller berörda regeringar kunde genomdriva dem.

Beträffande aktionsdagarna till stöd för IMF-medlemmen i Sydkorea som hade fängslats när han kom hem från den senaste kongressen i Sydney, glädde sig Roe inte bara för aktionsdagarnas genomslagskraft, utan också över den besvarade solidariteten i samband med en del strider i Australien, i synnerhet konflikten vid James Hardie. Han var säker på att hans delegation skulle be om mer stöd från medlemsförbunden i framtiden, då den australiska regeringen höll på att införa ytterligare antifackliga lagar som syftade till att krossa fackföreningsrörelsen i Australien. Lagarna som föreslogs skulle innebära att arbetstagare kunde tvingas att acceptera individuella avtal, även om det fanns gällande kollektivavtal. Vidare skulle stridsåtgärder som strejker göras olagliga, och kunna leda till enorma böter för fackföreningarna. För det tredje skulle man sänka miniminormerna, som redan nu låg under nivån för ILOs konventioner. Det skulle bli den australiska fackföreningsrörelsens dödsstöt.

Roe höll med Caprioli om att de måste bli mer vågade och ambitiösa i sin inställning till solidaritetsaktioner. I södra Asien och Stillahavsområdet vägrade multinationella företag rutinmässigt att erkänna fackföreningarna, även i länder där den kollektiva förhandlingsrätten sades vara etablerad. De multinationella företagen blandade sig också i fackföreningarnas interna angelägenheter och försökte att bilda egna, företagskontrollerade fackföreningar som kunde formos efter deras intressen. Under det senaste regionala mötet hade deltagarna enhälligt sagt att svaga, företagsbaserade fackföreningar inte var framtidens melodi; de var bara ett sätt för företagen att behålla kontrollen. Han oroade sig därför om frågorna i samband med tvisten med Honda PT i Indonesien, där man inte kunde utöva någon slagkraftig solidaritet med arbetstagarna, trots IMF:s och medlemsförbundens försök. De hade varit långsammare än ILO när det gällde att hantera den pågående dispyten med Toyota på Filippinerna. ILO hade åtminstone funnit tydliga bevis på att fackföreningen skulle ha förhandlingsrätt och att förhandlingar skulle inledas.

Slutligen sade Roe att IMF måste bli bättre på att hantera vad han kallade "exploateringsolympiaden" i hans region, som gick ut på att de multinationella företagen faktiskt organiserade spel i de olika anläggningarna i regionen för att se vilka arbetstagare som kunde utföra vissa uppgifter snabbast. Detta var vanhedrande. IMF måste bekämpa en sådan praxis, och det kunde endast ske med hjälp av en fungerande solidaritet mellan alla medlemsförbunden.

Alex BUKHVOSTAU (REPAM, Vitryssland) tackade för det hårda arbete som hade utförts för att förbereda sekretariatets rapport och andra kongresshandlingar. Som ledamot i exekutivkommittén visste han av egen erfarenhet att det hade utförts ett enormt arbete de senaste fyra åren. De visste att de måste främja arbetstagarnas rättigheter, men tyvärr fanns det länder där arbetstagarna inte hade några rättigheter alls. De förtrycktes av diktaturer. Det gällde inte bara Vitryssland, utan även andra länder där det inte fanns några oberoende fackföreningar. Sådana fackföreningar var i själva verket förbjudna i en del länder. ILO kunde inte lösa detta problem. Klagomål hos ILO med anledning av kränkningar av arbetstagarnas rättigheter tjänade ingenting till.

Sedan Sovjetunionens upplösning hade fackföreningarna förtryckts, och verkade som underjordiska rörelser. Bukhvestau var mycket imponerad av den österrikiske presidenten Heinz Fischers tal och av hur han värdesatte fackföreningarna. Till skillnad mot vad man trodde fanns det diktaturer i Europa. De behövde bara se på Vitryssland, där fackförbunden inte var annat än statliga strukturer, och arbetstagare avskedades för sina genuina fackliga verksamheter. Arbetstagarna skulle snart ha fått nog, och det skulle bli revolt. När denna tid kom hoppades han att hans bröder och systrar skulle resa sig med dem när de försökte att slå tillbaka.

Bukhvestau tackade förutom IMF också medlemsförbunden i Kanada, Holland, Sverige och Tyskland, som hade stött hans förbund i dess kamp mot staten. Den internationella solidariteten gav dem det moraliska stöd som behövdes för att kunna fortsätta kampen, och inte ge upp. Fackföreningarna var den enda verkligt demokratiska kraften som återstod i världen, men de kunde överleva och växa endast om även staten var demokratisk. Då och endast då skulle de kunna få kapitalets krafter att respektera arbetstagarna, och genomföra de centrala arbetsnormerna. Kanske skulle då en globalisering med ett mänskligt ansikte kunna bli verklighet.

Erika FORSTINGER (GMT, Österrike) var mycket glad över beslutet att utvidga exekutivkommittén med fler kvinnor. Det var i själva verket hög tid att man erkände och utnyttjade kvinnornas potential i kampen för lika rättigheter för alla arbetstagare, både män och kvinnor. Otroligt nog erhöll kvinnor inte ens i Österrike lika lön för lika arbete. Kvinnor tjänade i genomsnitt 36 % mindre än manliga kolleger med samma jobb. I Österrike fanns EUs största könsklyftor. Lyckligtvis kunde GMT förhandla kollektivt, och lika lön prioriterades högt av förbundet. En färsk studie om kvinnliga arbetstagare visade att Österrike placerade sig på 28:e plats bland de 58 undersökta länderna när det gällde lika möjligheter för kvinnor – en otillfredsställande placering, med tanke på att kvinnor spelade en viktig roll i politik, ekonomi och arbetskraft. Politikerna hade alltid någon ursäkt för detta. GMT krävde omedelbara åtgärder för att ändra detta, som ändringar av lagar som gällde för kvinnor som återgick till sitt arbete efter en mammaledighet. Hon exemplifierade politikernas prioriteringar genom att nämna att man hade öronmärkt 3 miljoner euro ur den nationella budgeten för att skapa en databas om får, medan endast 3,5 miljoner hade tilldelats projekt som rörde möjligheter för unga kvinnor. Så även i ett avancerat land som Österrike fanns det fortfarande mycket att göra.

A. SERDAROGLU (BMI, Turkiet) framförde hälsningar från sitt förbund, Birleski Metal, och tackade värden för kongressen, GMT, för den underbara öppningsceremonin. Han inledde med en analys av det internationella kapitalets ökande makt över arbetande människor i världen och sade att globaliseringen hade skapat ett bipolärt samhälle bestående av förmögna och fattiga. Det ökande antalet proletärer – arbetarklassen – utgjorde den stora majoriteten av befolkningen. Det var därför de demokratiska fackföreningarnas uppgift att begränsa kapitalets makt på det internationella planet, och inte bara på det ekonomiska området, utan i alla aspekter av livet.

Under de senaste årtiondena hade Turkiet blivit en plats där många multinationella företag strålade samman. De imperialistiska makterna, i synnerhet USA, lockades till regionen av dess oljereserver, den billiga arbetskraften och den oorganiserade arbetarklassen. Det internationella kapitalets lättflyktighet hade förmått även de demokratiska staterna i regionen att försöka locka till sig utländska investerare genom att försämma de sociala normerna. Turkiets regering hade till exempel nyligen deklarerat att exportfrizonerna måste bli friare.

Det internationella kapitalet måste bekämpas med konkreta former av internationell solidaritet, sade Serdaroglu. Han var glad över att ämnet betonades i handlingsprogrammet. Solidariteten hade i själva verket varit den drivande kraften bakom framgångsrika arbetarrörelser i Brasilien, Sydafrika, Sydkorea och Indien. Det fanns många exempel på att den internationella solidariteten spelade en viktig roll för att uppnå fackliga mål tvärs över gränserna. Med hjälp av IMF utnyttjades till exempel ett internationellt ramavtal med Daimler-Chrysler, som hade undertecknats år 2003, för att sätta press på företaget DITAS i Turkiet. Framgångsrika organiseringsåtgärder hade med hjälp av CGT genomförts på det franska företaget LISI. IG Metall hade erbjudit sitt stöd i samband med fackföreningens ansträngningar i det tyska företaget Grammer. De hade också med hjälp av EMF kunnat utse en arbetstagarrepresentant i det europeiska koncernrådet. Internationell solidaritet var utan tvekan nyckeln till att göra fackföreningarna starkare, och detta arbete måste fortsättas även på det nationella planet och på företagsnivån, från toppen av produktionskedjan ner till verkstadsgolvet. Den gamla parollen "ett slag mot en är ett slag mot alla" var fortfarande en bra paroll för fackföreningarna.

Heidelinde FROST (GMT, Österrike) talade om starkare rättigheter för kvinnliga arbetstagare. Det politiska och ekonomiska klimatet i världen drabbades alltmer av antifackliga attityder som undergrävde arbetstagarnas rättigheter. De antifackliga krafterna drabbade särskilt kvinnliga arbetstagare i exportfrizonerna. IMF måste intensifiera sitt arbete med de olika aktörerna på det ekonomiska beslutsfattandets område för att kvinnliga arbetstagare skulle få mer möjligheter och inte hänvisas till marginella och lågbetalda jobb. Detta slags tillfälliga arbete gav ingen anställningstrygghet, semester, pensioner, sjukförsäkring eller andra långsiktiga förmåner. Kvinnorna var en del av arbetskraften, och borde därmed ha samma rättigheter till minimilöner, föreningsfrihet och egna inkomster som sina manliga kolleger. Ur IMF:s perspektiv var det viktigt att utveckla utbildningen och utbildningsprogram med särskild inriktning på kvinnliga arbetstagare. Det måste göras mer för att uppmuntra kvinnor att ta ledande roller i sina fackföreningar. Avslutningsvis bad hon alla ombud att ansluta sig till henne i en applåd för alla fackliga företrädare, både män och kvinnor, som riskerade sina liv varje dag med sitt fackliga arbete.

F. GUTIERREZ (UOM, Argentina) var den avslutande talaren på denna punkt på dagordningen. Han framförde hälsningar från FITIMs nationella råd, som omfattade alla metall- och gruvarbetareförbund, och från SMATA, som representerade bilindustriarbetare. Han ville ta upp ett par frågor i sekretariatets rapport och som också hade kommit upp under regionkonferensen i Chile. Han sade att frågan om kvinnor i ledande roller i fackföreningarna återspeglade en ny medvetenhet i Latinamerika, och att det krävdes mer arbete i regionen för att uppnå en större medverkan av kvinnorna i de fackliga strukturerna och på andra områden. Inte bara kvinnor, utan också unga arbetstagare, hade utestängts från de nationella och internationella nivåerna, och de måste omfattas av dessa ansträngningar.

För det andra ville Gutierrez ta upp stadgeändringsförslagen, i synnerhet de som rörde medlemsavgifterna. Han sade att de måste vara försiktiga, så att de inte avskräckte medlemsförbund från att medverka på grund av ekonomiska svårigheter i deras länder eller förbund. Argentinas medlemsförbund visste av egna erfarenheter hur det var att försöka existera under två år av en diktatur som förtryckte fackföreningarna, och att det krävdes mer medverkan och mer solidaritet än någonsin under en ekonomisk kris. Lyckligtvis fanns det nu ett nytt hopp för Latinamerika, då president Lula, som visat sig vara en väl respekterad och progressiv ledare, hade kommit till makten. I Peru, Ecuador, Bolivia och Colombia kämpade man fortfarande under förtryckarregimer. Fackliga aktivister i Colombia mördades rutinmässigt, eller försvann helt enkelt. Några av dem levde på grund av dödshot nu i exil i Argentina och Chile. Han hoppades att det föreslagna samgåendet mellan AVF

och FFI skulle ge dem mer kraft och enhet i den fortsatta kampen för mänskliga och fackliga rättigheter i världen.

Han gratulerade sekretariatet för att man lyckats uppnå 11 internationella ramavtal. Mot bakgrund av den fortsatta globaliseringen och ägar- och maktkoncentrationen var ramavtalen en motvikt för facken som sörjde för minimala arbetsnormer. Han höll med Malentacchi om att ramavtal borde bli en viktig uppgift för regionerna även utanför Europa. Även om de inte kunde uppnå avtal som täckte hela regioner skulle de kanske kunna få dem att gälla för ekonomiska sammanslutningar som till exempel Mercosur i hans region. Ramavtal skulle kunna kontrollera globaliseringen såsom den genomfördes i enlighet med Washington-samförståndet. Västvärldens modell var ett fullständigt misslyckande. Huvuduppgiften inför framtiden var nu att finna olika sätt att göra globaliseringen till ett ekonomiskt verktyg för att förbättra livet för alla arbetstagare i världen.

Generalsekreterare MALENTACCHI svarade kort på inläggen. Han försäkrade först Rhaman att fackföreningarna i Bangladesh hade IMF:s fulla stöd för att organisera arbetstagare som arbetade med upphuggning av fartyg. Liknande projekt hade redan genomförts i Indien, och han var säker på att de kunde arbeta på ett liknande sätt och lyckas. Han lovade också ett personligt besök inom kort.

Beträffande vad Kato hade sagt om regionala strukturer sade Malentacchi att detta definitivt var ett område som noggrant måste utredas. Malentacchi var inte säker om man borde duplicera FFIs struktur, då varje region, som Kato hade påpekat, var unik. Det var tio år sedan IMF inledde sitt ambitiösa program för att bilda regionala strukturer, och man hade för det mesta lyckats att sammanföra medlemsförbunden för att diskutera regionala frågor inom IMF:s större ram. De kunde dock inte ha en separat diskussion om regionerna utan att även diskutera det globala sammanhanget. Han höll med om att det krävdes mycket mer omstruktureringsarbete.

Det planerades också fortsatta diskussioner om samgåendet mellan FFI och AVF. IMF var positiv till processen, de måste bara bestämma var det praktiska arbetet i frågor som var gemensamma för IMF och andra globala fackliga organisationer skulle utföras. Det var en viktig fråga, och det var där man skulle börja diskussionerna.

Inga ytterligare inlägg om sekretariatets rapport anmäldes. Förhandlingarna avbröts för lunch kl. 12.30.

MÅNDAG EFTERMIDDAG 23 MAJ 2005

Kongressen samlades kl. 14.00. Kongressordförande var Rudi Nürnberger, österrikiska GMTs ordförande.

PUNKT 8: FULLMAKTSKOMMITTÉNS OCH RÖSTRÄKNARNAS RAPPORT

På fullmaktskommitténs och rösträknarnas vägnar framförde fullmaktskommitténs ordförande Margareta ZANDEN (Sif, Sverige) följande lägesrapport. Sammanlagt 656 ombud, som representerade 130 fackförbund i 82 länder, deltog i kongressen. Dessutom deltog 32 observatörer och gäster. Antalet kvinnliga ombud var 136, eller 21 procent av ombuden. Med undantag för fem organisationer hade alla representerade medlemsförbund betalat sina medlemsavgifter eller ansågs ha betalat dem, och hade rätt att delta och rösta. De fem organisationer som låg efter med sina medlemsavgifter var HFCEO i Grekland, NSZZ i Polen, IMF-ROC i Taiwan, CONSFETEMA i Chile och FKMTU i Sydkorea, som hade betalat en del av avgiften, och hade viss rösträtt. **Detta godkändes.**

Anförande av Peter SCHERRER, generalsekreterare för Europeiska Metallfederationen

Kongressordföranden presenterade gästtalaren **Peter Scherrer**, generalsekreterare för Europeiska Metallfederationen, en organisation med vilken IMF hade gemensamma mål.

Scherrer sade att IMF:s kongresstema, "kamp för arbetstagarnas rättigheter" var mycket lämpligt. Arbetstagarnas rättigheter, som ständigt stod under press, måste garanteras och främjas överallt i världen. Själva syftet med fackföreningsrörelsen var att man skulle sörja för miniminormer för de individuella och kollektiva rättigheterna på arbetsplatsen och i samhället i allmänhet. Även i Europa stod arbetstagarnas rättigheter under press. Den ökande globaliseringen användes ofta som ett argument för att rättfärdiga vad arbetsgivarna kallade för "flexibla regleringar." De visste alla vad detta betydde, sade Scherrer – att man skar ned på arbetstagarnas och de fackliga rättigheterna.

I Europa var kampen för arbetstagarnas rättigheter sedan länge själva grunden för den europeiska sociala modellen. Varje land hade olika välfärdssystem eller socialförsäkringar. Men vad de alla hade gemensamt var att arbetstagarnas rättigheter garanterades, och att varje person hade tillgång till ett minimum av sociala tjänster. Scherrer citerade Österrikes president Heinz Fischer, som under inledningen av kongressen hade sagt att det inte kunde finnas någon politisk stabilitet utan social rättvisa. Detta hade aldrig varit sannare än idag. Politiker och chefer riskerade den politiska stabiliteten genom att undergräva den sociala rättvisans grundläggande principer. Så kallade "reformer" i många länder i Europa var inget annat än en nyliberal ansats till den ekonomiska utvecklingen, som flyttade över bördan på arbetstagarna, de arbetslösa och de fattiga, vilket ledde till en växande klyfta mellan rika och fattiga, och ökande social ojämlikhet.

Den europeiska sociala modellen var långtifrån perfekt, men den visade att ekonomier kunde vara framgångsrika och samtidigt garantera anständiga arbets- och levnadsförhållanden. I en värld i vilken en otvetydig globalisering var bestämmande för alla människors arbetsvillkor krävdes det mer än någonsin strategier för att skydda arbetstagarnas rättigheter. Internationella ramavtal representerade en sådan strategi. De var verktyg i kampen mot kränkningar av arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna. EMF

och IMF måste tillsammans verka för att viktiga arbetstagarrättigheter och sociala rättigheter gällde inte bara i Europa, utan för varje enskild anställd i de multinationella företagen, oavsett var han eller hon arbetade. Avslutningsvis lovade Scherrer att Europeiska Metallfederationen alltid skulle arbeta sida vid sida med andra internationella organisationer och erbjuda sitt stöd.

PUNKT 9: STADGEÄNDRINGAR

Jens BUNDVAD (CO-industri, Danmark) från motions- och stadgekommittén presenterade dagordningens punkt 9, som handlade om ändringar i IMF:s stadgar. Rapporten avslutade en lång och komplicerad process, som hade börjat med att det bildades en arbetsgrupp om IMF:s strukturer för flera år sedan. Alla ändringar av stadgarna, som var basen för hur man skulle agera inom IMF, var svåra att enas om till hundra procent, och förslagen som nu presenterades för ombuden under denna kongress var vad kommittén ansåg vara en god kompromiss. Det föreslogs tre ändringar:

(1) **Ett nytt system för medlemsavgifterna.** Denna fråga hade debatterats inom IMF under många år. Det hade efter den förra kongressen blivit tydligt att IMF:s avgiftssystem inte var något system alls. Avgifterna fastställdes godtyckligt, och varierade från land till land. I vissa fall betalades högre avgifter i fattiga länder än i rika länder. Sekretariatet fick ett tydligt mandat att försöka finna ett sätt att garantera att medlemsavgifterna motsvarade medlemsförbundens betalningsförmåga. Många olika modeller utreddes, bland annat system som byggde på lönestrukturer, men det enda som verkade rättvist och praktiskt var en formel där medlemsförbund samlades i avgiftsgrupper beroende på landets bruttonationalprodukt.

(2) **Kvinnor i exekutivkommittén.** En annan av arbetsgruppens uppgifter var kvinnorepresentationen i exekutivkommittén. Man föreslog att exekutivkommittén utökades med en kvinna från varje region. Det betydde inte att de sex nya kvinnorna skulle vara de enda kvinnorna i exekutivkommittén, de övriga platserna i kommittén skulle också vara öppna för kvinnor. Man föreslog också ytterligare två ändringar i exekutivkommittén. Den första var att öka antalet representanter från Central- och Östeuropa med en, den andra att skapa en post som viceordförande, som skulle fungera som ordförande vid den ordinarie ordförandens frånvaro.

(3) **Rösträtt.** Ett av problemen som motions- och stadgekommittén tog upp i rösträttsfrågan var att ett stort och kanske nytt medlemsförbund, med många medlemmar, till exempel i Kina, på ett otillständigt sätt skulle kunna påverka IMF:s beslut, och snedvrیدا röstningsprocessen. Diskussionerna hade inriktats på olika sätt att undvika detta, och se till att mindre medlemsförbund också fick en garanterad demokratisk rätt att påverka IMF:s beslut. Även här hade man diskuterat olika modeller, inklusive att koppla rösträtten till medlemsavgifterna. Man hade också tittat på hur andra globala fackliga organisationer hade strukturerat sina rösträtter. Resultatet av dessa diskussioner var det föreliggande förslaget. I grunden betydde det nya systemet att medlemsförbunden hade rösträtt som motsvarade deras medlemsantal för de första 200 000 medlemmarna. För medlemmar därutöver skulle rösträtten beräknas med hjälp av avgiftsrelationen i medlemsförbundets BNP-grupp.

Kongressordförande Bundvad bad ombuden att ta ställning till förslagen, och ta hänsyn till det omfattande arbete som lagts ned på förberedelserna av dem. Kommittén ansåg att de motsvarade den bästa tänkbara kompromissen för att garantera rättvisa.

Generalsekreterare MALENTACCHI sade i ett förtydligande att de föreslagna ändringarna var viktiga steg mot tre huvudmål för IMF: (1) en bättre kvinnorepresentation i IMF:s strukturer, (2) rättvisare och mer genomsynliga årliga medlemsavgifter och rösträtter, samt (3) en säkrare ekonomi för IMF. Exekutivkommitténs utvidgning från 18 till 25 ledamöter skulle ge en mer balanserad exekutivkommitté som motsvarade inte bara andelen kvinnliga och manliga medlemmar, utan också medlemskapet i de sex regionerna. Sedan var det uppenbart att man i en organisation av IMF:s storlek behövde en viceordförande som kunde agera om ordföranden var frånvarande.

Den nya modellen innebar att medlemsförbunden hamnade i en av sex grupper, beroende på sina länders BNP, enligt nedan:

Grupp	BNP per capita (USA-dollar)	avgiftsnivå	belopp per medlem och år (CHF)
1	över 10 000	100 %	1,100
2	5 001 - 10 000	60 %	0,660
3	2 501 - 5 000	30 %	0,330
4	1 001 - 2 500	15 %	0,165
5	501 - 1 000	5 %	0,055
6	mindre än 500	2 %	0,022

Beroende på vilken grupp ett medlemsförbund tillhörde skulle det betala en procentandel av grundavgiften per medlem. Grundavgiften på 1,10 schweizerfranc per medlem hade inte höjts på 15 år. Det föreslogs också en årlig minimiavgift på minst 250 schweizerfranc. I framtiden skulle exekutivkommittén endast bevilja befrielser i extremfall, som vid inbördeskrig eller förtryck av arbetstagarnas rättigheter. En analys hade visat att IMF:s sammanlagda medlemsintäkter inte skulle ändras mycket med den nya modellen. Systemet skulle dock vara rättvisare.

Den tredje större föreslagna ändringen innebar att medlemsförbunden skulle ha full rösträtt för de första 200 000 medlemmarna. För medlemmar därutöver var rösträtten proportionell till avgiftsnivån enligt tabellen ovan. Några exempel:

Förbund	grupp	nivå	med- lemmar	rösträttsberäkning	antal röster
IG Metall (Tyskland)	1	100 %	2 000 000	1 x 200 000 plus 1 800 000 x 100 %	2 000 000
OS KOVO (Tjeckien)	2	60 %	343 510	1 x 200 000 plus 143 510 x 60 %	286 160
CNM/ CUT (Brasilien)	3	30 %	688 000	1 x 200,000 plus 488 000 x 30 %	346 400
MMWU (Ryssland)	4	15 %	1 100 000	1 x 200 000 plus 900 000 x 15 %	335 000

Stadgeändringsförslagen var resultatet av två års intensivt och svårt arbete, som omfattade noggranna analyser, debatter och diskussioner i motions- och stadgekommittén. Denna bestod av medlemmar från alla IMF:s regioner. Han bad ombuden att kommentera presentationen.

Hugo BIANCHI (UNTMRA, Uruguay) sade att fackföreningarnas uppgift var att främja arbetstagarnas rättigheter och att förhindra den slags globalisering som nu spred sig över hela världen och som gynnade endast ett fåtal. Globaliseringen kunde potentiellt gynna hela mänskligheten. För att uppnå det krävdes det en medverkan inte bara av alla världens medborgare och av de internationella institutionerna, utan än viktigare, av fackliga aktivister. Han var positiv till att öka kvinnornas roll inom IMF, men inte till förslagen om medlemsavgifterna och rösträtten. "Vad har BNP med inflytandet att göra?" frågade han, "eller med behovet av eller viljan att verka för de fackliga rättigheterna?" Att förändra avgiftsstrukturen skulle inte lösa de grundläggande problemen i världen. Han bad ombuden att betänka att de hårdaste striderna för mänskliga och fackliga rättigheter fördes av medlemsförbund i u-länder, där aktivisterna riskerade liv och lem, och de borde inte straffas för att de hade ekonomiska svårigheter. Medlemskapssiffror var inte lika viktiga som nya idéer, den internationella solidariteten och kollektiva aktioner för att lösa problemen i samband med globaliseringen.

Marcel GRIGNARD (FGMM-CFDT, Frankrike) talade förutom på de franska, även på de belgiska, nederländska och spanska medlemsförbundens vägnar. Han sade att han stödde stadgeändringsförslagen och insåg vilken svår uppgift kommittén hade fått. För det första, beträffande utvidgningen av exekutivkommittén med kvinnor, ansåg han att IMF därmed skapade mer balans i organisationens beslutsfattande organ. De måste vara villiga att själva tillämpa det de krävde på andra områden, som jämställdhet mellan könen, mer medverkan, och rättigheter för arbetstagarna. För det andra, beträffande avgiftsstrukturen, var denna långtifrån perfekt, men ändå ett steg i rätt riktning när det gällde att skapa ett mer demokratiskt och mindre godtyckligt sätt att beräkna avgifterna. Han oroade sig dock för kopplingen mellan antal medlemmar och antal rösträtter. Förslaget skulle innebära att medlemsorganisationer med mer än 200 000 medlemmar fick färre röster. De skulle till slut betala mindre än 100 procent. Han sade att denna metod stred mot den grundläggande principen om en medlem – en röst. Lika rösträtt hade varit en dyrköpt landvinning i många länder, inklusive Europa, där rösträtten under många år hade kopplats till den ekonomiska ställningen. Han ansåg att detta förslag borde utredas ytterligare under nästa möte i exekutivkommittén, i synnerhet med avseende på dess följder för eventuella nya medlemmar.

Nair GOULART (CNTM, Brasilien) sade att hon som kvinna med 20 års erfarenhet i metallindustrin var stolt över att kunna delta i sin första IMF-kongress. Hon ville tala om kvinnor och familjerna och arbetsmarknaden. Enligt FN levde 1,2 miljarder människor under existensminimum. I många delar av världen levde hela familjer på en USA-dollar per dag. Bland dessa led många miljoner av undernäring. 70 procent av de fattigaste människorna i världen var kvinnor. Varje dygn dog 100 000 av svält, varav 30 000 barn under fem års ålder. Mot bakgrund av dessa fruktansvärda fakta måste fackföreningarna ta upp kvinnornas ställning på arbetsmarknaden. I Latinamerika hade antalet förvärvsarbetande kvinnor ökat enormt, och kvinnorna utgjorde nu nästan 50 procent av arbetskraften. Tyvärr hade arbetsvillkoren inte hållit takten med denna utveckling. Kvinnor fick ottrygga och tillfälliga jobb, och utsattes för våld och trakasserier på arbetsplatserna. Möjligheterna till bra barntillsyn var otillräckliga. Ändå tjänade kvinnorna 70 procent mindre än män. Att ändra IMF:s stadgar för att öka kvinnornas inflytande var därför lämpligt och nödvändigt.

Verkliga förändringar genomfördes dock inte uppifrån och ned, sade Goulart. Hon underströk att de måste organisera och utbilda fler förvärvsarbetande kvinnor, då det var de som bäst visste var det fanns problem. De var också bäst rustade för att mobilisera andra kvinnliga arbetstagare. Det handlade inte bara om antalet kvinnor i exekutivkommittén, utan om att förändra attityden till kvinnor på arbetsplatserna. Det behövdes positivare och öppnare verksamheter på gräsrotsnivån för att visa kvinnor att

fackföreningarna kunde hjälpa dem i deras vardag. IMF hade genom att ta detta stora steg för kvinnliga arbetstagare visat att organisationen var en ledare bland de globala fackliga organisationerna, och det skulle bli intressant att se vilka framsteg de skulle göra under de kommande fyra åren, då förhoppningsvis än fler kvinnor skulle få möjlighet och självförtroendet att delta i kongressen.

S. NONDWANGU (NUMSA, Sydafrika) ansåg att de föreslagna ändringarna var en mycket känslig fråga, som krävde mycket eftertanke. Det var sant att IMF måste ha de resurser som krävdes för att genomföra det egna handlingsprogrammet. Arbetsgruppen om stadgeändringar, som bestod av medlemmar från varje IMF-region, hade träffats sju gånger de senaste fyra åren, men lyckades inte någon gång uppnå fullständig enighet. De föreliggande förslagen var därför en kompromiss, som alla åtminstone kunde leva med. Om det var handlingsprogrammet som prioriterades av medlemsförbunden, då måste IMF ha ekonomiska resurser för att genomföra det och verksamheterna som beskrevs i det. I varje region fanns särskilda behov. För att kunna svara mot de många kraven på betjäning, verksamheter och solidaritetsaktioner måste IMF vara en livsduglig organisation som var redo, villig och ekonomiskt kapabel att agera. Därför var ändringen i avgiftssystemet avgörande. Frågan om rösträtten var inte nödvändigtvis lika kritisk, då medlemsförbund med färre än 200 000 medlemmar inte skulle beröras. Dessutom var det sällan som systemet med omröstningar med röstsedlar och rösträkning hade behövts inom IMF.

Sarde S. RAO (SMEWFI, Indien) oroade sig över hur medlemsförbunden i Indien skulle fungera i framtiden om förslaget om nytt avgiftssystem genomfördes. Sedan Internationella valutafonden och Världsbanken genomfört sin nya ekonomiska politik med början år 1991 hade både bruttonationalprodukten och det inhemska produktionsvärdet i Indien ökat. Men klyftan mellan de rika och fattiga hade bara vidgats. En stor del av arbetet i både den offentliga och den privata sektorn hade förts över till den informella sektorn. Antalet arbetstagare i den informella sektorn hade ökat fenomenalt. Att använda BNP för att beräkna avgifterna återspeglade inte verkligheten ute på fältet i Indien, där avgifter förutom till IMF måste betalas även på lokal nivå, delstatsnivå och nationell nivå. Han skulle rösta för förslaget, men bad att IMF skulle erbjuda ett stöd under övergångsperioden för att medlemsförbunden inte skulle överbelastas.

Fernando LOPEZ (CNM-CUT, Brasilien) var medlem av arbetsgruppen som hade diskuterat frågan om medlemsavgifterna under flera år. Han sammanfattade diskussionen med att säga att hela kommittén ansåg att förslaget var en kompromiss på miniminivå, som skulle göra det möjligt för IMF att växa i framtiden.

Biträdande generalsekreterare Brian FREDRICKS bad medlemsförbunden att se stadgeändringarna som verktyg för att hjälpa IMF att gå framåt med verksamheterna. De olika åsikter som ombuden gett uttryck för var ingen överraskning för sekretariatet, och de återspeglade samma passionerade engagemang för frågorna som visats även i arbetsgruppen. Han höll med om att man skulle drabbas i vissa länder, men kompromissen handlade inte om att ta röster från någon, utan om att bygga upp solidariteten, och verka för det som IMF stod för. De aktuella medlemsavgifterna var inte adekvata, inte på grund av pengarna, utan på grund av de utmaningar som medlemsförbunden stod inför i dagens värld. Det var inte en fråga om jämställdhet, det handlade om att kunna bygga upp kraftigare fackliga strukturer genom att genomföra handlingsprogrammet. Han upprepade poängen som Nondwangu hade gjort om att förändringar i rösträttssystemet i praktiken var irrelevanta, eftersom man under hans tid i IMF endast hade röstat muntligt, inte med röstsedlar, vilket var ett perfekt exempel på hur solidariteten alltid var viktigast inom IMF. Han hoppades att det även skulle gälla i omröstningen om de föreslagna stadgarna.

Motions- och stadgekommitténs ordförande Jens BUNDVAD sade att debatten om denna fråga nästan exakt återspeglade debatten som hade förts inom kommittén. Han noterade att ingen hade talat emot stadgeändringen om att utvidga exekutivkommittén med fler kvinnor. Han sympatiserade också starkt med Bianchis innerliga kommentarer, då det var sant att IMF som organisation var intet, om den inte hade medkänsla, vilja och styrka för att nå ut i broderskap för att hjälpa till att lätta på arbetstagarnas börda överallt. Han var fast övertygad om att de nya stadgarna skulle göra det möjligt för IMF att göra just detta. De kompromissade varje dag om olika frågor, och detta var kompromissen som var den bästa möjliga för IMF:s framtid. Han yrkade godkännande av de föreslagna stadgarna.

Kongressordförande NÜRNBERGER sade att kongressen var beslutsmässig, och att det krävdes två tredjedels majoritet för att anta de nya stadgarna. Han tog upp varje paragraf i vilken det föreslogs ändringar, och bad om en handuppräkning för godkännande. Resultatet var det följande:

- § 3 – Struktur – enhälligt godkänd
- § 4 – Funktionärernas åligganden – enhälligt godkänd
- § 6 – Anslutning, utträde och uteslutning – enhälligt godkänd
- § 7 – Årsavgifter – godkänd
- § 8 (ny) – Obetalda medlemsavgifter och befrielser – godkänd

Stadgarna i sin helhet **godkändes**.

PUNKT 10: STADGEENLIGA VAL

a) Ordförande – Exekutivkommittén och centralkommittén hade enhälligt godkänt nomineringen av Jürgen Peters (IG Metall) för omval som ordförande för IMF. Det fanns inga andra kandidater, och Peters valdes enhälligt. Ordförande Peters tackade kongressen för förtroendet.

b) Generalsekreterare – Även Marcello Malentacchi, som kandiderade för omval som IMF:s generalsekreterare, valdes enhälligt. Marcello lovade att fortsätta att göra sitt yttersta för att nå IMF:s mål de kommande fyra åren.

c) Exekutivkommittéledamöter – Följande kandidater från IMF:s sex regioner, inklusive åtta kvinnor, ett historiskt framsteg i IMF:s annaler, valdes:

Afrika	Silumko Nondwangu – NUMSA, Sydafrika Selina Tyikwe – NUMSA, Sydafrika Nkakatizi Boniface – TUICO, Tanzania Mohamed Nsiri – FGME-UGTT, Tunisien
Asien & Stilla havet	Jessie Yeo Hong Cheng – IMF-SC, Singapore Julius Roe – AMWU, Australien G. Sanjeeva Reddy – INMF, Indien Nobuaki Koga – IMF-JC, Japan
Latinamerika & Västindien	Emilia Santana Valente – CNM-CUT, Brasilien Nair Goulart – CNTM, Brasilien Napoleon Gomez – SNTMMS, Mexiko Francisco Gutierrez – UOM, Argentina (rotation)

Central- & Östeuropa	Michael Tarassenko – MMWU, Ryssland Lucie Studnicna – OS Kovo, Tjeckien Mare Anceva – SMER, Makedonien
Nordamerika	Leo Gerard – USWA, USA R. Thomas Buffenbarger – IAMAW, USA Ron Gettelfinger – UAW, USA Carol Landry – USWA, Kanada
Västeuropa	Mari-Ann Krantz – Sif, Sverige Gianni Rinaldini – FLM, Italien Herwig Jorissen – CMB, Belgien Jürgen Peters – IG Metall, Tyskland Derek Simpson – IMF:s brittiska sektion, Storbritannien Kjell Bjørndalen – FF, Norge

d) Resolutionskommittén – Följande kandidater till revisionskommittén valdes:

Håkan Arnelid – Svenska Metall, Sverige
Werner Funk – SMUV, Schweiz
Owen Herrstadt – IAM, USA
Eberhard Vetter – IG Metall, Tyskland

Innan förhandlingarna avbröts för dagen återtog ordförande PETERS ordförandeklubban för att hedra en särskild gäst, Max BAEHRING, som gått i pension år 2003 efter 12 år som ordförande för Danska Metall. Baehring hade också under en mandatperiod varit ordförande för Nordiska Metall och var före detta ledamot i IMF:s exekutivkommitté. Han hade ett rykte om att vara en av de mest internationellt tänkande fackliga företrädarna i hela rörelsen. Peters tackade Baehring och önskade honom en lycklig tid som pensionär. Han överlämnade också en avskedsgåva.

Kl. 15.45 avbröts förhandlingarna för dagen.

TISDAG FÖRMIDDAG 24 maj 2005

Kongressen samlades igen kl. 9.08 med **Fernando LOPES** (CNM-CUT, Brasilien) som kongressordförande. Varma hälsningar framfördes till flera närvarande nära vänner till IMF, inklusive Jim Baker, som representerade ILO, och Salvador Castro, ordförande för IMF-förbundet CONSFETEMA i Chile, som hade deltagit som ombud redan vid 1964 års kongress i Wien. Han överlämnade ett minnesexemplar av protokollet från denna kongress till Marcello. IMF-veteraner som den tidigare ordföranden Klaus Zwickel och f.d. biträdande generalsekreterare David Fowler deltog också. Man uttryckte uppskattning för och avtackade Michel Huc från Frankrike och George Kourprias från USA, som gick i pension.

Anförande av Dr. Alfred GUSENBAUER, ledare för Österrikes socialdemokratiska parti

Kongressordförande Lopes presenterade gästtalare **Dr. Alfred Gusenbauer**, som hade lett Österrikes socialdemokratiska parti sedan år 2000.

Gusenbauer började med att säga att han var en stolt medlem av Österrikiska metall- och textilindustriarbetareförbundet, som varje år lyckades förhandla fram ypperliga kollektivavtal; man säkrade inte bara arbetstagarnas löner och förmåner, utan verkade också för ekonomiska och sociala framsteg i Österrike.

Tidigare under veckan hade man i Österrike firat ett antal viktiga historiska händelser, främst slutet av andra världskriget för 60 år sedan, och skapandet av den andra republiken. Under de senaste sex årtiondena hade österrikarna gjort sociala och ekonomiska framsteg, som till stor del uppnått tack vare den österrikiska fackföreningsrörelsens ansträngningar. Fackföreningarna – och i synnerhet metallfacken – förtjänade en eloge för sin del i dessa framgångar.

Sedan mitten av 1980-talet hade fackföreningar, stater och hela samhällen drabbats av ett tufft internationellt klimat, som kännetecknades av det så kallade "Washington-samförståndet" och av en nyliberal politik, som till stor del byggde på en enda premis: större företagsvinster och lägre företagsskatter skulle förmå kapitalet att investera och skapa nya arbetstillfällen, vilket man sade skulle öka arbetstagarnas inkomster och köpkraft. Detta hade varit det centrala i den nyliberala ideologin. Men åtminstone i Europa hade detta misslyckats över hela linjen. Trots att vinsterna var mycket högre än någonsin, och skatterna på dessa vinster var rekordlåga, hade arbetslösheten i själva verket ökat. Arbetstagarnas andel av inkomsterna minskade årligen. Nyliberalismen hade lett till raka motsatsen av de angivna målen. Det ledde i sin tur till mycket oro bland arbetstagarna, som först och främst var rädda för att förlora sina jobb, och för det andra kände att de stod under en allt starkare press att ständigt arbeta snabbare och effektivare, utan extraersättning. Lönerna tenderade i själva verket att bli allt lägre.

Lösningen låg i att övervinna det nyliberala systemet, och etablera en politik som inte mätte livsmålen endast som abstrakta vinster, utan i livskvalitet och i arbetande människors inkomster. Ett nytt ekonomiskt paradigmsom inriktades på att skapa arbetstillfällen och säkra människors inkomster var nödvändigt. Dessa idéer spreds nu i Europa, vilket visades av att allt fler protester riktades till politiska ledare med anledning av de otyglade profitterna. Människorna hade blivit missnöjda med det nyliberala systemet, och de frågade vad framtiden förde med sig för dem och vad det fanns för alternativ.

Både det socialdemokratiska partiet och fackföreningarna i Österrike menade att landets politik måste bidra till ekonomisk tillväxt. De ville ha investeringar i offentlig infrastruktur, som vägar, järnvägar, Internet, kunskap och forskning. De ville ha en skattepolitik som gynnade verkliga investeringar, och som innebar att alla vinstgivande företag beskattades på ett lämpligt sätt. Offentliga projekt skulle inte betalas endast av arbetande människor och konsumenterna. Företagen måste ta sitt ansvar genom att bidra till regeringarnas skattebas. I vissa fall betalade de anställda i vissa multinationella företag mer i skatt än företaget självt, vilket var ytterligare ett tecken på social ansvarslöshet.

Det var här EU hade en roll att spela. Konsumentskatterna, som moms, berodde på utgifterna för olika varor. Företagsskatterna däremot var helt godtyckliga, vilket ledde till skattesänkningar varje år. Det var fullständigt omdömeslöst. Det hade visat sig, åtminstone i Europa, att det var länder som inte deltog i någon skattedumpning, utan som fortsatte att beskatta vinster, som hade de högsta tillväxttalen och den bästa utvecklingen på arbetsmarknaden. För att bekämpa nyliberalismen i Europa var därför en av de första uppgifterna att harmonisera företagsskatterna och att sätta stopp för skattekonkurrensen.

Politiskt var socialdemokraterna i Österrike för närvarande i minoritet. Det planerades val tidigt under hösten år 2006. De hoppades kunna vinna valet, då de var det enda partiet som förstod att människorna ville ha en förändring av den grundläggande ekonomiska och sociala politiken. Det socialdemokratiska partiet såg sig självt som en del av en europeiskt och internationellt projekt för att rätta till nyliberalismens brister och skapa balans mellan arbete och kapital. Målet var tillräckligt med arbete åt alla och löner som det gick att leva på för dem som gjorde arbetet.

Anförande av Sharan BURROW, FFIs ordförande

Kongressordförande Lopes presenterade FFIs ordförande **Sharan Burrow**, tidigare viceordförande för Utbildningsinternationalen (EI)

Burrow sade att hennes deltagande på kongressen var hennes första officiella uppgift som ordförande för FFI sedan hon valts för en kort tid sedan. Hon såg fram emot ett nära samarbete med IMF de kommande åren.

Fackföreningarna hade under historiens lopp varit centrala för kampen för demokrati och för fred, bröd och frihet, och det var idag fortfarande målet för den organiserade arbetskraften. Arbetstagare i Vitryssland, Burma, Colombia, Zimbabwe och många andra länder kämpade för politisk stabilitet och grundläggande rättigheter. Andra fick betala priset för företagets globalisering, som byggde på kapitalets och produktionens rörlighet. IMF hade en stark tradition av solidaritet, som gav organisationen förmåga att kämpa för fred och utveckling, som bara kunde uppnås med hjälp av partnerskap, solidaritet och politisk aktion. Arbete var inte bara en handelsvara. Burrow sade att tjugohundratalets utmaning var att stifta globala lagar som garanterade respekten för de rättigheter som måste åtnjutas av arbetstagarna, utan vilka den globala ekonomin skulle bryta samman. De multinationella företagens kränkningar av de fackliga rättigheterna i många länder var brott mot mänskligheten, men det fanns regeringar i världen som blundade för sina egna medborgares utsatthet.

I stället för att omfamna globaliseringen som ett sätt att förbättra arbetstagarnas och deras familjers liv måste fackföreningarna kämpa mot företagets girighet, som hade blivit okontrollerbar. De multinationella företagen brydde sig endast om vinsten, även om den gjordes på bekostnad av löner, säkerheten på arbetsplatserna, anständiga villkor och arbetstagarnas rättigheter. I Australien hade man till exempel nyligen publicerat en lista

över de 100 största företagens vd-löner. Samtidigt som storföretagen verkade för lägre skatter och mer bidrag till företagen hade vd:n för en stor finansinstitution fått en 47-procentig bonus på sin lön, som redan uppgick till obscena sex miljoner euro per år. Bonusen godkändes nästan utan att blinka av företagets styrelse. Men företagsledare hade stött ett försök av den australiska regeringen att minska minimilönerna och upphäva kollektiva förhandlingsrättigheter. Två miljarder människor levde på mindre än två USDollar per dag, 187 miljoner var arbetslösa, och omkring 2,2 miljoner människor dödades varje år på arbetet eller på grund av arbetsskador.

Utan globala regler som skyddade arbetstagarnas rättigheter och miljön skulle utflyttningen av jobb öka, och klyftan mellan rika och fattiga fortsätta att växa. Det krävdes facklig och politisk aktion i global skala för att garantera lagliga rättigheter. FFI skulle arbeta tillsammans med IMF och andra globala fackliga organisationer för att kräva att de multinationella företagen och deras leverantörer respekterar arbetstagarnas rättigheter. Det var nödvändigt att organisera inom och över gränserna. Dessutom måste politiker ställas till ansvar för kränkningar av medborgarnas rättigheter.

Ett system för rättvis handel förutsatte reformer av FN, Internationella valutafonden, Världsbanken, och naturligtvis Världshandelsorganisationen. Utan globala regler och lagar var arbetstagarna mycket mera utsatta. ILO måste få en starkare roll för att kunna behandla klagomål och kränkningar. IMF hade begärt att sysselsättningsfrågan skulle stå i centrum under Världshandelsorganisationens kommande ministerkonferens i Hongkong. Handel fick enorma följder för sysselsättningens kvantitet och kvalitet, levnadsstandarden och den sociala utvecklingen, men man struntade i de negativa konsekvenserna av en oregerad frihandel. Handelsavtal om produkter, kompetenser och tjänster måste därför både främja utvecklingen och bidra till sysselsättningsmål.

Deras globala aktion mot fattigdom var bara början. Burrow beskrev hur de nya allianserna med icke-statliga organisationer syftade till ett större inflytande i politiken. Världens högerregeringar förfördes av företagsstyrelserna och skrämdes av Världsbanken, Internationella valutafonden och OECD. IMF:s mål om en globalisering med ett mänskligt ansikte förutsatte därför att man byggde upp facket styrka och det politiska arbetet. Endast genom att facket och det civila samhället stödde arbetstagarvänliga politiska ledare skulle de kunna ändra på den omsvängning till den yttersta högern som hade skett. Utmaningen detta år var därför att de måste mobilisera och låta de nationella regeringarna få veta att demokratin sträckte sig längre än endast till valurnorna.

Hon nämnde solidaritetsdemonstrationerna under den australiska sorgedagen, då man mindes arbetstagare som förlorat livet i arbetsolyckor, och tackade IMF, och i synnerhet medlemsförbunden i Nederländerna och USA, för deras solidaritet i kampen för en rättvis kompensation för de asbestdrabbade i företaget James Hardie. ILOs plan att lansera ett projekt med sikte på ett globalt förbud mot denna mördarprodukt var fullt berättigad och nödvändig. Långtgående kampanjer som denna förutsatte enighet i sinne och hjärta, och en global facklig styrka. De kunde inte vara isolationistiska. Nationella strukturer och traditioner var viktiga, men fackföreningarna måste inse att den internationella fackliga rörelsens prioriteter var sammanflätade. De globala facken och nationella huvudorganisationer måste ha ett nära samarbete med FFI för att kunna tackla de uppenbara utmaningarna; att intensifiera organiseringsarbetet och genomföra kampanjer med inriktning på enskilda företag, och verka för ett aktivt aktieäggande, konsumentmakt och politiskt inflytande, med sikte på bättre arbets- och företagslagar.

Den verkliga utmaningen var de måste komma överens om prioriteter inom ramen för en ny internationalism. Under FFIs kommande styrelsemöte skulle de inrikta sig på fem

nyckelområden för fackföreningarna. Det gällde fem avgörande första steg: (1) ett politiskt projekt om globaliseringen, (2) den globala alliansen för aktion mot fattigdom (GCAP), (3) exportfrizoner, (4) migrerande arbetstagare och (5) Kina. Frågan var hur man skulle verka för, och mäta, framgångar. Endast om man agerade samstämigt skulle man nå målen. De måste fastställa arbetsområdena, satsa på dem, och hålla fast vid målen tillsammans, tills de lyckades. Ett centralt mål var att få respekt för kvinnors och migrerande arbetstagares rättigheter. Fackföreningarna behövde kvinnorna, och kvinnorna behövde facket. Hon lyckönskade IMF för att ha valt in åtta kvinnor i exekutivkommittén. Vanlig mänsklighet innebar att alla fackföreningar även måste verka för migrerande arbetstagares mänskliga och fackliga rättigheter. Sysselsättning utan exploatering var den enda hållbara lösningen på fattigdomsproblemet.

De förde en gemensam kamp för de centrala arbetsnormerna och hållbar utveckling i u-länderna, för respekt och stöd för övergångsländernas ansträngningar, och för att landvinningarna i i-länderna skulle försvaras och förstärkas. De strävade gemensamt efter fred, bröd och frihet – ett anständigt liv. Det skulle visas att fackföreningarna under tjugohundralet var eniga och solidariska i arbetet för att bygga en rättvis värld.

Generalsekreterare Malentacchi tackade Sharan Burrow för hennes intressanta och utmanande inledningsanförande, och lovade att IMF skulle stödja för FFIs ambitiösa arbete för att bygga upp en ny global fackföreningsrörelse.

PUNKT 11: IMFS HANDLINGSPROGRAM

Malentacchi tog upp Burrows poäng om att kampen var densamma, trots att IMF-förbunden kom från så många olika länder och kulturer. Globaliseringen hotade att omindetgöra fackföreningsrörelsens landvinningar de senaste 100 åren. Fackföreningarna ställdes inför stora svårigheter, och arbetssätt som hade fungerat förr fungerade inte under de nuvarande ekonomiska förhållandena. Den nyliberala globaliseringen påverkade ekonomi, politik och utveckling i varje land i världen. Det behövdes olika strategier och taktiker, men de måste planeras och genomföras på ett enat sätt. IMF:s handlingsprogram var en internationell, global plan, som syftade till ett bättre liv för arbetstagarna i den globala ekonomin.

2005-2009 års handlingsprogram var IMF:s fjärde. Det var resultatet av ett årslångt samarbete mellan representanter för alla medlemsförbund. Det innehöll strategier för uppnåeliga mål, och det tog fasta på att de måste koppla samman lokala, nationella och internationella fackliga organisationer för att vara slagkraftiga. Programmets tre delar omfattade (1) en analys av globaliseringens följder, i synnerhet för arbetstagarna och på arbetsmarknaden, (2) IMF:s uppgift, där man fastlade IMF:s grundläggande värderingar och principer, och (3) strategier och förslag till verksamheter för att effektivt bekämpa det globala kapitalets krafter.

För att underlätta diskussionen skulle olika avsnitt av handlingsprogrammet presenteras av varsin talare. Talen skulle följas av en pannediskussion om avsnitten. Den brittiska journalisten Robert Taylor skulle leda diskussionerna. Panelerna skulle bestå av fyra personer som utsetts bland medlemsförbunden. Sedan skulle ordet ges fritt för en diskussion om förslagen i plenum, varefter diskussionen skulle sammanfattas och avsnittet föreläggas kongressen för godkännande. Under debatten skulle man också behandla relevanta resolutionsförslag. Övriga resolutioner skulle behandlas på onsdag eftermiddag.

Del 1 av handlingsprogrammet var en analys av globaliseringens följder, särskilt för arbetstagarna och på arbetsmarknaden. Det gjordes klart att globaliseringen kunde gynna arbetstagarna, i synnerhet i u-länderna. Hittills hade den dock inte bidragit till några förbättrade utsikter till sociala framsteg och hållbar utveckling. Globaliseringen hade snarare lett till att lagar som skyddade arbetstagare, konsumenter och miljön avskaffats. Marknadskrafterna styrde den globala ekonomin utan hänsyn till följderna. Arbetslösheten och undersysselsättningen var ekonomiskt förkastlig, och varken ekonomiskt eller socialt hållbar. Politiska organisationer som ursprungligen bildats för att försvara arbetstagarnas intressen hade fjärrat sig från sina mål, och såg till kapitalet för stöd. Fackföreningsrörelsen måste följaktligen utveckla metoder för att påverka den politiska processen på ett direktare och effektivare sätt.

Det hade antagits restriktiva lagar som ifrågasatte arbetstagarnas rättigheter. Liberaliseringen av finansmarknaderna hade förvärrat situationen genom att destabilisera världsekonomin. Världens handelssystem genomgick en kris, och Världshandelsorganisationens regler gynnade rika länder och multinationella företag. Centrala arbetsnormer och arbetstagarnas rättigheter kränktes av regeringar i handels- och investeringsavtal. Handeln skulle kunna bidra till utveckling, och minska fattigdomen, men det förutsatte att man utvecklade en ny politik och en ny praxis.

Under denna era med en världsomspännande, otyglad kapitalism hade det uppstått många organisationer som hade samma mål som IMF. Över hela världen hade människor mobiliserat mot företagens överträdelser och avregleringen. En del, som det globala sociala forumet, hade utvecklats till en värdefull plattform för människor som sökte efter alternativ till det nyliberala programmet. IMF borde knyta starkare band till dessa organisationer, och beskrivningen av IMF:s uppdrag i **del 2** gjorde det mycket klart att IMF:s grundläggande uppgift var att höja metallarbetarnas löner, förbättra deras arbets- och levnadsvillkor, och sörja för att arbetstagarnas rättigheter respekterades. De måste se till att den ekonomiska globaliseringen tjänade människorna i världen.

Det krävdes global organisering. Kapitalet hade lyckats frigöra sig från nationsgränserna, men fackföreningarna verkade till stor del fortfarande endast inom enskilda länder. Det var viktigt att bygga upp en global facklig struktur med vilken de kunde samordna och genomföra aktioner på alla nivåer i världen. De måste också kunna förstå och kommunicera om viktiga frågor. De måste förstärka befintliga fackliga organisationer genom att organisera, ena metallarbetarrörelsen, stödja kvinnliga arbetstagares ställning och främja arbetstagarnas rättigheter. Allianser med politiska och sociala organisationer som hade samma mål som IMF måste byggas upp. De måste främja rättvis handel och social rättvisa, och eliminera fattigdomen. För att uppnå detta måste fackföreningarna ha en internationell inriktning.

Kapitalets rörlighet och konkurrensen om investeringar mellan olika länder ledde till spänningar mellan och inom länder. Det uppstod en rusning efter lägre löner och försämrat socialskydd som undergrävde arbetsnormerna och endast låg i kapitalets intresse. För att främja arbetstagarnas rättigheter måste internationell solidaritet bli till ledstjärnan för varje fackförening som bildade IMF.

Generalsekreterare Malentacchi yrkade godkännande av del 1 och del 2 av handlingsprogrammet.

Stefan LÖFVEN (Svenska Metall, Sverige) tog upp fackets **politiska arbete** på det globala planet. Med modern teknik var det möjligt att kommunicera utan tidsåtgång tvärs över jordklotet, flytta kapital och göra produktionsförändringar mycket snabbt. Han redogjorde

för arbetarrörelsens historia de senaste 100 åren och för hur fackföreningarna hade förändrat samhället. Även Sverige tillämpade frihandel, för att sälja svenska produkter, och det gjorde svenskarna välmående redan för ett århundrade sedan. Det sades dock ingen om fördelningen av vinsterna. Arbetstagarna hade mycket dåliga villkor, låga löner, långa arbetstider, inget socialskydd, och de förbjöds att ansluta sig till fackföreningar eller engagera sig politiskt. Så småningom använde sig arbetstagarna av en facklig strategi, och förenade sig för att kunna delta i kollektiva förhandlingar, som facklig huvudfunktion.

Den andra dimensionen av det fackliga arbetet var enandet i det politiska arbetet för samhällets bästa, så att rätt politiska beslut kunde fattas på ett demokratiskt sätt. I dagens ekonomi kunde man med hjälp av globaliseringen öka välbördet över hela världen. Exploatering av arbetstagarna i u-länderna, barnarbete och tvångsarbete kunde inte accepteras. De måste lära sig av historien. Fackföreningarna måste enas i globala fackliga verksamheter, och samtidigt förbli en betydande kraft på det nationella och lokala planet. Han underströk vikten av det politiska arbetet, och värdet av att skapa allianser med sociala rörelser för att påverka den allmänna opinionen. De måste också sätta press på de politiska partierna, som fattade beslut om lagstiftning som berörde arbetstagarna.

Daniel SANCHEZ (FTM-CGT, Frankrike) sade att **globaliseringens** följder för arbetstagarnas rättigheter i både i- och u-länder alltid var desamma: aktieägarnas utdelningar ställdes i första rummet. Arbetsgivarna krävde höjd produktivitet och längre arbetstider för att höja vinsten i finanscentren. Regeringarna sade att det var ofrånkomligt, som en del av "utvecklingen". Den kapitalistiska modellen hade tvingat fackföreningarna att göra orättvisa eftergifter och sänka sina krav. Globaliseringen hade spritt krisen över hela världen, och det lade ett ännu större ansvar på fackföreningarna och de globala facken.

Det föreliggande handlingsprogrammet var strategibasen för att de skulle kunna möta utmaningarna som fackföreningarna stod inför på tjugohundratalet. Frågan var hur de skulle försvara arbetstagarnas rättigheter och verka för sociala framsteg som byggde på solidaritet. Fackföreningarna måste bli synligare. Det krävdes en världsomspännande solidaritet för att försvara landvinningarna och de sociala förmåner fackföreningarna hade tillkämpat sig för medlemmarnas räkning i hopp om att alla arbetstagare i världen en dag skulle få del av dessa förmåner. Han nämnde möjligheten att etablera en internationell aktionsdag för alla metallarbetare för att försvara arbetstagarnas rättigheter. En sådan styrke- och solidaritetsuppvisning skulle sända ett budskap till arbetstagarna om att fackföreningarna var relevanta och hade en viktig roll att spela när de styrde den framtida globaliseringen och dess effekter för arbetstagarna.

Renate BLAUENSTEINER (GMT, Österrike) höll med om att den aktuella globaliseringen alltid gynnade kapitalet, och inte tog hänsyn till något socialt ansvar eller arbetstagarnas rättigheter. Jobb flyttades till länder där arbetstagarna i praktiken inte hade några rättigheter, varvid **kvinnor** drabbades hårdast. Kvinnor hade färre sociala förmåner, och tenderade att tjäna så mycket som 70 procent mindre än män. I Österrike hade de tack vare starka fackföreningar lyckats mildra globaliseringens följder något, de hade dock ännu inte drabbats lika hårt som andra länder. Fler kvinnor fick nu tillfälliga jobb. I Österrike krävde de respekt för mänskliga rättigheter och sociala normer, som lika lön för lika arbete, samt bestämmelser om mammaledighet. Handlingsprogrammets verksamheter fick inte förbli något som bara stod på ett papper. De måste genomföras och utvidgas för att förstärka det globala samfundet.

N. GOMEZ URRUTIA (SNTMMS, Mexiko) sade att fackföreningarna stod inför många utmaningar de kommande fyra åren. De stod inför multinationella företag och deras allierade regeringar, som agerade i samförstånd mot föreningsfriheten och arbetstagarnas

rättigheter. De främjade **tillfälliga anställningar** och **outsourcing**, vilket försvagade fackföreningarna och ledde till sjunkande medlemsantal. Det nationella gruvarbetareförbundet i Mexiko hade försökt att bedriva en politik för att vända, eller åtminstone kontrollera, outsourcingen. Denna var ett permanent hot, en cancer som decimerade fackföreningarna. Deras fackförbund hade beslutat att bestämt bekämpa detta, och upprättat ett system för att bevaka de multinationella företagen.

För att kunna föra de framtida striderna måste de fastställa en slagkraftig global facklig strategi för att bekämpa globaliseringens negativa följder och de multinationella företagens marknadspenetration, en strategi som inriktades på större enhet för att få inflytande. Opportunistiska attityder och svek från regeringarnas och de multinationella företagens sida fick inte tolereras. Moderna fackföreningar måste arbeta på ett intelligentare sätt och med mer engagemang i den sociala kampen. Det förutsatte ett aggressivt organiseringsarbete. Det var också viktigt att de förblev oberoende och självständiga, för att kunna motstå hoten från multinationella företag. En ny filosofi som lade större vikt vid arbete och arbetarna måste anammas. Mer solidaritet måste användas som ett praktiskt verktyg i sociala strider och i arbetstagarnas intresse i en global skala.

De måste under de kommande åren ha en konkret handlingsstrategi som visade att facket fanns och var starkt, och deras filosofi av internationellt brödraskap som syftade till att förbättra arbetsvillkoren och försvara arbetstagarnas värdighet. Han lade fram ett ståndpunktspapper för sekretariatet som innehöll de mexikanska synpunkterna i frågan.

Inge ADAM (GMT, Österrike) sade att allt fler **kvinnor** tvingades att övergå från heltidsarbete till deltidsjobb och tillfälligt arbete med lägre lön. Kvinnor var de första som sades upp. Många av dessa kvinnor var ensamstående mammor. Allt fler kvinnor hamnade under existensminimum och blev beroende av socialhjälp. Äldre kvinnor kunde ofta inte få något arbete alls då arbetsgivarna tydligen tyckte att de var för dyra och blev sjuka för ofta. Dessutom blev kvinnor på arbetsplatserna ofta utsatta för sexuella trakasserier och toppreds av sina manliga kolleger. Ofta drabbades de av depression, och några försökte till och med ta livet av sig. Listan över illdåd mot kvinnor var lång. Hon uppmanade fackföreningarna att samarbeta och kämpa för rättvisa och lika löner för kvinnliga arbetstagare. Kvinnors rättigheter var också mänskliga rättigheter.

Tam MITCHELL (ICU, Storbritannien) talade om sitt förbunds verksamheter på senare tid. Sommaren år 2004 hade de tillsammans med organisationen *Aktion för södra Afrika*, lanserat en kampanj under parollen "Afrika är viktigt" (Africa Matters) för att uppmärksamma situationen i Afrika söder om Sahara och frågor som rörde u-hjälp, handel och skuldsättning i den inhemska och nationella verksamheten. Storbritanniens finansminister hade inte alltid stött fackliga kampanjer, men han hade denna gång varit mycket hjälpsam i arbetet med att lansera och främja detta program. Kampanjen var en stor framgång, och ICU hade redan varit värd för medvetandegörande evenemang i början av år 2005 då de hade samlat in tillräckligt med pengar för att kunna göra sina egna medlemmar mer medvetna om situationen i Afrika och om skälen till att de hade tagit upp de afrikanska problemen. Det handlade inte bara om välgörenhet. De spelade en nyckelroll för att organisera demonstrationer när G8-ländernas ledare träffades i Skottland i juli. De höll upp trycket mot den brittiska regeringen för att den skulle göra Afrika till en viktig del av dagordningen när man bjöd in till EU-mötet senare under året.

Sarde S. RAO (INMWF, Indien) sade att handlingsprogrammet var ett viktigt dokument, som utan tvivel skulle tas på stort allvar av alla IMF-förbund. Dess innehåll borde därför återspegla världens arbetstagares realiteter och nödvändigheter på ett bättre sätt. Han menade att det inte framhävde de unika historiska, politiska och sociala sammanhangen i

vissa länder ur ekonomisk synvinkel, och han oroade sig för att det skulle kunna vara missledande.

Beträffande de internationella finansinstitutionernas roll som diskuterades på sidorna 6 och 7, antyddes det att de gjorde ett gott arbete under återuppbyggnaden av världsekonomin efter det andra världskriget. Under dagens förhållanden hade de dock en helt annan uppgift. Han sade att det sedan mitten av 1940-talet, i synnerhet i u-länderna, hade handlat om landreformer, självförsörjning, statskapitalism och importsubstitution. Efter Sovjetunionens sammanbrott hade man återigen framhävt **de internationella finansinstitutionernas roll**. Det var osannolikt att globaliseringen kunde gynna människorna, om man bara genomförde ett avregleringsprogram. Så fungerade inte kapitalismen. De internationella finansinstitutionernas missriktade regler hade lett till förödelse i världen, och de borde tas upp i sitt rätta perspektiv i dokumentet. Det sades också att utländska direktinvesteringar var viktiga för en ekonomisk utveckling. Det var sant, men en stor del av direktinvesteringarna i u-länderna var förknippade med villkor som inte låg i staternas intresse.

Beträffande stycke 1.9 om **det globala sociala forumet** sades det att det var en plattform för människor som sökte efter alternativ till det nyliberala programmet, och att IMF därför borde stödja det. Detta ämne hade diskuterats av fackföreningarna i Indien, och åsikten var att det globala sociala forumet inte var en målinriktad rörelse, utan ett forum som anordnades endast en gång på fyra år och som sedan försvann. Rao manade till försiktighet, då många av deltagarna på det globala sociala forumet var icke-statliga organisationer med särintressen, som inte handlade om att gynna arbetarklassen. I bästa fall borde det globala sociala forumet ses som en plattform för fritänkare. Han menade att dessa aspekter av handlingsprogrammet behövde gås igenom igen för att verkligen vinna kampen mot globaliseringen och verka för rättvisa för alla arbetande människor i världen.

Erika NUSSGRABER (GMT, Österrike) sade att finansinstitutionerna och deras egna ekonomier hade blivit alltmer sammanknutna, en trend som ledde till mer osäkerhet för arbetstagarna och en försvagning av solidariteten i fackföreningsrörelsen. Det var en utmaning för IMF. För arbetstagarna betydde globaliseringen en förlust av trygga jobb och mer tillfälliga anställningar, sämre intjäning, och mer diskriminering av kvinnor. Det var uppmuntrande att se att kvinnorna sedan kongressen i Sydney hade blivit mer involverade i IMF:s strukturer, och att de nu fanns i exekutivkommittén. I del 2 av handlingsprogrammet stod det klart och tydligt att IMF hade fört upp kvinnornas rättigheter bland sina viktigaste prioriteter. Frågan om **kvinnors rättigheter** omfattade också behovet av reformer på områden som sysselsättnings- och sjukvårdspolitiken, socialförsäkringen, jämställdheten och balansen mellan arbete och privatliv.

Det hade lagts fram två kongressresolutioner som rörde kvinnor. En handlade om jämställdhet mellan könen, den andra om kvinnor i arbete under globaliserade förhållanden. Kvinnor måste involveras mer i det fackliga arbetet. Det var därför viktigt att de berörda delarna av handlingsprogrammet och resolutionerna genomfördes, så att de kunde intressera kvinnor och förmå dem att bli del av IMF:s familj.

Erik LINDFORS (ML, Finland) sade att fackföreningsrörelsen måste förbättra sitt internationella samarbete, vilket inte kunde göras med hjälp av tal på kongresser och seminarier, utan endast genom ett deltagande i vardagliga verksamheter i en anda av kamratskap. De multinationella företagen flyttade kapital och jobb mellan länderna för att höja sina vinster. Snabba tekniska framsteg hade påskyndat liberaliseringen av världshandeln. U-ländernas anslutning till den växande världsekonomin var ett positivt fenomen. Fackföreningarna var inte bara kritiska till **globaliseringsvågen**, de var också

seriösa och konstruktiva förhandlingsparter för företag och myndigheter. De krävde att företagen, när de genomförde globala strukturförändringar, upprätthöll anständiga normer och rättade sig efter vissa uppförandekoder. Dessutom måste verksamheterna bevakas noggrant, för kapitalet kunde inte tillåtas att verka fritt. Stora företag exploaterade arbetstagare i u-länder, vilket stod i strid med fackföreningsrörelsens grundläggande mål. Arbetstagarna i i-länderna kämpade för att jobben inte skulle flyttas utomlands. Målet var att skapa en rättvisare världsekonomi och se till att det fastlades regler för världshandeln.

På ett annat område rapporterade Lindfors att de grundläggande bestämmelserna i Kyotoavtalet förmodligen inte skulle förverkligas, då så många i-länder inte hade anslutit sig. Det skulle inte heller påverka de framväxande ekonomierna. Alla länder borde bidra till miljömålen med ett lika stort engagemang, för att **minska utsläppen**, såsom FN hade föreskrivit.

Han rapported också att **varvsindustrin** blomstrade och förmodligen skulle fortsätta att växa, trots en del svårigheter i ett antal europeiska varv. Det hade framförts klagomål över att en del länder använde sig av statliga bidrag för att stödja sina varvsindustrier, men det tog lång tid att behandla sådana klagomål inom Världshandelsorganisationen. OECD rekommenderade därför en ny internationell konvention som förbjöd subventioner som hade en snedvridande effekt på marknaden. EMF stödde detta. Industrin var visserligen stabil för närvarande, men det förekom fortfarande problem med att arbetstagare inte hade den grundläggande rätten att organisera sig, förhandla, eller anständiga arbetsvillkor. Arbetsolyckor var vanliga, då det saknades säkerhetsnormer. De värsta förhållandena fanns i industrin för **upphuggning av fartyg**, där det fanns män som arbetade barfota. Den internationella fackföreningsrörelsen borde verka för att länder som anslöt sig till Världshandelsorganisationen avkrävdes löften om att rätta sig efter ILOs miniminormer.

Avslutningsvis sade Lindfors att de finländska medlemsförbunden år 2004 hade beslutat att anordna ett socialt forum år 2006, som skulle äga rum i samband med **AFIM-toppmötet** i Finland. Diskussionerna skulle inriktas på mänskliga och fackliga rättigheter och arbetstagarnas rättigheter. Tanken var att man skulle sörja för ett internationellt avtal under AFIM-mötet som garanterade arbetstagarnas rätt att ansluta sig till en fackförening och att förhandla om egna kollektivavtal. Om Världshandelsorganisationen antog ett sådant avtal skulle ILO ha rätt att träda in varje gång ett medlemsland i Världshandelsorganisationen bröt mot avtalet.

Nair GOULART (CNTM, Brasilien) lyckönskade IMF för att man hade tagit fram det omfattande handlingsprogrammet, som tog upp nästan alla angelägenheter för arbetstagarna i dagens ekonomi. Hon talade om sina erfarenheter under de senaste 20 åren som anställd i General Electric i Rio de Janeiro, där en arbetsstyrka på 4 000 personer hade minskats till blott 600. Företaget hade lagt ut det mesta av sin tillverkning, och hennes jobb som kvalitetskontrollant hade skurits bort. År 1981 fanns det 400 000 metallarbetare i Sao Paulo, och de arbetade i 11 000 företag. Idag var de endast 280 000. Omkring 150 000 arbetare hade förlorat sina jobb, och 2000 företag hade försvunnit. Under 1980-talet hade arbetstagarna kämpat emot den militära diktaturen, och slutligen tillkämpat sig en ny demokratisk författning som garanterade direkta val till delstatsguvernörer och landets president. De firade nu 20 års demokrati i Brasilien, den längsta perioden av demokrati de någonsin hade upplevt.

De saknade dock inte problem i landet. Arbetslösheten i Brasilien var omkring 12 %. Ytterligare 60 % var undersysselsatta, och arbetade i den informella sektorn. Trots framstegen som hade gjorts av regeringen, ILO och flera icke-statliga organisationer, fanns det mer än två miljoner **barn i arbetskraften**. Ytterligare 600 000 människor var

slavarbetare. 10 % av stadsbefolkningen saknade grundläggande hälsovård, och hade inte ens minimal sjukvård. Endast 25 % av hushållen hade avloppssystem. **Kvinnor** på arbetsplatserna, i synnerhet svarta kvinnor, utsattes för både sexuell diskriminering och rasdiskriminering, och fick de allra lägsta lönerna. Arbetslösheten var högst bland både svarta och vita kvinnor. Kvinnliga arbetstagare i Brasilien ville ha ett inflytande i beslutsfattandet, för att få jämställdhet i arbetet och i samhället, lika lön för lika arbete och ett delat ansvar för familj och barntillsyn. Kvinnor fick inte utestängas från fackföreningar och regeringar, eller från sociala organisationer i allmänhet. Kvinnliga fackliga företrädare ville att kvinnornas rättigheter och de mänskliga rättigheterna erkändes för att kunna förvandla samhället till det de ville ha i sitt land.

Mija JO (KMWF, Sydkorea) var glad över att få uppleva IMF-kongressens internationella solidaritet och se att kvinnor fick större möjligheter. Hon efterlyste en ännu starkare kvinnlig medverkan, och sade att kvinnliga arbetstagare måste organiseras, då deras rättigheter förtrycktes. Att kämpa för kvinnornas rättigheter var ett av de mest praktiska sätten att bekämpa det kapitalistiska programmet. Globaliseringen hade gjort det möjligt för multinationella företag att bege sig vart de ville i världen, och göra vad de ville. De hade lyckats att utradera dyrköpta landvinningar för arbetstagarna.

Omkring 180 arbetstagare på underkontrakt för Hynix MagnaChip, som ägdes av Lone Star, strejkade för närvarande. De hade avskedats för att de försökt att bilda en fackförening. De tre ledarna för dessa arbetstagare hade gripits. Något liknande hade hänt i Filippinerna, där 230 anställda på Toyota hade förlorat sina jobb på grund av organiseringsverksamheter, trots att ILO hade rekommenderat att de återinsattes. Grupperna som drabbades hårdast av globaliseringens följder var kvinnliga migrerande arbetstagare och tillfälligt anställda kvinnor. Sydkoreas regering hade år 1997 fått Internationella valutafondens välsignelse för att anställa och avskeda arbetstagare, och genomföra omstruktureringar, som man ville. Den största gruppen som sades upp permanent var gifta kvinnor. De som behölls fick bara halva den ursprungliga lönen. 58 % av arbetstagarna i Sydkorea var tillfälligt anställda, och 70 % av dessa var kvinnor. Det behövdes en organiseringsrörelse för att se till att heltidsanställda inte ersattes av tillfälligt anställda. Arbetstagarna måste bekämpa regeringens nyliberalism, och de kämpade för kvinnornas rättigheter. Den internationella solidariteten var en värdefull tillgång i denna kamp. Fackföreningarna kunde inte passivt låta Världshandelsorganisationen besluta om arbetstagarnas öde.

Anförande av Adrie PAPMA från OXFAM

Diskussion om handlingsprogrammet avbröts tillfälligt för att låta gästtalare Adrie PAPMA, direktör för Oxfam, en internationell alliansbyggande organisation, tala till kongressen.

Papma sade att Oxfam var ett förbund av 12 u-hjälpsorgan i världen, som såg hur viktigt det var att bedriva kampanjarbete om globala frågor. Organisationen hade gått från att vara en bidragsgivare och en organisation som gav humanitärt stöd, till att spela en strategisk roll för att ändra den globala politiken, de globala reglerna och opinioner, som stod i vägen för den globala kampen mot fattigdom. För att kunna göra detta hade Oxfam knutit starka band till världens fackföreningsrörelse. De bedrev kampanjarbete om frågor som var av betydelse för arbetstagare, som att bekämpa exploatering och missförhållanden i de multinationella företagens leveranskedjor. De strävade efter gemensamma ansatser i frågor av gemensamt intresse, som att göra handeln mer rättvis och att nå FN:s millenniemål för utvecklingen.

Oxfam hade lanserat en kampanj som visade att de multinationella företagen inte tog något socialt ansvar alls för att förbättra livet för arbetstagarna i deras leveranskedjor. På grund av Oxfams ansträngningar hade man lyckats blockera arbetarfientlig lagstiftning i ett land, och i ett annat hade man uppnått löneökningar för arbetstagarna. Företagen underlät, trots etiska regler, att förändra sin upphandlingspraxis, som pressade arbetstagarna på botten av de globala leveranskedjorna hårt. Det gällde särskilt arbetstagare i exportfrizoner. Många företag såg nu mycket mera seriöst på att arbeta med fackliga organisationer för att bemöta denna kritik.

Ett exempel var en omtalad allians som hade skapats mellan FFI, Textilarbetarinternationalen och *Rena kläder*-kampanjen, för att pressa sportutrustningsbranschen att respektera sina arbetstgares rättigheter. Fackföreningar och icke-statliga organisationer i 30 länder samarbetade i den kampanjen och sörjde för att branschen inte längre kunde underlåta att vidta åtgärder, genom att spela ut fackföreningarna mot de icke-statliga organisationerna, som man hade gjort tidigare. Man hade lyckats att förena resurser för att utnyttja varandras starka sidor. Det kombinerade nätverket hade ökat räckvidden dramatiskt. Genom att samarbeta hade de genomfört den största kampanjen mot svältlönefabriker på tio år, och de hade gjort betydande framsteg i arbetet med att stoppa missförhållanden och exploatering i hela branschen. Kampanjen hade lett till flera positiva förändringar för arbetstagarna. Den hade också skapat förtroende och lett till ömsesidig respekt mellan de allierade i kampanjen. Deras framgång visade vad man kunde göra om man samarbetade. Adrie Papma sade att det krävdes nya ansatser och större kapaciteter för att bedriva internationellt kampanjarbete. Det förutsatte också att man använde sig av påtryckningar från utanför det traditionella systemet av arbetsmarknadsrelationer och stridsåtgärder. Oxfam använde sitt inflytande hos konsumenter och media för att informera allmänheten om att företag missbrukade sin makt för att exploatera arbetstagare i leveranskedjan.

Oxfam hade positiva erfarenheter av arbetet med att bygga allianser med fackföreningar. De ville liksom IMF främja rättvis handel och bekämpa fattigdomen. Deras arbete med fackföreningsrörelsen i dessa frågor hade utökats i takt med att de blev aktivare i fackliga konferenser och forum. Oxfam delade IMF:s åsikt att de måste ägna mer uppmärksamhet åt arbetstagare i exportfrizoner, som var underrepresenterade i fackföreningarna. Oxfam välkomnade IMF:s vilja att bilda allianser med sociala organisationer för att minska de transnationella företagens makt, och såg fram emot att samarbeta med IMF i framtiden.

Diskussionen om handlingsprogrammets del 1-2 fortsatte.

Francisco GUTIERREZ (UOM, Argentina) sade att handlingsprogrammet hjälpte till att analysera och förstå utvecklingar i världsekonomin. Det beskrev globaliseringens följder för ekonomierna, för de mänskliga rättigheterna, miljön och en hållbar utveckling. Dagens ekonomiska modell var en sjukdom, en cancer med tragiska följder för hela mänskligheten. Den hade lett till problem som arbetslöshet, undernäring och barnarbete. Fackföreningarnas mål var att finna ett botemedel. Det var viktigt att utgå från nationella fackliga erfarenheter i varje land och finna gemensamma nämnare som kunde leda till att man fastlade en övergripande strategi på det globala planet för att åtgärda globaliseringspolitiken.

Gutierrez berättade om Argentinas erfarenheter under de senaste fyra åren, då regeringen hade fört en nyliberal politik för att stödja de stora multinationella företagen, Världsbanken och Världshandelsorganisationen. När denna politik tillbakavisades av arbetstagarna och människorna i Argentina ledde det till strejker och fackligt motstånd. Arbetstagarna kämpade för sina jobb, eftersom fabrik efter fabrik lades ned. Två hundra fabriker togs

över och styrdes av arbetstagarna. Femtio procent av människorna levde under existensminimum, arbetslösheten och undersysselsättningen steg kraftigt och utlandsskulden nådde 180 miljarder USA-dollar.

År 2001 imploderade den **nyliberala modellen**, och finanssystemet bröt samman. Bankerna och industrin var paralyserade, arbetslösheten ökade, och man utlyste två dagars strejk. Människorna krävde arbete. Presidenten och den korrumperade regeringen kritiserades. På en vecka valdes och avsattes fem presidenter som ville fortsätta att tillämpa den nyliberala modellen, men som inte kunde sitta kvar för att människorna rebellerade och stod på sig. Det valdes en ny regering som respekterade människornas mandat och bekämpade den nyliberala modellen. Det uppnåddes av arbetstagare som förenade sig med andra sociala grupper och samfund, som krävde en bättre ekonomisk modell.

President Lulas och president Kirchners ansträngningar hjälpte till att ändra den ekonomiska strategin. Det inleddes förhandlingar med Internationella valutafonden för att ändra dess regler och omförhandla utlandsskulden, så att man stimulerade en utveckling. Valutafonden hade satt press på Argentina för att man skulle återuppta förhandlingar och tvinga dem att betala sina skulder. Gutierrez ville att den del av handlingsprogrammet som handlade om **skuldavskrivning** skulle tas upp av hela fackföreningsrörelsen. Utvecklingen i de framväxande ekonomierna var nödvändig för en hållbar utveckling i i-länderna, och det förutsatte en lösning på skuldproblemet.

Dimas RANGEL (SITIMM, Mexiko) diskuterade de aktuella problemen i bilindustrin i Mexiko. Den minskade produktionen av både nya bilar och bildelar hade drabbat arbetstagarna. Tillsammans med andra fackliga ledare i bilindustrin hade de klagat hos federala myndigheter och arbetsmarknadsministeriet med anledning av situationen. Tillsammans, och med IMF, hade de utarbetat en politik för att stödja bildels- och sammansättningsföretagen, och inlett kollektiva förhandlingar med företagen. Under förhandlingarna föreslog företagen en löneminskning på 4 %, något som fackföreningarna förkastade. I slutändan uppnådde arbetstagarna en löneökning på 5,5 %, en stor framgång. De kunde dock inte glädja sig länge. Medlemmar av förhandlingsdelegationen och 90 andra arbetstagare sades upp. Andra arbetstagare hotades med avsked om de fortsatte att protestera.

Fackförbundet tog fallet till den mexikanska huvudorganisationen och bad om stöd av IMF. Regionen skulle diskutera problemet under ett kommande möte i San Paulo. De ansåg att företaget hade försökt att undergräva organisationen, och att det hade konspirerat med andra företag för att hindra arbetstagarna från att få arbete. Fackföreningsmedlemmarna kämpade fortfarande, och de var fast beslutna att delta i alla program som kongressen beslutade om för att verka för de fackliga rättigheterna. Med stöd av huvudorganisationen och IMF hoppades de kunna motstå angreppen från bilföretagen. Han efterlyste bättre strategier för att stoppa orättvisorna som begicks mot arbetstagare och fackföreningar.

Generalsekreterare MALENTACCHI hälsade Anita Normark välkommen. Anita Normark var den enda kvinnliga generalsekreteraren för en global facklig organisation. Det var IBTU, som hade sitt kontor i samma fastighet som IMF i Genève. Sedan övergick han till att kommentera de olika inläggen.

Malentacchi tackade ombuden för en informativ diskussion. Som Löfven hade sagt hade man tidigare uppnått många bra saker genom allianser med olika politiska partier, som stöddes av arbetarklassen. Några av dessa partier höll dock på att röra sig i en annan riktning. Det fanns en risk för att de nära relationerna inte skulle finnas i framtiden, om

partierna svängde ännu mer åt höger. IMF måste hålla fast vid sina principer och samarbeta endast med politiska partier som hade samma grundläggande värderingar som IMF.

Sanchez hade tagit upp Giorgio Capriolis förslag om en internationell aktionsdag av IMF och medlemsförbunden. Detta hade diskuterats under tidigare kongresser, och det var kanske dags att göra slag i saken. Första maj var det traditionella datumet då alla arbetstagare förde fram sina principer, och det kunde kanske vara dagen då IMF mobiliserade för deras krav. Å andra sidan skulle det kanske vara lämpligare att välja en särskild dag just för metallarbetare. Han lovade att förslaget skulle diskuteras mer ingående under nästa möte i exekutivkommittén.

Beträffande Raos förslag höll han med om att översättningen av handlingsprogrammet var mycket viktig. Informations- och kommunikationsavdelningen skulle besluta hur handlingsprogrammet skulle spridas i hela organisationen. Nair Goulart hade sagt att det måste inlemmas i medlemsförbundens dagliga arbete. Detta var ytterligare en sida av översättnings- och distributionsprocessen.

Rao hade också talat om ett samarbete med en del icke-statliga organisationer i Indien. Flera icke-statliga organisationer med vilka IMF kunde samarbeta hade deltagit i det globala sociala forumet, men det fanns andra som inte hade samma grundläggande ideal och principer som IMF. IMF måste därför vara mycket selektiv när man valde samarbetspartner i olika delar av världen. Ibland agerade en icke-statlig organisation på ett annat sätt på det globala planet än nationellt, så detta måste avgöras från fall till fall.

Mija Jo oroade sig för arbetstagare som hade sagts upp för sina fackliga verksamheter under strejker nyligen i Sydkorea och Filippinerna. IMF stödde dessa arbetstagare till 100 procent, och de skulle göra allt de kunde för att sätta press på de två företagen och tvinga dem att rätta sig efter ILOs konventioner.

Malentacchi tackade återigen ombuden för debatten och yrkade godkännande för de två avsnitten.

Del 1 och 2 av handlingsprogrammet **antogs enhälligt**.

Silumko NONDWANGU (NUMSA, Sydafrika) presenterade resolutionsförslag nr 6.

RESOLUTION 6 ELIMINERA FATTIGDOMEN MED ANSTÄNDIGT ARBETE, RÄTTVIS HANDEL OCH UTVECKLING

(Inlämnad av NUMSA, Sydafrika, och IMF:s brittiska sektion)

Ombuden till Internationella Metallfederationens 31:a kongress, som representerar kvinnor och män som arbetar i metallindustrierna i alla delar av världen:

Är övertygade om att den fortsatta fattigdomen, var den än förekommer, är ett hot mot freden överallt, och en orsak till att människor förvägras sina grundläggande mänskliga rättigheter, samt om att allmän mänsklig utveckling förutsätter att regeringarna till fullo respekterar fackliga och andra grundläggande demokratiska rättigheter.

Är bestörta över att fattigdomen i u-länderna fortfarande varje dag dödar 30 000 barn genom hunger och sjukdomar som kan förebyggas

Noterar att Afrikakommissionens senaste rapport till G8-länderna är en trängande uppmaning att vidta åtgärder för att eliminera fattigdomen i världen

Noterar vidare slutsatsen från ILOs världskommission om att globaliseringen i dess nuvarande form inte är hållbar, och att den politik för att främja en så kallad fri handel som befordras av vissa rika länder är en orsak till ett fortsatt mänskligt lidande i en ofantlig skala.

ÄR ÖVERTYGADE OM:

att majoriteten av människorna som drabbats av den värsta fattigdomen idag är arbetare och innevånare på landsbygden i u-länder, i synnerhet kvinnor

att den nuvarande världsordningen, som innebär att majoriteten av världens invånare är fattiga, medan en liten bråkdel är rika, är ohållbar

att fattigdomen i u-länderna, och särskilt i Afrika, förvärras i takt med att produktivkrafterna i världen växer, då många kvinnor och män är utan arbete, eller har dåligt betalda och alltmer tillfälliga och otrygga jobb

att en framgångsrik kamp mot fattigdomen bland andra globala åtgärder förutsätter mobilisering av arbetstagarnas globala solidaritet.

FASTSLÅR:

att ökad u-hjälp och fler lån inte är nog för att u-länderna skall kunna upprätthålla en industriell utveckling och öka familjernas inkomster

att de mäktigaste handelsblockens nuvarande handelspolitik – och i synnerhet de stora subventioner som betalas till jordbrukare – begränsar tillgången till marknaderna på den norra hemisfären och befäster fattigdom och akut lidande

att de fattigaste ländernas obetalbara skulder måste avskrivas

att det är absolut nödvändigt att skapa en rättvis handel, och i synnerhet att upphöra med exportsubventioner av jordbruksprodukter, för att u-länderna skall få del av frukterna av internationell handel och investeringar.

De globala produktionskrafternas makalösa tillväxt ger oss idag goda möjligheter att sprida förmånen av rättvisa inkomster och eliminera massarbetslösheten i u-länderna.

Att skapa anständig sysselsättning måste vara regeringarnas centrala prioritet, och huvudmålet för en verkligt utvecklingsinriktad förhandlingsomgång om den internationella handeln. Handeln bör vara en viktig faktor för att uppnå utveckling och skapa anständig sysselsättning, men för många arbetstagare är det internationella handelssystemet antingen irrelevant, eller värre, det gör det svårare att uppnå dessa mål. I både i- och u-länder ser man handeln som ett hot mot jordbruket, anställningstryggheten och anständig försörjning, medan multinationella företag hotar att flytta tillverkning till platser där arbetskraften är billig och förvägras sina rättigheter.

Generösa löften om fördelarna av en liberalisering av handeln med hjälp av Världshandelsorganisationen (WTO) har inte infriats i form av fler och bättre jobb, och

högre tillväxt, vare sig globalt eller i u-länder. Många u-länder som avreglerade handeln i enlighet med den politik som förespråkades av WTO och de internationella finansinstitutionerna fann i själva verket att de avindustrialiserades när de inhemska industrierna bröt samman på grund av liberaliseringen.

Sysselsättningen måste stå i centrum av uppmärksamheten under förberedelserna för WTOs ministermöte i Hongkong. Det är följderna för sysselsättningen och dess kvalitet som avgör huruvida handeln bidrar till eller försämrar möjligheterna att höja levnadsstandarden, uppnå utveckling och eliminera fattigdomen. Ändå bortser man trots dessa uppenbara kopplingar praktiskt taget alltid från handelns sysselsättningseffekter under förhandlingar om den internationella handeln.

Denna situation måste förändras i grunden, så att förhandlingar om den internationella handeln förs på grundval av en omfattande konsekvensbedömning av dess följder för sysselsättningsnivån och anställningstryggheten (i synnerhet i arbetskraftsintensiva sektorer), för respekten för arbetstagarnas grundläggande rättigheter, för jämställdheten mellan män och kvinnor, för arbetsförhållandena, för socialskyddet, liksom för livsmedelstryggheten och tillgången till offentliga tjänster av god kvalitet.

De utmaningar som u-länder och de minst utvecklade länderna står inför är än mer akuta under förhandlingarna om marknadstillträde för industrivaror (NAMA). Det behövs en noggrann bedömning av NAMA-förhandlingarnas följder för utvecklingen, för anständigt arbete och antalet människor som lever i fattigdom, både på det multilaterala och på det nationella planet. Regeringarna bör inte ingå överenskommelser under sådana förhandlingar, utom på grundval av en tydlig bild av överenskommelsernas troliga följder för deras möjligheter att genomföra en industripolitik som syftar till att uppnå utvecklings- och sysselsättningsmål.

Det krävs en nationell och internationell finansiering av anpassningsåtgärder när arbetstillfällena går förlorade på grund av en liberalisering av handeln.

Både i- och u-länder måste ha det politiska utrymme som krävs för att genomföra legitima inhemska utvecklingsstrategier. NAMA-förhandlingarna bör inte begränsa denna flexibilitet för mycket. Det behövs en bestämmelse enligt vilken ett u-land (i synnerhet de minst utvecklade länderna) som gör åtaganden om sina tullar, i nödvändiga fall, och för utvecklingsändamål, skall kunna ändra dessa åtaganden. De bör ha rätt att behålla högre tullar om de önskar det, i enlighet med principen om "mindre än full ömsesidighet" i ministerdeklarationen från Doha.

Kongressen uttrycker sitt helhjärtade stöd för den globala alliansen för aktion mot fattigdom, Global Call to Action Against Poverty (GCAP) och uppmanar medlemsförbunden att mobilisera sina medlemmar för att

- kräva att de nationella regeringarna sätter skapandet av anständigt arbete i centrum för sitt politiska program, i synnerhet under förhandlingar om en liberalisering av handeln
- begära att G8-länderna under sitt möte i juni lanserar en effektiv politik för att bekämpa fattigdom.

IMF SKALL:

- fortsätta sitt nära samarbete med de andra globala fackliga organisationerna och likasinnade folkliga rörelser för de ovanstående målen
- i synnerhet bygga upp medlemsförbundens förmåga att effektivt påverka sina regeringars politik på handels- och u-hjälpsområdet
- utnyttja internationella ramavtal som verktyg för att förstärka arbetstagarnas rättigheter till information och utbildning om ovanstående frågor.

-o0o-

Nondwangu sammanfattade kort innehållet i resolution 6, som handlade om själva kärnan av det som fick 25 miljoner metallarbetare att samlas inom IMF, i grunden solidaritet. Den nämnde nyliberalismens negativa följder för u-länderna och pekade på de existerande klyftorna mellan länder i syd och nord. ILO-kommissionens slutsatser om globaliseringen i dess nuvarande form och faktumet att den var ohållbar nämndes också i resolutionen. IMF-förbund uppmanades att vidta konkreta åtgärder och ansluta sig till andra sociala rörelser i världen för att genomföra kampanjer i frågor som rörde rättvis handel för länderna i syd. Ett närmare samarbete mellan globala fackliga organisationer och sociala rörelser efterlystes. Resolutionen uppmanade IMF att bygga upp kapaciteten i fackföreningarna i syd så att dessa skulle kunna påverka sina egna regeringar i handelsfrågor. Slutligen manade resolutionen till att man tog upp frågor om information och utbildning i internationella ramavtal. Han yrkade godkännande av resolutionen.

Michael LEAHY (C.U.-Britiska sektionen) stödde resolution 6. Att tusentals människor dog på grund av fattigdom borde dra skam och ånger över världens ledare, då vart och ett av dessa dödsfall skulle kunna förhindras. Rent vatten, basmat och elementär sjukvård skulle ha räddat alla dem vars liv så grymt släckts i förtid. Människor i rika länder hade inte visat den nödvändiga solidariteten för att få ett slut på denna fruktansvärda orättvisa och förspillan av människoliv. Han sade att Internationella valutafonden, Världsbanken och Världshandelsorganisationen var medhjälpare till brott mot mänskligheten när de inte agerade. Det fanns idag en möjlighet att eliminera den globala fattigdomen. Under valet i Storbritanniens nyligen hade alla partier ägnat en dag åt frågan och engagerat sig för att eliminera fattigdomen i u-länderna. De konservativa regeringarna i England hade tidigare sagt nej till u-hjälp och skuldavskrivning för de fattigaste, som måste lyfta sig ur fattigdomen. Den nya Labourregeringen skulle kunna förmå G8-länderna och EU, under det kommande toppmötet, att vidta bestämda åtgärder för att förpassa fattigdomen till historien. De hade lagt fast en tidsfrist för att uppnå FN-målet om 0,7 % av BNP till u-hjälp.

EU-ländernas regeringar borde stoppa subventionerna, som uppgick till 2 USA-dollar per dag för varje ko i Europa. Tre miljarder människor i Afrika, Asien och Latinamerika tvingades att leva på mindre än det. Exportsubventionerna borde stoppas, för att de drabbade jordbrukare i u-länderna. G8-ländernas regeringar borde verka för en avskrivning av u-ländernas skulder. Det var inte de fattiga i världen som hade tagit dessa lån. Världshandelsorganisationens orättvisa handelsregler dränerade u-länderna på 2 miljarder USA-dollar per dag. Globaliseringen borde fylla mänskliga behov, inte tjäna de rikas girighet.

Att eliminera fattigdomen skulle leda till verklig fred och internationellt samarbete. I-länderna skulle gynnas, då deras tillverkningssektorer skulle kunna dra fördel av de massiva marknader som skulle växa fram i Afrika, Latinamerika och de fattiga länderna i Asien. Höga militärutgifter och väpnade konflikter var oförsvarliga när människor dog av svält.

Facklig utveckling var det mest kostnadseffektiva sättet att verka för utveckling och en demokratiskt ansvarig och rättvis förvaltning. Alla fackföreningar uppmanades att stödja den internationella kampen mot fattigdom och orättvisa.

Resolution 6 **godkändes enhälligt.**

RESOLUTION 3 MOT KRIG

(Presenterad av Alessandra MECOZZI – FLM, Italien)

Rätten till fred är en grundläggande rättighet för alla människor. Strävan efter fred är intimt förbunden med metallarbetarnas kamp för ekonomiska, sociala, civila och fackliga rättigheter, och med arbetet för en hållbar och likvärdig utveckling i norr och i syd, som IMF deltar i.

Miljoner arbetstagare och medborgare i världen har demonstrerat mot krigerna som skördar tusentals civila offer, och som endast leder till död, ödeläggelse och hat. IMF och dess medlemsförbund måste ge uttryck för sitt motstånd mot strategin för "förebyggande krig", militära ockupationer och alla former av terrorism.

IMF måste intensifiera sina ansträngningar för att stoppa den okontrollerade spridningen av vapen i världen, spridningen av kärnvapen och den exponentiella ökningen av militärutgifterna. Därför stöder IMF och dess medlemsförbund vapenkontrollkampanjen som bedrivs på det internationella planet av de icke-statliga organisationerna Amnesty International, IANSA (International Action Network against Small Arms) och Oxfam, och därför stöder de kärnvapenavtalen och *Abolition Non-*kampanjen.

Vi får inte glömma att mer än 50 stater i världen, trots den tystnad som råder, befinner sig i krig, eller erfar väpnade konflikter. Konflikter orsakas eller uppmuntras ofta av skrupelfria multinationella företag och genom försäljning av vapen, trots förbud och embargo på det nationella och internationella planet.

Beträffande konflikten i Irak anser IMF att Förenta nationerna måste spela en central roll i den nya politiska fasen efter valen, under vilka det irakiska folket självt kan besluta om sin framtid.

I detta sammanhang kan IMF, tillsammans med hela den globala fackföreningsrörelsen, också spela en nyckelroll genom att hjälpa och samarbeta med de fria irakiska fackföreningarna i det ekonomiska återuppbyggnadsarbetet och för att bidra till social sammanhållning, samt genom att verka för respekt för de mänskliga rättigheterna och i synnerhet arbetarklassens rättigheter, som är en grund för ett sant demokratiskt samhälle.

-o0o-

Alessandra Mecozzi talade om krigets olycka, som drabbade miljoner arbetstagare i hela världen. Arbetstagarna var de första offren för krig, och IMF och andra fackliga organisationer borde stå i främsta ledet i kampen för en värld i fred och utan krig.

Resolution 3 **godkändes.**

Anförande av Fred van LEEUWEN, generalsekreterare, Utbildningsinternationalen

Fred van LEEUWEN, generalsekreterare för Utbildningsinternationalen (EI), hälsade kongressdeltagarna på sin organisations vägnar. Globaliseringen berörde fackföreningsmedlemmar överallt, och den globala fackföreningsrörelsen stod inför allvarliga utmaningar. Fackföreningarna måste förutom att de försvarade demokratin också kämpa mot fattigdom, exploatering och förtryck. I IMF:s målbeskrivning stod det mycket tydligt, "Den fackliga utmaningen är idag att se till att den ekonomiska globaliseringen tjänar världens människor." Detta kunde endast uppnås om de samarbetade med andra fackliga organisationer, och byggde upp en starkare fackföreningsrörelse genom att utveckla de globala strukturerna. Under FFIs kongress i december 2004 hade man beslutat att bygga upp en ny global facklig huvudorganisation och ha ett intensivt samarbete med de globala fackliga organisationerna, för att omsätta idealen i praktiken. IMF, med sina styrkor och värderingar, hade en avgörande roll att spela för att de skulle nå detta mål.

Utbildning av god kvalitet för alla var nyckeln till framsteg och rättvisa för arbetstagarna under tjugohundratalet. IMF och hela fackföreningsrörelsen stödde detta viktiga utvecklingsmål för millenniumet. Mot bakgrund av dagens globala utmaningar var solidariteten fackföreningsrörelsens själva grund. Solidaritetens värderingar måste ges ett nytt liv i framtida generationers hjärtan och sinnen.

Fred van Leeuwen framförde en personlig hyllning till Marcello Malentacchi, som var en av den globala fackföreningsrörelsens förgrundsgestalter, och som hade gjort ett viktigt bidrag. Han lyckönskade IMF för dess stöd för återuppbyggnaden av skolor i områden på Sumatra och Sri Lanka som förstörts under flodvågskatastrofen. Vikten av att främja och skydda demokratin kunde inte överdrivas. Fackföreningarna kunde inte existera utan demokrati, och omvänt. De globala, regionala, nationella och lokala aktivisterna i fackföreningsrörelsen måste knytas samman för att kunna försvara demokratin i hela världen. Han avslutade med att önska IMF en givande kongress och lovade ett fortsatt stöd och solidaritet från de globala fackliga organisationerna.

Kongressen avbröts för lunch kl. 12.50.

TISDAG EFTERMIDDAG

24 maj

Kongressen samlades igen tisdagen den 24 maj 2005 kl. 14.30 med **Thomas R. BUFFENBARGER** (IAMAW, USA) som kongressordförande. Han välkomnade Garrett Davis, en medlem av ISTC, som arbetade med den nationella föreningen för blinda och handikappade, *National League of the Blind and Disabled*, som ägnade sig åt frågor som intresserade funktionshindrade människor över hela världen.

Mari-Ann KRANTZ (Sif, Sverige, ordförande för IMF:s tjänstemannaavdelning) presenterade **styckena 3.1 och 3.2 i handlingsprogrammet**, "Globala strukturer för att motsvara globala utmaningar". Internationellt samarbete var nyckeln till att hantera globaliseringens effekter. Kongressen måste besluta om nya idéer och nya lösningar, som kunde tillämpas omedelbart. Det var viktigt att vara dristig, och pröva nya sätt att hantera uråldriga problem. IMF måste finna lösningar på följande frågor: (1) Hur kunde de förbättra IMF:s strukturer ytterligare för att tackla de utmaningar som fackföreningsrörelsen stod inför? (2) Hur kunde de skapa en nära och tydlig koppling mellan det internationella samarbetet och det fackliga arbetet på gräsrotsnivå? och (3) Vilka aktörer skulle IMF kunna samarbeta med på fruktbarast möjliga sätt?

Handlingsprogrammet innebar att IMF skulle bygga upp en global facklig struktur som kunde samordna och genomföra aktioner på alla nivåer över hela världen, oavsett var och när det behövdes. Det betydde ett fortsatt samarbete med andra fackliga organisationer, som FFI, den fackliga rådgivande kommittén i OECD (TUAC) och andra globala fackliga organisationer. De snabba förändringarna i industrin, som ägde rum samtidigt med skiftningar i maktrelationerna som det transnationella kapitalet hade del i innebar att fackföreningarna måste ta ställning till hur de skulle kunna effektivisera sitt globala samarbete.

I handlingsprogrammet beskrevs olika samarbetsområden, som informations- och kommunikationstekniker, TNF-relaterade aktioner, centrala arbetsnormer, gemensamma fackliga uppbyggnadsprojekt, analys av handels- och investeringsavtal och följderna av regeringarnas förhandlingspositioner för arbetstagarna. Det krävdes mer enhet på det lokala planet, och det skulle kunna underlättas om det bildades länderråd som skulle ha till uppgift att stimulera ett samarbete på viktiga områden, som rekrytering av oorganiserade arbetstagare, kollektiva förhandlingar och utbildning. Det underströks också att det behövdes informationsnätverk för att koppla samman medlemsförbunden. Man skulle kunna sprida Information om ekonomin, företagsstrukturer och arbetsmarknadsrelationer, och om allt annat som kunde bidra till ett bättre samarbete.

Utan en stadig grund på det lokala planet skulle det internationella arbetet hämmas. De skulle ha legitimitet endast om de hade fackföreningsmedlemmar och valda representanter på alla nivåer. Kommunikationskanalerna måste fungera bra. IMF måste fortsätta utvecklingen av sin webbplats och utnyttja e-postmöjligheterna. De som inte ännu hade tillgång till Internet fick dock inte missgynnas, så de traditionella kommunikationskanalerna måste hållas öppna.

Globaliseringen hade gett arbetstagarna oräkneliga problem. Fabriker lades ned, arbetstillfällen flyttades till länder där tillverkningsprocesserna var billigare och där fackföreningarna var svagare eller till och med förbjudna, och produktionsanläggningar spelades ut mot varandra av multinationella företag som sökte sig dit lönerna var lägst. Fackföreningarna utsattes för utpressning för att undergräva gällande avtal om sysselsättning och socialskydd. Frågan var hur de skulle hantera dessa hot mot trygghet och

välstånd i en anda av solidaritet. Hon frågade hur de skulle bilda en enad och mäktig front, samtidigt som de främjade en utveckling av arbetsmarknaden och inflytande för arbetstagarna.

Kapitel 3.2 i handlingsprogrammet handlade om strategier som kunde användas i relationerna med transnationella företag. Internationella ramavtal var viktiga instrument i detta arbete. Företagen skulle inte agera i arbetstagarnas intresse om de inte tvingades till det. Det innebar att det måste fastställas juridiskt bindande regler för transnationella företag, med möjlighet att straffa lagbrytare. Internationella ramavtal som förhandlats fram med transnationella företag hade visat sig vara användbara verktyg i det gemensamma arbetet för att förstärka de fackliga rättigheterna och rekrytera fler medlemmar. Ramavtalen ersatte inte kollektivavtal på det lokala eller nationella planet, men de garanterade de grundläggande arbetsnormerna och lagbestämmelserna.

Det skulle kunna göras mer för att öka medvetenheten och kunskapen om hur dessa verktyg kunde användas. Om IMF lyckades att få globala företag och deras leverantörer att respektera de centrala arbetsnormerna i sina anläggningar världen över skulle det uppenbarligen öka fackföreningarnas förhandlingsstyrka. Hittills hade IMF förhandlat fram elva internationella ramavtal. Man förde samtal om fler avtal, och de skulle förhoppningsvis kunna upprätthålla denna positiva trend. Krantz underströk att IMF måste samarbeta med andra globala organisationer på detta område.

Alla internationella ramavtal måste bevakas och omsättas i praktiken, och fick inte endast existera på papperet. Om förhandlingarna genomfördes på ett regelrätt sätt fanns det goda möjligheter att lyckas i genomförandet. Ramavtalen hade hittills kunnat användas för att lösa tvister i minst två länder, Turkiet och Brasilien. Ett riktigt genomförande förde med sig stora krav på resurser och engagemang av IMF:s medlemmar. IMF hade föreslagit (1) ytterligare förhandlingar om fler internationella ramavtal, i synnerhet utanför Europa, (2) en kartläggning av möjligheterna att förbättra befintliga avtal, och (3) vidareutveckling av mekanismerna för att bevaka och omsätta avtalen, med sikte på att fastställa möjliga strategier för att lägga band på ovilliga transnationella företag och få dem att sätta sig vid förhandlingsbordet. Internationella ramavtal skulle kunna vara ett effektivt verktyg för att säkra arbetstagarnas rättigheter i u-länder, om de existerande lagarna var otillräckliga eller till och med antifackliga.

IMF:s världsråd och aktionsgrupper hade också spelat en viktig roll i arbetet för att försvara arbetstagarnas rättigheter över nationsgränserna. Det föreslogs i handlingsprogrammet att sådana världsråd kanske kunde omvandlas till mindre, permanenta arbetsgrupper som finansierades av företagen. De skulle då lättare kunna agera i trängande fall, utarbeta gemensamma strategier och samordna initiativ med regionala representanter, som i de europeiska koncernråden. IMF hade börjat att anordna regionala möten för att försöka bilda nätverk. Resultaten var uppmuntrande, och IMF ville fortsätta arbetet efter dessa linjer.

Slutligen talade Krantz om IMF:s samarbete med icke-statliga organisationer och om hur man skulle kunna inleda ett samarbete även med organ inom FN. Det hade talats om ett utbyte av fackliga representanter i länder som ännu inte hade mognat demokratiskt. Svenska Sif hade under många år upprätthållit och utvecklat kontakter med Kina. De ansåg att öppenhet och kommunikation var det mest fruktbara sättet att verka för demokrati och mänskliga rättigheter.

Kongressordförande BUFFENBARGER presenterade paneldeltagarna som skulle diskutera ämnet "Hur skall vi tackla utflyttning". Diskussionen leddes av Robert Taylor, en

rådgivare till Europeiska fackliga samorganisationen och sysselsättningsredaktör på den brittiska tidningen *Financial Times* från 1993 till 2001. Taylor hade också varit redaktör för flera böcker i arbetsmarknadsfrågor.

Diskussionsledare Robert TAYLOR började med att säga att denna diskussion var ett gott tillfälle att utreda den internationella fackföreningsrörelsens styrkor och svagheter i relationerna med transnationella företag. Utflyttning var en del av de transnationella företagens strategiska omdisponeringar, som ibland hade splittrat internationella arbetstagargrupper. Panelen bestod av Amilia Santana-Valente från CNM-CUT, Brasilien, Elizabeth Bunn från UAW i USA, Göran Johnsson från Svenska Metall och Silumko Nondwangu från NUMSA i Sydafrika. Diskussionsledare Taylor frågade först om för- och nackdelar med produktionsöverföringar utomlands:

"Vilka är utflyttningens positiva och negativa effekter, och hur reagerar fackföreningarna på utflyttningar?"

Amilia Santana-VALENTE sade att det fanns många transnationella företag i Brasilien. I vissa fall hade man redan internationella ramavtal. Dessa företag rättade sig efter reglerna utanför Brasilien, men inte när de var i det egna landet. Det var nödvändigt att samarbeta för att motverka dessa taktiker, med vilka kapitalet försökte att splittra arbetstagarerna. Den internationella fackföreningsrörelsen var därför viktig för att arbetstagarerna skulle kunna diskutera sina gemensamma problem. Många av dessa företag betedde sig mycket illa i Brasilien, men de gjorde det åtminstone möjligt för människor att arbeta, även om de fick endast en oanständig lön. Den ekonomiska diskrimineringen var än större mot kvinnorna i Brasilien. Kommunikation var viktigt för att se vad som hände i andra länder.

Taylor frågade Valente om den fackliga organiseringsgraden i dessa transnationella företag och om de hade förhandlingsrätt och bedrev kollektiva förhandlingar på anläggningarna.

Valente sade att de hade kollektivavtal och att det fanns förslag om nationella avtal och branschavtal. Det fanns två huvudorganisationer som diskuterade gemensamma intressen och samarbetade, men de hade också separata intressen. Varje förbund diskuterade sina kollektivavtal med sina gräsrotter, inte med huvudorganisationen.

Taylor sade att UAW i USA hade drabbats av stora medlemsförluster på grund av utflyttning av arbetstillfällena. Han frågade:

Vilken är UAWs politik i detta avseende, och vad har förbundet gjort konkret, kanske i länderna dit jobben flyttas?

Elizabeth BUNN sade att utflyttning och outsourcing, ur UAW-arbetarnas synvinkel, inte hade några positiva följder alls för arbetstagarerna i USA. Det hade dock gett dem en del viktiga lärdomar. För många år sedan representerade UAW nästan alla bilindustriarbetare, både i sammansättningsanläggningar och i bildelstillverkningen. Med tiden lades bildelstillverkningen ut från sammansättningsverksamheterna. Fackförbundet representerade en lägre procentandel av de anställda bildelsbranschen, även om en god majoritet av sammansättningsverksamheterna fortfarande var organiserade. Under många år därefter förblev arbetstagarerna i bildelsindustrin oorganiserade. Under de senaste fyra åren hade dock UAW fördubblat ansträngningarna för att organisera dem. Man hade använt sig av strategier som inbegrep kapitalinvesteringar och det inflytande som dessa kunde ge. Arbetstagarerna i sammansättningsverksamheterna mobiliserades, och var beredda att strejka i bildelsanläggningarna för att stödja organiseringsansträngningarna, och

medlemmar i de organiserade anläggningarna var beredda att genomföra bojkotter mot bildelar från oorganiserade anläggningar.

Det slutliga resultatet var att de med framgång uppnådde så kallade "partneravtal" inom USAs gränser. Partneravtal liknade internationella ramavtal, men gällde endast nationellt. Poängen var att en av strategierna i kampen mot utflyttning och outsourcing var organisering. Att organisera var det enda sättet att uppnå målet om en global ekonomi där alla arbetstagare hade rätt att bilda och ansluta sig till fackföreningar. De måste verka för en värld där företagen konkurrerade med sin kreativitet och sitt nyskapande, inte genom att betala de lägsta lönerna, ha de sämsta och farligaste arbetsförhållandena och erbjuda de uslaste förmånerna.

Taylor gick vidare på temat utflyttning utanför USAs gränser. Han frågade om UAW hade försökt att kontakta bilindustriarbetare i USA-ägda företag i utländska länder. Problemet var att när arbetstillfällena gick förlorade i USA skapades det jobb i andra länder, och Taylor undrade om det gjorde det svårt att upprätthålla solidariteten.

Elizabeth BUNN höll med om att det var svårt att upprätthålla solidariteten, men inget var viktigare än det. De kunde inte lyckas utan solidaritet. UAW hade ett internationellt ramavtal med Daimler-Chrysler, som förhandlats fram av IG Metall. Hon trodde att de skulle bli än mer framgångsrika när de utnyttjade det i framtiden. En av nyckelaspekterna i avtalet var leverantörsbestämmelsen, som innebar att de skydd och normer som förhandlats fram inte bara gällde för det transnationella företaget, utan för hela leverantörskedjan.

Taylor bad Göran Johnsson beskriva de svenska fackliga företrädarnas syn på utflyttning och omlokalisering. Fackföreningarna i Sverige verkade alltid främja en internationell ansats.

Göran JOHNSSON sade att de hade vant sig vid strukturomvandlingar, och att de förr till och med hade tvingat fram en del strukturomvandlingar, för att därigenom skapa en grund för högre reallöner och socialt välstånd. Fackföreningarna i Sverige hade aldrig varit negativa till att förändra strukturen i Sveriges industri och samhälle. Ett skäl till detta var det nära samarbete som de svenska fackföreningarna hade med det socialdemokratiska partiet under mer än 100 år. När människor sades upp för att företag flyttade till låglöneländer måste det föras en politik som innebar omskolning och kompetensutveckling för de friställda, förutom god arbetslöshetsersättning, så att människor inte drabbades socialt och ekonomiskt av strukturförändringarna. Situationen var något sämre idag, då det var svårare att se att uppsagda metallarbetare skulle kunna få nya jobb i framväxande sektorer, eller om det endast skapades jobb för akademiker eller mycket högt kvalificerade individer.

Taylors nästa fråga riktades till Silumko Nondwangu. Han ombads beskriva förbundets erfarenheter av transnationella företags verksamheter som flyttats till Sydafrika. Han ville veta om de hade bra eller dåliga erfarenheter.

NONDWANGU sade att outsourcing inte hade varit något större problem i Sydafrika. NUMSA hade förhandlat fram bra kollektivavtal med multinationella företag, främst från USA och Japan, som gjorde det svårt för dem att lägga ut tillverkning. De hade under årens lopp skapat bra relationer med företagen, särskilt de tyska. De hade lyckats förebygga processer som var ogynnsamma för tillverkningen i deras land. Under de senaste åren hade dock de multinationella företagen börjat lägga ut verksamheter som de inte ansåg höra till

kärnverksamheterna. I sådana fall krävde fackförbundet att anställningsvillkoren hos den nya arbetsgivaren var desamma som hos den gamla. Det bromsade outsourcingen. Dessutom hade man strikta kollektivavtal med bilföretagen i Sydafrika. Fackets styrka var det främsta skälet till att outsourcing inte hade blivit något större problem.

Taylor sade att detta visade hur viktigt det var att bygga upp fackets styrka, så att man kunde förmå företagen att bete sig anständigt och rättvist när de lade ut arbete till andra företag. Detta förde dem till nästa ämne han ville diskutera, nämligen vilken roll de internationella ramavtal som IMF undertecknade skulle ha. Han sade att alla paneldeltagare kom från länder där de transnationella företagen antingen hade huvudkontor eller där de hade undertecknat sådana avtal. Det gällde exempelvis Daimler-Chrysler, Renault, Volkswagen och Leoni, som alla hade fabriksanläggningar i Brasilien. Han undrade om de internationella ramavtalen hade fått någon betydelse i de olika länderna. Han frågade:

Har de internationella ramavtalen bidragit till nya strategiska allianser med fackföreningar i andra länder?

VALENTE sade att det fanns mer kommunikation och informationsutbyte med fackföreningar i länder där det hade ingåtts sådana avtal. De hade hjälpt till att förbättra arbetsvillkoren, och de hoppades att de skulle få mer information om internationella ramavtal under kongressen.

NONDWANGU tillade att hans förbund hade byggt upp mycket strategisk relation med IG Metall. De hade årliga bilaterala diskussioner om sina fackförbunds styrkor, om kollektiva förhandlingar och om utvecklingen i allmänhet. Eftersom IG Metall-medlemmar satt i sina företags styrelser innebar det att de fick veta vad de tyska multinationella företagen skulle fatta för strategiska beslut i framtiden. NUMSA utnyttjade detta för att påverka beslutsfattandet, och det fungerade mycket bra för dem och för IG Metall, med vilka de utbytte information.

JOHNSON gick inte så långt som till att säga att allt var väl. Det fanns endast elva internationella ramavtal, och det var alldeles för få. Dessa avtal var mer sofistikerade versioner av de tidigare europeiska avtalen. I Sverige hade man endast ett sådant avtal, medan flera var på väg. Han manade dock till försiktighet, då kapitalets krafter agerade snabbt. De måste mycket snart knyta samman de internationella grupperna, så att fackföreningarna inte kom på efterkälken. Målet var att ha tio gånger fler internationella ramavtal vid nästa kongress, och inte bara i Europa utan över hela världen.

Taylor tillade att ramavtalen var ett institutionellt sätt att utveckla den internationella fackliga solidariteten. USAs regering spelade ingen positiv internationell roll i de fackliga angelägenheterna, även om amerikanska företag i Europa alltid rättade sig efter sina värdländers lagar. Han frågade om internationella ramavtal någonsin skulle slå igenom i USA.

BUNN sade att den amerikanska regeringen och UAW hade olika åsikter i praktiskt taget varje fråga. USA hade blivit efter i förhandlingarna om internationella ramavtal, även om hennes förbund hade deltagit i diskussioner med Ford och General Motors. Internationella ramavtal hade en stor potential, de var i själva verket ett steg på en lång resa. Fackföreningarna måste inrikta sig på leverantörsbestämmelserna i ramavtalen, annars skulle de endast få sammansättningsverksamheter och outsourcing.

Att bevaka avtalen och se till att de genomfördes var en stor utmaning för fackföreningarna och arbetstagarna. Hon påpekade att en av ILOs centrala arbetsnormer var

föreningsfriheten. I USA fanns det formella lagar som garanterade föreningsfriheten. Den existerade dock inte i verkligheten. De måste därför noga se till de internationella ramavtalens verklighet, och inte bara deras text. Den verkliga nyckeln till framgång var att omsätta alla aspekter av handlingsprogrammet i fackliga verksamheter, liksom den ständiga kommunikationen och diskussionerna mellan arbetstagarnas representanter – och med orepresenterade arbetstagare.

Taylor höll med om att de internationella ramavtalen på vissa sätt inte nådde upp till IMF:s förväntningar, och att det innebar stora svårigheter att garantera bevakning och efterrättelse. I framtiden, då det fanns 100 sådana avtal, skulle de kanske få större internationell betydelse, och bevakningen och efterrättelsen skulle vara rutin.

NONDWANGU sade att internationella ramavtal kunde vara viktiga, de kunde dock inte ersätta uppbyggnaden av en organisation. Om fackföreningarna var svaga skulle de inte hjälpas av internationella ramavtal. Det krävdes starka och militanta fackföreningar för att tampas med storkapitalet. Det visades av faktumet att det inte hade uppnåtts några avtal i länderna där facket var svagt.

JOHNSON höll med om att en del problem kunde lösas med tio gånger fler internationella ramavtal. Det behövdes starka fackliga organisationer för att få till stånd globala eller nationella avtal. Grundbudskapet var att de måste organisera arbetstagarna och utbilda fackliga aktivister, för att kunna förhandla om nationella kollektivavtal och lokala avtal. Den nordiska fackföreningsrörelsen var stark för att man hade en hög facklig anslutning. I Sverige var 90 procent av metallarbetarna medlemmar i facket. Lösningen låg i att organisera och underteckna både nationella och globala avtal.

VALENTE trodde inte att ramavtal skulle kunna ersätta fackföreningar. De var ytterligare ett verktyg som kunde stärka dem i deras kamp, men de kunde inte ersätta kampen. Om de drog nytta av detta verktyg skulle det kunna gynna fackföreningarna och arbetstagarna. Att organisera arbetstagarna var ett av de stora problemen i fackföreningsrörelsen, sedan arbetstagarna hade blivit alltmer individualistiska, och inte ville tillhöra fackföreningar. Internationella ramavtal löste inte alla deras problem som fackliga företrädare. De var bara verktyg i kampen, precis som även OECD:s riktlinjer var det.

Debattledare TAYLOR drog uppmärksamheten till Kina, som var det viktigaste målet för omlokaliseringar och utflyttningar. Han tog upp resolutionen om Kina, som antagits av exekutivkommittén. Han frågade:

Hur kan vi formulera en trovärdig och slagkraftig facklig politik som löser detta problem, för att undvika allvarliga svårigheter i utvecklingen av en internationell strategi för utflyttning och omlokalisering?

JOHNSON, som var ordförande för den särskilda arbetsgruppen om Kina, rekommenderade exekutivkommitténs inställning om Kina, då den höll rätt balans mellan olika åsikter. Hans arbetsgrupp hade föreslagit ett antal verksamheter som skulle hjälpa dem att hantera Kinafrågan. För det första skulle de göra en lista över de viktiga multinationella företagen i metall- och elektrosektorn som hade etablerat sig i Kina. Uppgifter och statistik om arbetsvillkor, löner, arbetstider och arbetsmarknadsrelationer skulle samlas i en databas som andra medlemsförbund skulle kunna ta del av. För det andra skulle man skapa en särskild webbplats om Kina. Den skulle länkas till IMF:s webbplats, så att medlemsförbunden fick tillgång till information om verksamheter som rörde Kina. För det tredje skulle man anordna ett seminarium för arbetstagare, som skulle äga rum i Kina

framemot slutet av år 2006. Det skulle inriktas på demokratiska principer, organisering av nya medlemmar, förhandlingar om kollektivavtal och miljön. Tanken var att de skulle besöka Kina år 2006, så att IMF skulle kunna klargöra var man stod med avseende på arbetstagarnas rättigheter, Världshandelsorganisationen, handelsrelationer, multinationella företag, arbetsmiljön och organisering. De skulle förklara fackliga koncept om förhandlingar och arbetsmiljö.

BUNN sade att fackets mål var att skapa villkor som gjorde det möjligt för verkligt demokratiska fackföreningar att blomstra. Sådana villkor kunde inte skapas när legitima fackliga aktivister, som kämpade för demokrati på arbetsplatserna och för politisk demokrati, fängslades. Fackföreningsmedlemmar borde fördubbla sina ansträngningar och agera solidariskt för att ge uppmärksamhet åt fängslade modiga kamrater, inte bara i Kina, utan på många olika håll i världen. Alla IMFs verksamheter måste inriktas på att skapa villkor under vilka demokratiska fackföreningar kunde blomstra. Med hjälp av internationella ramavtal kunde det bli möjligt att skapa direktkontakter med arbetstagare i Kina. Viktigast var dock att fackföreningarna ständigt måste rikta uppmärksamheten mot kränkningarna av arbetstagarnas rättigheter i Kina och hela världen, och samarbeta med organisationer som verkade för att de fängslade fackliga ledarna skulle frigges. De måste arbeta för att det skapas dynamiska, driftiga och demokratiska fackföreningar.

VALENTE stödde inställningen att internationella ramavtal bidrog till den internationella solidariteten med arbetstagare i Kina. Brasilianska företag som flyttat till Kina tog inte samma sociala ansvar för de anställda. De borde tillämpa samma regler i Kina som de gjorde i andra länder. Myndigheterna där borde se över sina lagar för att främja arbetstagarnas rättigheter. Brasilianska medlemmar av arbetarpartiet hade kontaktat kolleger i Kina för att se om det var möjligt att ändra lagarna till förmån för arbetstagarnas rättigheter.

NONDWANGU manade till försiktighet för att IMFs arbete i Kina inte skulle ses som att de förespråkade en regimförändring. Syftet var att förbättra förhållandena i Kina, så att arbetstagarna där kunde ha demokratiska fackföreningar och åtnjuta samma internationella normer som andra arbetstagare i demokratiska länder. IMFs budskap måste vara mycket tydligt på denna punkt.

JOHNSON sade att paneldeltagarna hittills hade återspeglat diskussionen som förts i den särskilda arbetsgruppen. Under besöket i Kina som organiserats av Sif och Svenska Metall hade de varit mycket tydliga om vad de ansåg om det kinesiska systemet och dess brist på demokrati, och om de mänskliga och fackliga rättigheterna i landet. Han höll med Nondwangu om att det i kontakterna med kineserna var viktigt att man var tydlig om att man inte ansåg att den nuvarande regimen skulle störtas, och att man samtidigt måste vara tydlig om hur starkt IMF stödde demokratin och en demokratisk fackföreningsrörelse.

TAYLOR underströk att de när de talade om utflyttning måste komma till en slutsats i frågan om Kina, då detta var direkt kopplat till IMFs inställning till andra regimer i världen. Internationella ramavtal och kollektiva arrangemang över gränserna mellan nationella huvudorganisationer var viktiga, men om inte förhållandena var sådana att fackföreningarna kunde agera och utvecklas fritt skulle ramavtalen och strategierna i IMFs handlingsprogram inte få någon betydelse. Det var svårt att dra en gräns mellan fackföreningarnas arbete och politiken. IMFs arbete i Polen för över 20 år sedan bidrog till exempel mycket till de förändringar som ägde rum där, med Solidarnoscrörelsen. IMF arbetade inte med regimförändringar. IMFs intressen rörde i allt väsentligt fackföreningarna, och kampen för arbetstagarnas rättigheter, både individuellt och kollektivt. ILOs centrala arbetsnormer stod i centrum för detta. Han frågade:

Vilket var det bästa sättet att ta tag i frågan om utflyttningen, till Kina eller i andra länder. Var det bättre att bojkotta eller att samarbeta? Skulle man ha sanktioner eller frivilliga avtal?

JOHANSSON sade att IMF, samtidigt som organisationen själv eller genom allianser med FFI och andra grupper tacklade de multinationella företagen i Kina, måste göra det tydligt för regeringarna, Världshandelsorganisationen, FN, Internationella valutafonden och G8-länderna, att fackföreningarna stod för demokrati. Det måste också finnas en ständig press från resten av världen för en demokratisering av Kina. I-länderna hade sett strukturförändringar redan under en längre tid i landet. Många u-länder till vilka det flyttats arbetstillfällen från västländerna skulle finna att samma sak skulle ske där. Han trodde inte att det fanns något sätt att stoppa utflyttningen av jobb till Kina och andra länder där lönerna var fruktansvärt låga. Frågan var vilken slags inflytande fackföreningarna skulle ha på det nationella planet, och hur man kunde utöva påtryckningar via världsråden.

Debattledare TAYLOR tackade panelen för den stimulerande diskussionen och sammanfattade några av anmärkningarna. Det var under en tid då fackföreningarna genomgick en kris världen över svårt att finna nya och positiva idéer och program, som kunde utmana kapitalets och de transnationella företagens makt. Globaliseringens krafter var formidabla, men deras dominans var inte oundviklig. Det var oerhört viktigt att fackliga organisationer som IMF svarade på ett positivt sätt på de utmaningar som utflyttningen innebar och utvecklade de internationella banden mellan slagkraftiga fackföreningar i u- och i-länder för att göra globaliseringsprocessen humanare. Han hoppades att Kina inte skulle bli något stort hinder på vägen för att genomföra de internationella arbetsnormerna, och ytterligare försvaga fackföreningsrörelsen.

Kongressordförande BUFFENBARGER tackade Taylor och paneldeltagarna för deras skarpa insikter i detta viktiga ämne. Han gav ordet fritt för kommentarer.

Hisashige DANNÖ (IMF, Japan) relaterade till exekutivkommitténs beslut under mötet i maj om att utreda Kinafrågan. Kinas ekonomi växte i en årstakt på 9 %, och det hade också skett en del förändringar i demokratisk riktning. Det var därför nödvändigt att ha en balanserad bild av Kina. Det hade genomförts flera reformer, och även kommunistpartiet förändrades. Det skedde gradvisa förändringar. IMF borde se på Kina ur denna synvinkel.

Exekutivkommittén hade också lagt fram förslag om att reformera IMF:s struktur. Danno hade själv föreslagit förändringar i järn- och stålavdelningen och i verkstadsindustriavdelningen, och han hoppades att det skulle ske många fler förändringar i IMF:s struktur för allas bästa.

Beträffande internationella ramavtal hade IMF-JC år 1997 legat i frontlinjen i arbetet med att utveckla **överenskommelser om uppförandekoder** för multinationella företag. Under de senaste åtta åren hade inte mycket förändrats, och det förekom heller inga framsteg i arbetet med att ingå sådana överenskommelser, trots att de hade arbetat mycket hårt. Det återstod därför mycket att göra. IMF-JC var fullt medvetet om problemen i Asienregionen, och arbetade hårt för att lösa dem.

Kjell BJØRNDALEN (FF, Norge) påpekade att globaliseringen var ett svårt koncept. Det som skedde var ett resultat av att världen på olika sätt blev mindre. Elektronisk kommunikation hade till exempel gjort det möjligt att omedelbart få reda på veta vad som pågick i andra delar av världen. Globaliseringen kunde få både positiva och negativa följder. Handlingsprogrammet inriktades på de negativa aspekterna, som gjorde det svårt att

påverka globaliseringen i fackföreningarnas riktning. Trots Världshandelsorganisationens, Internationella valutafondens och Världsbankens brister, var dessa de viktigaste **globala finansinstitutionerna**, som kunde användas för att uppnå en rättvisare fördelning av rikedomarna som globaliseringen skapade. Det var viktigt att det infördes sociala bestämmelser i internationella handelsavtal och i Världsbankens och Internationella valutafondens lånevillkor. Det kunde inte kallas frihandel när de som tillverkade handelsvarorna inte arbetade i frihet. Människorna måste ha föreningsfrihet, rätt att förhandla kollektivt och jämställdhet mellan könen. Samtidigt måste tvångs- och barnarbetet elimineras i hela världen.

Det kanske viktigaste som måste göras var att sätta press på de internationella finansinstitutionerna så att de ändrade sin politik och stödde de fackliga rättigheter som var så viktiga för världshandeln. Punkterna i handlingsprogrammet var avgörande för att vända världen i rätt riktning, till exempel arbetet kring internationella ramavtal som IMF hade lyckats förhandla fram med multinationella företag. Hans förbund hade två sådana avtal, och de hoppades kunna inleda förhandlingar om ytterligare två i Norge. IMF-medlemmar måste ha något att säga till om på sina arbetsplatser.

Thorkild JENSEN (CO-industri, Danmark) underströk behovet av solidaritet mellan rika och fattiga länder i fackföreningsrörelsen. Finansmarknaderna hade blivit helt globaliserade, liksom industrisektorerna, och metallindustrin var en av de mest globala. IMF-medlemmar oroade sig för sina jobb, då deras företag byggde anläggningar i andra länder. Danska företag köptes upp av utländska koncerner, och det sattes press på löner och anställningsvillkor. Överraskande nog skapade danska företag som investerade i tillverkningsanläggningar i andra länder fler arbetstillfällen i Danmark än de skulle ha gjort om de inte investerade utomlands. Det fanns dock stora problem med en rättvis fördelning av tillgångar och vinster som genererades av globaliseringen.

Den ekonomiska tillväxten var hög i Sydkorea, Kina och Indien, vilket dock inte nödvändigtvis gynnade majoriteten av befolkningen. Fackföreningarna måste insistera på att företagen måste ta **socialt ansvar** och på god förvaltning av världshandeln och i Världshandelsorganisationen. Han sade att Världshandelsorganisationen stod för den bästa möjligheten att reglera globaliseringen, så IMF måste hålla trycket uppe för att Världshandelsorganisationen skulle ta de fackliga rättigheterna på allvar. Han stödde IMF:s politik att förhandla om internationella ramavtal. De förhandlade för närvarande med flera danska företag, men hade ännu inte nått några resultat.

De nationella fackförbunden hade en tydlig uppgift, och ledamöter i europeiska koncernråden spelade en viktig roll. De måste se till att globaliseringen inte innebar att dåliga och farliga jobb exporterades till andra delar av världen. Det fick inte bli någon jakt till botten, och globaliseringens vinster måste fördelas rättvist. Det var med solidariteten som facket kunde gå framåt, då fattigdom, exploatering och förtryck naturligtvis var oacceptabla.

Ken NEUMANN (USWA, Kanada) menade att outsourcing bara var ett annat namn för "jakt till botten". **Solidaritet** var nyckeln till rättvisa för arbetstagarna i världen. Stålarbetarna hade nyligen gått ihop med IWA i Kanada, och med PACE, och det hade ökat deras medlemsantal med 300 000 medlemmar. Det gav dem kraften att tackla företag som hade anläggningar på båda sidor om gränsen mellan USA och Kanada. De hade under årens lopp insett att de utan IMF:s och de många medlemsförbundens styrka inte skulle ha kunnat slutföra några av de företagskampanjer de lyckats med. De hade gått arm i arm med andra stora medlemsförbund inom IMF. De hade i själva verket nyligen ingått en strategisk allians med gruv- och metallarbetareförbundet i Mexiko, med TMFAU och AWU i

Australien och med CMT-CUT i Brasilien. De samarbetade med IG Metall. De förhandlade nu också med NUMSA för att bilda en global allians för att tackla en gemensam arbetsgivare.

Hans fackförbund arbetade också med många länder i världen för att bekämpa fattigdomen, och de arbetade med fackliga företrädare i Chile, Peru och på andra håll. De hade också bidragit till biståndsfonden för flodvågskatastrofen, som hade skänkt hundratusentals dollar för att hjälpa katastroffoffren. De hade sparat en del medel för att hjälpa fackföreningarna i de berörda länderna i återuppbyggnaden. Det var solidaritet som bidrog till anständighet och rättvisa för fackföreningsmedlemmar som behövde det.

Berthold HUBER (IG Metall, Tyskland) sade att fackföreningarna tyvärr inte hade någon juridisk grund för att kunna garantera arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna. De måste därför utveckla egna verktyg, och använda dem i relationerna med de multinationella företagen. Fackföreningarna måste alltså fortsätta att försöka få till stånd en politisk reglering av världsekonomin. I allt fler multinationella företag hade de globala fackliga organisationerna lyckats förhandla fram internationella ramavtal, så att företagen tillämpade ILO-normerna. Dessa globala avtal kunde bidra till en förändring. Det gällde till exempel deras avtal med Daimler-Chrysler för två år sedan. Avtalet kunde också användas hos underleverantörerna. Alla IMF-förbund borde engagera sig för att försöka förhandla om sådana avtal med multinationella företag med huvudkontor i sina länder. Det kunde skapas nationella, regionala och globala nätverk för att hantera frågor som togs upp med multinationella koncerner. IG Metall ville ha **globala nätverk** som kunde samla fackliga representanter från olika delar av världen. De hade ansträngt sig för att skapa mer systematiska, bestående och obyråkratiska strukturer. Ett av de största hindren var bristen på ekonomiska resurser och personalresurser.

För att lösa resursproblemet kunde det vara till hjälp att de bildade nationella och regionala fackliga nätverk som kopplades till ett globalt nätverk. Dessa nätverk var det första steget mot en formalisering av världsomspännande fackliga representativa strukturer, som skulle medfinansieras av de multinationella företagen. De måste intensifiera dessa ansträngningar på det globala planet. Inom EU fanns det mer än 750 europeiska koncernråd, som skulle kunna underlätta en representation av arbetstagarnas kollektiva intressen gentemot företagsledningen på det europeiska planet, och fungera som en källa till information. Erfarenheterna visade att det var mycket svårare för arbetsgivarna att spela ut arbetstagare i olika länder mot varandra när arbetstagarna i alla delar av koncernen fick information. Det var viktigt att ha ett forum där arbetstagarrepresentanterna kunde försvara arbetstagarnas intressen när företaget skulle fatta strategiska beslut.

Gianni RINALDINI (FLM, Italien) sade att det inte fanns några hårda eller fasta regler för globaliseringen. Fackföreningarna var i en svag position. Globaliseringen byggde på premissen att världen endast var en enorm marknad, där allt, inklusive arbetskraft, sågs som handelsvaror. Finansinstitutionerna, Världsbanken och Internationella valutafonden, gjorde inte mycket för att förhindra att det växte fram orättvisa processer. Krig och terrorism var strukturella fenomen som gick hand i hand med denna slags globalisering. Förenta nationernas principer hade ifrågasatts genom USAs buffeltaktiker och landets koncept om "förebyggande krig".

Globaliseringen, såsom den praktiserades idag, var motsatsen till all slags solidaritet. Omlokaliseringar var förmodligen det mest synliga tecknet på denna brist på solidaritet, där arbetstagare ställdes mot arbetstagare och fabrik mot fabrik, och där alla slags tillfälliga anställningar uppmuntrades. Nationella kollektivavtal eliminerades i olika länder på grund av de **allt osäkrare anställningsförhållandena**. Den sociala osäkerheten på

arbetsplatserna och i privatlivet hade blivit tydligare. Även i Italien fanns det en mycket frän konflikt och fler fabriker lades ned. Metallarbetarna hade utlyst en generalstrejk den 10 juni i hela Italien för att uppmärksamma fackföreningsrörelsens krav. Industriernas konsolidering hade i synnerhet i Europa genomdrivits av företagsledningarna för att höja vinsterna, och inte varit föremål för kollektiva förhandlingar. Det skulle kunna leda till splittring i metallarbetareförbunden och i den internationella fackföreningsrörelsen. Det var därför nödvändigt att försöka ena de olika arbetstagarkategorierna.

Fackföreningarna verkade i en politisk situation som innebar att de måste förhandla med arbetsgivare, och även med en del antifackliga regeringar. Att bilda världsråd var ett sätt att främja enhet i enskilda företag, och sörja för ett större inflytande för arbetstagarna. Rinaldini efterlyste också en nationell metallarbetardag för att framhäva arbetstagarnas rättigheter och protestera mot den nuvarande inriktningen av globaliseringen.

Tony MURPHY (ICU, Storbritannien) sade att globala avtal var ett praktiskt sätt att tygla de multinationella företagen och tvinga dem att respektera arbetstagarnas rättigheter, oavsett var i världen de bedrev sin verksamhet. De skapade en plattform för att sätta press på företagen och göra det möjligt för fackföreningarna att organisera och förhandla kollektivt. I samband med ICUs kampanj på Quebecor hade man verkat för en neutralitetsbestämmelse i avtalet, och den hade varit till stor hjälp för kollegerna i USA, där man regelbundet använde sig av antifackföreningskonsulter för att stoppa organiseringsåtgärder. Han välkomnade IMF:s ökade ansträngningar för att få till stånd fler globala avtal.

De olika avtalen skilde sig åt, men alla skulle innehålla miniminormerna. Avtal som utarbetades utan någon medverkan av fackombud var inte meningsfulla, och hade inget värde. Murphy ansåg att IMF borde verka för följande mål: (1) enighet bland alla medlemsförbund om miniminormerna i internationella ramavtal, (2) medverkan av alla medlemsförbund som representerade medlemmar i multinationella företag i förhandlingar om ett internationellt ramavtal, och (3) en garanti från alla medlemsförbund om att man inte ensidigt skulle underteckna sådana avtal innan det hade godkänts av alla andra berörda IMF-förbund.

Yongwon CHOI (KMWF, Sydkorea) sade att internationella ramavtal var det bästa sättet för arbetstagarna att bekämpa de multinationella företagen, då de kunde organisera och mobilisera anställda i både hemlandet och värdländer. Arbetstagarna på Hyundai hade i sitt bud inför de kommande kollektivavtalsförhandlingarna krävt att man undertecknade ett internationellt ramavtal. Att låta underleverantörer omfattas av avtalet skulle gynna inte bara Hyundais anställda, utan också hjälpa andra arbetstagare i Sydkorea. Undertecknandet av det internationella ramavtalet skulle gynna arbetstagare över hela världen, förbättra arbetsvillkoren för arbetstagare i andra länder och vara till hjälp i kampen mot det internationella kapitalet.

Hyundai var den andra största investeraren i Asiens bilindustri. Det skulle därför vara ett betydande steg om IMF inledde förhandlingar om ett ramavtal med företaget. Det skulle förstärka kampen mot de multinationella företagen i Asien, där de var relativt svaga jämfört med Europa. Att uppnå ett internationellt ramavtal var inte lätt, och krävde en stor ansträngning av deras förbund, och ett undertecknat avtal måste bevakas noggrant. Hans förbund bekräftade sin vilja att kämpa mot de transnationella företagen för att uppnå internationella ramavtal. Tyvärr var innehållet i några av de internationella ramavtalen meningslöst, då Världshandelsorganisationen verkade för kapitalisternas intressen. Choi hoppades på en stark medverkan under Världshandelsorganisationens ministermöte i

Hongkong, så att IMF:s medlemsförbund skulle kunna utveckla samordnade aktioner mot den antifackliga politiken.

Dominique GILLIER (FGMM-CFDT, Frankrike) sade att de globala fackliga strukturerna måste förändras, och samarbetet mellan internationella fackliga federationer förstärkas, då globaliseringen berörde dem alla. Det var det enda sättet att sätta press på världens finansiella och politiska institutioner. Det var viktigt att utnyttja **nya kommunikationsmedel** för att matcha de multinationella företagens snabba beslut. IMF borde vara en nod för information mellan fackföreningar när det uppstod nödsituationer världen över.

Internationella ramavtal kunde vara ett avgörande verktyg i den internationella fackliga verksamheten, och förstärka IMF:s agerande i arbetstagarnas ögon. Representanter i multinationella företag måste utbildas om hur internationella ramavtal kunde utnyttjas. Möten mellan olika fackförbund som hade att göra med samma företagsledning skulle vara mycket givande. CFDT hade följt denna procedur. Den gav dem en ömsesidig förståelse för varandras synpunkter och verksamheter. De hade skapat nätverk och utarbetat sätt att hantera företagsledningen. Denna praxis hjälpte också till i förhandlingarna om internationella ramavtal. De europeiska koncernråden hade också en roll att spela. Bevakningen av internationella ramavtal var avgörande, och borde vara en integrerande del av deras avtal. Det föreslogs en konferens av berörda företag som var intresserade av att införa internationella ramavtal.

Ben KHOZA (MEWUSA, Sydafrika) uppskattade handlingsprogrammet och ville ta upp avsnittet om **kommunikation och informationsutbyte**, två vitala frågor. Kommunikationen i Afrika var så långsam att de ibland fick höra om kampanjer så sent att de inte hade tid att reagera och delta. Handlingsprogrammet gav dem en strategisk förståelse för arbetstagarnas kamp världen över. Arbetstagarna hade alla en gemensam fiende, kapitalet. Parollen "angrips en, angrips alla" måste bli deras vapen, för att ge den internationella solidariteten ett konkret uttryck. Bättre kommunikationer skulle göra det möjligt för fackföreningarna att delta i gemensamma kampanjer inom IMF.

Khoza tackade IMF för stödet de fått, i synnerhet under deras kamp mot apartheid. Fördelarna med globaliseringen, som möjligheter till sociala framsteg, borde utredas, men fackföreningarna måste samtidigt arbeta för att övervinna nackdelarna. Afrika hade blivit ett offer för globaliseringen, då de multinationella företagen flyttade sin tillverkning i jakten på billigare arbetskraft. Tredje världen var mest utsatt, och Afrika fortsatte att plågas av arbetslöshet, fattigdom, sjukdom och krig. Afrikas arbetslöshet uppgick till 40 procent, och 28 miljoner människor var smittade av hiv och aids. Detta problem måste lösas. Avslutningsvis tackade han fackföreningarna som hade stött dem i deras kamp för demokrati.

Jean-Claude RENNWALD (UNIA, Schweiz) sade att UNIA genom sammanslagningen nyligen hade blivit det största branschöverskridande fackförbundet i Schweiz, med omkring 200 000 medlemmar. Avsnitt 3.1 i handlingsprogrammet innehöll två meningar som han ansåg var livsviktiga: Ståndpunkten att även fackföreningarnas dagliga arbete måste globaliseras, så att varje verksamhet alltid var kopplad till de lokala och de internationella nivåerna, samt att det måste bli tydligt för alla medlemmar att varje aktion, oavsett vilken, påverkade arbetsvillkoren i andra delar av världen. Han var helt överens med texten, men underströk att de måste göra större framsteg på **kommunikationsområdet** för att nå målen – oavsett om det handlade om kommunikation mellan arbetstagare som berördes direkt av ett specifikt projekt eller om kommunikation för att övertyga den allmänna opinionen internationellt. Globaliseringen hade följder, inte bara för arbetstagarna i fabriker

som flyttades eller lades ned, utan för hela regioner eller länder, eller till och med grupper av länder.

UNIA hade under kongressen i San Francisco lanserat idén att man skulle skapa ett slags internationellt fackligt "Greenpeace," som om nödvändigt med hjälp av spektakulära aktioner skulle göra människor medvetna om alla ansträngningar för att bekämpa globaliseringens dåliga sidor. Detta förslag var aktuellt än någonsin, menade han, då kommunikationer spelade en alltmer grundläggande roll i dagens värld. Handlingsprogrammet underströk behovet av att förstärka samarbetet med icke-statliga organisationer och sociala rörelser, som ofta var mycket mer förutseende än fackföreningar. Om de behärskade kommunikationstekniken skulle de kunna påverka människor på ett avgörande sätt. Genom att anta denna utmaning skulle fackföreningarna kunna göra större sociala framsteg och främja de fackliga idealen i hela världen.

Charles NATILI (KEWU, Kenya) uttryckte sin tillfredsställelse över att IMF hade lyckats uppnå de internationella ramavtalen. Dessa strukturer borde dock också införas i länder utanför Europa. En del fackförbund hade inte den nödvändiga informationen för att kunna jämföra internationella ramavtal med andra avtal. Internationella ramavtal som förhandlades fram i ett land borde fungera som modeller för att hjälpa fackföreningar i andra länder att uppnå dem.

Han hoppades att kongressen inte skulle bli bara ytterligare ett forum för diskussion, efter vilket representanterna reste tillbaka till sina hemländer och glömde bort dessa diskussioner. Det var avgörande att ombuden reste hem för att genomföra förslagen och programmen. Det var nödvändigt att fortsätta att utbyta information om framgångar. Han efterlyste mer information om de internationella ramavtalen, så att de kunde jämföra sin situation med situationen för arbetstagare som hade uppnått positiva resultat, och förhandla om avtal med sina arbetsgivare. Natili kunde informera ombuden om att Kenyas president hade goda relationer med fackföreningarna, och att han på första maj hade lovat att göra alla tillfälliga anställningar till fasta jobb.

Den sista talaren var Antonio REGAZZI (FLM, Italien), som beskrev hur globaliseringen hade genomförts på ett mycket brutalt sätt under de gångna tio åren. De som gynnades av globaliseringen drog fördel av låga arbetskraftskostnader, medan man i andra länder, som i Europa, riskerade arbetstagarnas rättigheter, som dessa tillkämpat sig för länge sedan. För första gången hade arbetstagare ställts mot andra arbetstagare. Den grundläggande frågan var vad de skulle göra för att motverka detta.

De måste förhandla fram internationella ramavtal, och de elva som uppnåts var en god början. Information om dem måste spridas till arbetstagare över hela världen. Det var också viktigt att utreda **fackföreningarnas roll och funktion**. Fackföreningar måste spela en viktig roll i globaliseringsprocessen, och de måste få ett inflytande. De internationella ramavtalen kunde vara till hjälp, men om man inte kunde sprida informationen och dela med sig av den med andra, skulle processen inte få önskad effekt. Fackföreningarnas landvinningar måste försvaras. Fackföreningarna som bildades i u-länderna måste enas för att motarbeta globaliseringens negativa effekter. IMF måste kanske aktualisera sina relationer och sitt nätverksarbete med andra fackliga organisationer för att se till att de internationella ramavtalen verkligen blev till verktyg som garanterade arbetstagarnas rättigheter i hela världen. Arbetstagares enhet var viktigare än någonsin för att motverka den våldsamma globaliseringsprocessen, för att ge rättigheter åt arbetstagare som inte hade några, och för att försvara rättigheterna som arbetstagarna hade tillkämpat sig.

Kongressordförande BUFFENBARGER tackade panelen och ombuden för deras insiktsfulla kommentarer och den globala responsen till handlingsprogrammet, som angick varje fackförening i hela världen. Han bad Mari-Ann Krantz att sammanfatta debatten.

Mari-Ann KRANTZ underströk frågan om samarbete. Det var oerhört viktigt att fackföreningarna samarbetade på det nationella och internationella planet. Det måste skapas nätverk för att de skulle kunna hålla kontakten på ett effektivt sätt. En kommunikationsstrategi för att hantera dessa nätverk behövdes också. Temat som färgade hela debatten var "solidaritet." Många ombud hade manat dem att stödja varandra i det fackliga arbetet. Dessutom hade man nämnt internationella ramavtal som ett verktyg för att nå fackliga mål. Målet var att underteckna många fler internationella ramavtal, då dessa var en nödvändig förutsättning för aktion. Detta förutsatte dock att de organiserade de oorganiserade. IMF:s handlingsprogram var en god grund för det framtida arbetet på alla dessa områden.

Avsnitten 3.1 och 3.2 i handlingsprogrammet hade därmed grundligt diskuterats och debatterats, och lades fram för kongressen för godkännande. **Avsnitten godkändes.**

Kjell BJØRNDALEN (FF, Norge), presenterade följande resolution:

RESOLUTION 7

FÖRENA KRAFTERNA I DE GLOBALA FACKLIGA ORGANISATIONERNA I INDUSTRIEN

Inlämnad av Nordiska Metall

Den ekonomiska globaliseringen, att man över hela världen tar bort hinder mot handel och investeringar, samt ny teknik, har lett till betydande strukturförändringar i tillverkningsindustrin. En ökande outsourcing, framväxten av leverantörnätverksföretag och branschtjänster har suddat ut gränserna mellan traditionella industrisektorer ytterligare.

Denna utveckling har bidragit till ett antal fusioner mellan nationella fackförbund i industrin, särskilt i Europa och Nordamerika, men också i andra delar av världen. En global omfördelning av arbetstillfällen och produktionsöverföringar har förstärkt denna trend, då fackförbund som förlorar medlemmar förenar sina krafter för att kunna erbjuda gemensamma tjänster, minska dubbelarbetet och utnyttja begränsade resurser mer effektivt.

På det globala planet har dock denna utveckling mot större enhet gått långsammare. Ändå har de existerande fem globala fackliga organisationerna i industrin, enligt sina egna policydokument, till stor del samma kärnverksamheter. De omfattar bland annat att förhandla om och genomföra internationella ramavtal med transnationella företag, att bilda gränsöverskridande fackliga nätverk för att ena arbetstagarna i dessa företag, att samordna fackliga uppbyggnads- och utbildningsprojekt, att organisera solidaritetskampanjer för att sörja för respekt för de fackliga rättigheterna, samt att samarbeta med andra globala fackliga organisationer och FFI för att bedriva kampanjarbete för en social dimension i globaliseringen.

Ett resultat av nationella samgåenden är att allt fler fackförbund i industrin är anslutna till flera globala fackliga organisationer, och finansierar överlappande verksamheter. Att nationella fackförbund förlorar medlemmar ställer större krav på de globala fackens förmåga att sörja för tillräckliga medlemsintäkter för att utföra kärnverksamheterna. Att

inte agera med anledning av dessa utmaningar kan leda till oönskade nedskärningar i medlemsbetjäningen, och till att förmågan att organisera en slagkraftig internationell facklig respons blir otillräcklig.

De transnationella företagen blir å andra sidan större, och spänner oftare över de traditionella industrisektorerna. Det krävs en enad facklig front över dessa gränser för att kunna erbjuda en verklig motvikt mot dessa mäktiga företag.

Det är viktigt att agera medan det ännu inte är en ekonomisk nödvändighet. Det sker endast ett begränsat konkret samarbete mellan de globala facken i industrin. De borde göra sitt yttersta för att öka sitt praktiska samarbete och ingå strategiska partnerskap i de ovan nämnda kärnverksamheterna, erbjuda gemensamma tjänster och genomföra gemensamma projekt och regionala verksamheter. I vissa fall kan samgåenden vara bäst för att utnyttja begränsade resurser på effektivast möjliga sätt och undvika dubbelarbete.

IMFs 31:a kongress beslutar därför att IMF:s sekretariat skall

- fortsätta ansträngningarna för att öka samarbetet mellan de globala fackliga organisationerna, för att förstärka fackföreningsrörelsen, till förmån för arbetande människor i hela världen
- utreda möjligheterna att öka det praktiska samarbetet, och om det är lämpligt möjligheterna att strukturera om de globala facken, för att reagera på de ovanstående utmaningarna
- rapportera regelbundet till exekutivkommittén och centralkommittén om framsteg på detta område, och i lämpliga fall presentera förslag om strategiska beslut om ökat samarbete mellan de globala facken och en översyn av de globala fackens aktuella strukturer.

-o0o-

Bjørndalen yrkade på Nordiska Metalls vägnar ett godkännande av resolution 7. Globaliseringen hade suddat ut gränserna mellan olika industrigrenar. Antalet betalande medlemmar i industriförbunden hade gått ned, särskilt i västländerna, så de måste strukturera sitt arbete på ett rationellare sätt. Därför ville de ha ett förtydligande av den del av handlingsprogrammet som behandlade samarbetet mellan de olika globala fackliga organisationerna. Det borde ske ett nära samarbete för att undvika dubbelarbete och borgen för att de drog åt samma håll. Denna resolution var inte någon kritik av det arbete som IMF hade utfört, men syftade till att utveckla fackets styrka de kommande åren. De fick inte slösa bort sina resurser i sitt arbete för att motverka de globala krafterna.

Resolutionen handlade inte om nationella förhållanden, utan om fackliga organisationer på det internationella planet. Det var inte ett dokument om sammanslagning, utan en begäran om närmare samarbete mellan globala fackliga federationer på områden där de hade gemensamma intressen. Det var tänkt att förstärka både IMF och resten av den internationella fackföreningsrörelsen. Bjørndalen bad kongressen att stödja resolution 7.

Petteri OJANEN (TU, Finland) stödde resolutionen, som handlade om att undvika dubbelarbete. Finländska fackförbund tillhörde sju olika globala fackliga organisationer, inklusive deras europeiska grenar, samt det nordiska förbundet. Skälet till detta fragmenterade medlemskap var den historiska strukturen i medlemskapet. År 2001 slog de samman de fyra största fackförbunden. De koncentrerade sina resurser främst på metallindustrin, där de flesta medlemmarna arbetade. Många fackföreningar insåg att deras enda möjlighet att lyckas försvara medlemmarnas intressen och samla tillräckliga resurser

var att slå samman sina krafter. Resolutionen rörde inte bara de nordiska länderna, utan fackföreningsrörelsen i allmänhet. Hans förbund stödde förslaget att utreda frågorna i resolutionen och vidta de nödvändiga åtgärderna.

Barbara MURRAY (AMICUS, Storbritannien) stödde också helhjärtat denna resolution. Fackliga strukturer överallt i världen höll på att utvecklas och förändras, för att motsvara utmaningarna de stod inför. Även om resolution 7 inte direkt efterlyste sammanslagningar av de internationella organisationerna gav den sekretariatet uppgiften att utreda möjligheterna, och rapportera om dem. Hennes förbund var resultatet av huvudsakligen tre sammanslagningar de senaste två eller tre åren, och de förde fusionssamtal med ytterligare två förbund. Den kommande möjliga sammanslagningen skulle skapa Storbritanniens tredje största fackförbund med över 2,5 miljoner arbetande medlemmar.

Amicus hade haft goda erfarenheter av sina sammanslagningar nyligen. Förutom att man fått större politiskt och arbetsmarknadsmässigt inflytande hade antalet kvinnliga medlemmar ökat dramatiskt, och kvinnorna utgjorde nu omkring 30 procent av medlemmarna. De hade också sett en ökande medverkan av unga arbetstagare i deras struktur. Unga medlemmar, som var fackföreningsrörelsens framtid, uppmuntrades att aktivera sig på det lokala, nationella och internationella planet. På det internationella planet var Amicus anslutet till alla de fem globala facken i industrin. De delade uppfattningen att det var önskvärt att om möjligt förenkla och förena dessa organisationer, för att göra dem effektivare och slagkraftigare. Det skulle göra de internationella strukturerna synligare, mer logiska och effektivare. De nationella förbunden stod visserligen under stark ekonomisk press, men om de menade allvar med att de ville tackla globaliseringens negativa sidor måste de förstå att deras internationella organisationer behövde större resurser. Det internationella arbetet måste därför bli mer av en huvudfråga, och tilldelas mer ekonomiska resurser.

Ewa TJÄRNSTRÖM (Sif, Sverige) sade att fackföreningarna, i en globaliserad värld där transnationella företag dagligen gick över gränserna till andra länder, måste ha modet att ifrågasätta de egna gränsdragningarna. För att kunna anta den globala marknadens utmaningar var enigheten avgörande, och det var budskapet i resolutionen. Att organisera arbetstagarna gav en enad styrka för att säkra jobb med goda villkor. Det var IMF:s främsta uppgift. För att nå målen måste ansträngningarna för att fastlägga internationellt tillämpliga regler för att förbättra den globala ekonomins sociala dimension intensifieras. Internationella ramavtal måste vara en inriktning på arbetet, men effektivitet, utan dubbelarbete eller parallella projekt, var också viktigt för att få resultat.

Sif var aktivt i fem globala fackliga organisationer, och i ett antal europeiska och nordiska förbund. Samarbetet med vart och ett av dem var vitalt, men gränsdragningarna mellan branscherna hade suddats ut. Det kommande samgåendet mellan de nordiska förbunden för metallarbetare och kemiarbetare var ett annat föredöme för det framtida arbetet. Det var livsviktigt att de arbetade effektivt, kraftfullt och enat i viktiga fackliga frågor. Den klassiska fackliga idén var att man skulle organisera, samarbeta, påverka och underteckna avtal. Fackföreningsrörelsen skulle alltid ha sina rötter i lokala frågor, men den måste också börja arbeta på det globala planet. Med andra ord, "Tänk lokalt, agera globalt."

Resolution 7, "Förena krafterna i de globala fackliga organisationerna i industrin," **antogs enhälligt.**

Kongressordförande Buffenbarger tackade ombuden för deras stöd under den långa dagen. Kongressen ajournerades kl. 17:35.

ONSDAG FÖRMIDDAG 25 maj 2005

Kongressen samlades igen onsdag förmiddag kl 09.00 med **Michael LEAHY**, ordförande för IMF:s avdelning för järn, stål- och icke-järnmetallindustrin, som kongressordförande.

Biträdande generalsekreterare Brian FREDRICKS presenterade handlingsprogrammets **avsnitt 3.3 – Solidaritet och organisering**, som rörde de två viktigaste sidorna av det fackliga arbetet. Han underströk att de först måste verka för nationell solidaritet, och att det sedan skulle främja regional och internationell solidaritet, vilket var temat för praktiskt taget alla ombud som hittills hade talat inför kongressen. Avsnitt 3.3.1 handlade om kollektiva förhandlingar, som var själva kärnan i fackföreningarnas roll. Internationella ramavtal, som var en prioriterad fråga och ett viktigt mål för IMF-medlemmar över hela världen, handlade om kollektiva förhandlingar i global skala. Multinationella företag flyttade verksamheter över gränserna, exploaterade arbetstagare över hela världen och ställde arbetstagare mot arbetstagare. Fredricks sade att respekten för centrala arbetsnormer inte var det enda syftet med internationella ramavtal. Syftet var inte heller bara att uppnå kollektivavtal som berörde arbetstagarna i bara ett land, i en värld där företagen kunde flytta vart de ville. Om det vore så, skulle de inte behöva någon internationell rörelse.

Han citerade Rinaldini, som under tisdagen hade sagt att "Om vi inte kan se inåt, och fastställa vilka våra svagheter är, är det inte möjligt att finna positiva lösningar på problemen." Men snarare än att inrikta sig på de negativa sidorna beskrev handlingsprogrammet positiva steg, som skulle ta IMF framåt. För att uppnå fungerande internationella avtal som kunde lösa problem i världens olika länder krävdes det att det ingicks internationella ramavtal även i länder utanför Europa, där hittills alla IMF:s internationella ramavtal hade förhandlats fram. Det var ingen enkel uppgift. Det var dåraktigt att tro att man kunde få till stånd internationella enbart ramavtal genom att kontakta ett företag och begära att det samarbetade.

Arbetstagare över hela världen måste mobilisera och sätta press på multinationella företag som vägrade att underteckna och genomföra internationella ramavtal. Fredricks frågade; "Om vi inte kan få företag som bedriver verksamhet över hela världen att ens acceptera de centrala arbetsnormerna, hur skall vi då kunna komma till kärnan av vad vi tror är det bästa skyddet för arbetstagarna?" Han hoppades att ombuden skulle lämna kongressen med större förståelse för de positiva elementen i handlingsprogrammet, och ta initiativ för att utbilda och mobilisera arbetstagare för att verkligen och på ett effektivt sätt tackla de multinationella företagen, så att dessa inte kunde fortsätta att exploatera arbetstagarna.

Den andra punkten under avsnitt 3.3 handlade om **facklig utveckling**. IMF hade öppnat kontor i Indien och Latinamerika redan för mer än 30 år sedan, och det var obestridligt att det hade gjorts framsteg sedan dess. Fredricks frågade dock om IMF:s arbete i dessa regioner var effektivt. Det behövdes mer facklig uppbyggnad, inte bara i form av solidaritetsaktioner, de måste också uppmuntra arbetstagare och ge dem möjligheter att stå emot arbetsgivarna, och påverka regeringarna och den politiska sfären. Arbetsgivarna var deras främsta utmaning, men dessa stöddes allt oftare av regeringar, eller kunde förmå regeringarna att ta till arbetarfientliga åtgärder. Facklig utveckling måste därför vara mer än utbildning av fackombud på arbetsplatserna. Starka fackföreningar kunde ställa arbetstagarna på jämbördig fot, och ge dem möjligheter att uttrycka sina krav och kräva att deras behov uppfylldes.

Kollektiva förhandlingar byggde på samma ekonomi som nationalstaterna. För kanske 30 år sedan, före globaliseringen såsom den existerade idag, var det möjligt förhandla

kollektivt på nationsbasis, men idag måste fackföreningarna se längre än det. Facklig utveckling handlade inte om att ta från de rika och ge till de fattiga, det var ett sätt att jämställa arbetstagare över hela världen. Traditionellt var fackets svar på ojämlika löner, att "tja, vi har olika ekonomier i olika länder." Det detta var problemets kärna. De multinationella företagen kunde flytta runt i världen för att dra nytta av detta isolerade element – låga löner.

Fackets respons måste därför vara facklig uppbyggnad, och för att uppnå normerna och kunna försvara arbetstagarna måste man ta risker i konfrontationerna med arbetsgivarna – och i många fall regeringarna. Dessa risker var enorma i vissa länder, där fackliga ledare riskerade att dödas. Faktum var att kollektiva förhandlingar i u-länderna endast var så verkningsfulla som lagarna i dessa länder. Och det var där som konceptet om internationella ramavtal kom in i leken. Avtalen var det verktyg med vilka fackföreningarna skulle uppnå bättre normer, och möjlighet att skydda arbetstagarna, då de förhandlades fram i moderbolagens hemländer, där arbetslagarna var bättre. I länder där arbetsrätten var svag hindrades arbetstagarna från att ta till verkliga stridsåtgärder mot arbetsgivarna.

Om inte kongressen gav exekutivkommittén uppgiften att verkligen göra något för att uppnå målen för det fackliga uppbyggnadsarbetet, skulle IMF kunna fortsätta i ytterligare 30 år att utveckla organisationer som man sedan erbjöd solidaritet, men som man i slutändan inte hade något annat att erbjuda. De hade uppnått framgångar under årens lopp, men dessa framgångar måste utvärderas, och de måste bygga vidare på dem, för att göra ett mycket bättre jobb i framtiden. Ett exempel på "bättre" var att det nu fanns åtta kvinnor i IMF:s exekutivkommitté. De representerade en sektor som tidigare hade diskriminerats. Dessa nya medlemmar skulle medföra nya utmaningar för organisationen.

Att organisera nya medlemmar var det tredje viktiga elementet i avsnitt 3.3. Organiseringsarbetet var avgörande för att kunna upprätthålla och utvidga det kollektiva arbetet, men ärligt talat hade IMF mycket litet att göra med det lokala organiseringsarbetet. Varken kontoret i Genève eller regionkontoren runt om i världen kunde hjälpa fackföreningarna i det direkta organiseringsarbetet. IMF:s roll var ett växelspel med fackföreningarna på ett internationellt plan, där de multinationella företagen opererade. Uppgiften var att hjälpa fackföreningarna att organisera arbetstagarna, särskilt på platser där organiseringsarbetet var praktiskt taget förbjud. Och det var inte bara i u-länderna de hade detta problem. Tidigare talare från USA, som var världens rikaste ekonomi, hade klagat över att de höll på att förlora sedan länge etablerade arbetstagarättigheter, inklusive föreningsfriheten. IMF måste interagera med medlemsförbunden i USA för att göra det möjligt för dem att tackla kapitalet som förtryckte dem, så att de kunde hjälpa arbetstagare runt om i världen. Svagheter hos medlemsförbunden i USA, som borde ha de starkaste fackföreningarna, var en svaghet för fackföreningarna i hela världen.

IMF:s handlingsprogram skulle vara ett dokument för alla medlemsförbund. Rapporter som inkommit sedan 1997 tydde dock på att det intresserade endast arbetstagare i u-länderna. Detta måste rättas till, då frågan var direkt förknippad med solidariteten. Fackföreningarna i USA gjorde ett fantastiskt arbete för att sammanföra arbetstagarna, trots att det ställdes formidabla hinder i deras väg. De centrala miniminormerna var inte någon stridsfråga i USA. Idag riskerade man att förlora dyrköpta rättigheter, man förlorade arbetstillfällen på grund av outsourcing, och man tvingades att konkurrera med utländska arbetstagare med mycket låga löner. Att vara organiserad i en fackförening handlade inte om tjänster som kreditkort eller om det moderna samhällslivet. Det handlade om själva grunden för det som orsakade problemen för arbetstagarna, om de politiska och sociala programmen som genomdrevs runt om i världen idag. Detta kunde inte hanteras i det kollektiva avtalsarbetet.

Handlingsprogrammet beskrev därför basen för IMF:s engagemang för det fortsatta arbetet. Men om de inte tog med sig detta engagemang hem och förmedlade det till medlemmarna, och om dessa inte utbildades om vad de verkligen kämpade för, skulle IMF i framtiden endast kunna räkna med att en bråkdel av dess 25 miljoner medlemmar verkligen agerade. Om inte medlemmar kunde förmå medlemmar att ta de verkliga frågorna till hjärtat, och kämpa för dem, betydde handlingsprogrammet ingenting. Till exempel resolutionen om fattigdom, som lagts fram för kongressen, var en mycket viktig resolution, som berörde alla principer som fackföreningar i den internationella fackföreningsrörelsen stod för. Det var dock meningslöst för arbetstagarna i Asien och Afrika att mobilisera mot fattigdomen, om inte arbetstagarna i den utvecklade världen mobiliserade vid deras sida och såg till att deras regeringar ställde sig bakom rätt politik. Det var inte möjligt för arbetstagare som levde i fattigdom att kämpa mot den utvecklade världen, som tolererade och befäste fattigdomen med sin utsagningspolitik.

Hållbar utveckling i hela världen var arbetstagarnas bästa skydd. Handlingsprogrammet talade för alla medlemmar, i både i- och u-länder. Historien hade visat att industrialiseringen innebar en omedelbar exploatering av arbetstagarna. Arbetsgivarna gick inte frivilligt med på att ge arbetstagarna deras rättigheter; de fick vinnas i kamp, och genom mobilisering och solidaritet. Arbetsgivarna måste mötas i en öppen konflikt. Om inte fackföreningsrörelsen mobiliserade i denna riktning skulle de vid nästa kongress finna att de fortfarande ältade samma gamla frågor. Exploaterade arbetstagare skulle inte förstå varför det tog år att uppnå vad de kämpade för. De accepterade inte att det fanns en orättvis förmögenhetsfördelning mellan nord och syd, eller inom de enskilda länderna. Den kanske ojämnaste förmögenhetsfördelningen fanns idag i i-länderna. Hur skulle de därför kunna tro att denna situation skulle leda till en mer jämlik fördelning i u-länderna? Dessa frågor måste diskuteras på allvar för att göra handlingsprogrammet holistiskt och livskraftigt. Man hoppades att verksamheterna som beskrevs i handlingsprogrammet skulle förmedlas till regionerna, och att man där utvecklade konkreta aktioner för att omsätta kongressens beslut och ideal till en verklighet på det nationella, regionala och internationella planet.

Anförande av Janet BARZOLA, ordförande för *Central Nacional de la Mujer Minera* – CNMM, Peru

Kongressordförande Leahy presenterade gästtalare Janet BARZOLA, ordförande för CNMM i Peru, en organisation som verkade för att försvara de mänskliga rättigheterna för gruvarbetare i Peru som inte omfattades av kollektivavtal. Organisationens arbete omfattade också hustrur och familjer till dessa arbetare, och man försökte att förbättra levnadsförhållandena i gruvdistrikten. Efter anförandet skulle man inleda paneldiskussionen om avsnitt 3.3.

Barzola pläderade uttrycksfullt och känslösamt för **solidaritet och stöd** i kampen för anständiga villkor och **mänskliga rättigheter**, mot de multinationella företagen och den peruanska regeringen.

Hon trodde bestämt att de sociala och fackliga rörelsernas framtid berodde på organisationernas förmåga att bygga fungerande sociala allianser på grundval av klara och konsekventa politiska positioner i de avgörande frågorna. De måste fastställa projekt och samarbeta med strategiska sociala sektorer som kämpade för arbetstagarnas rättigheter, men som verkade utanför de fackliga strukturerna.

Globaliseringen hade lett till en situation där arbetstagarna ställdes mot de transnationella företagen, som hade bildat mäktiga affärsallianser för att få tillgång till billiga

arbetskraftsmarknader. Fackföreningarna försökte att organisera arbetstagarerna, men många fackföreningar i syd verkade oberoende av de sociala rörelserna. Det var viktigt att den internationella fackföreningsrörelsen förfinade sin inställning och insåg att den behövde sociala allierade som var högröstade och effektiva när de fördömde kränkningar av de mänskliga rättigheterna. De borde utveckla ett sunt politiskt program och engagera sig i ansträngningar för att avskaffa frihandelsavtalen. Privatiseringen av vattentillgångar hade till exempel drabbat ursprungsbefolkningarna i Peru och lett till sociala konflikter och miljöförstöring. Fackföreningarna och andra grupper måste göra allmänheten medveten om dessa frågor. Facken måste inse att icke-statliga organisationer kunde spela en kompletterande roll för att öka arbetstagarernas och samhällenas inflytande och hjälpa dem att bli självbärande och oberoende.

Det var också viktigt att få bukt med de aktuella ekonomiska trenderna. Hon efterlyste ett stöd för initiativ för en nyfokusering på kollektiva förhandlingar som en grundläggande rättighet för arbetstagarerna. Deras mål var att omfatta också andra sektorer, som också berördes av de transnationella företagens verksamhet. I Peru var det de transnationella företagen, särskilt gruvföretagen, som bestämde över arbetstagarernas rättigheter och de mänskliga rättigheterna. I gruvsektorn exploaterades familjerna, och de fick dagligen utstå förfärande förödmjukelser. De hade hoppats att lagarna skulle ändras för att förbättra gruvarbetarfamiljernas omänskliga villkor, men utan allianser med andra organisationer fanns det föga hopp om att de någonsin skulle göra politiska framsteg mot de mänskliga rättigheterna. CNMM hade uppmanat fackföreningsrörelsen i Peru att ansluta sig till dem i arbetet för social rättvisa och för yttrande- och föreningsfrihet. De hade fortsatt att kämpa, och protesterat mot lagar som fick så negativa följder för dem, men politikerna fortsatta att strunta i dessa lagar.

De senaste 14 åren hade det i Peru antagits två författningar. Man höll på att utarbeta en tredje författning, och det hade avgetts löften, men det var inte till någon större nytta för gruvarbetarna i avlägsna regioner i landet, om lagarna inte respekterades. Gruvorna i Peru fanns främst högt upp i Anderna, i avlägsna samhällen, där arbetstagarerna levde under omänskliga förhållanden. Barzola beskrev de hopträngda bostads och miljöförhållandena, bristen på rent vatten och sanitära anläggningar, samhällsservice och skydd mot det extremt kalla klimatet. Kvinnorna arbetade 14-16 timmar om dygnet vid sidan av männen, och tjänade en lön på i genomsnitt sex USA-dollar per dag. Företaget utsatte dem ständigt för fysiska och psykiska hot, och hot om avsked. Trakasserier mot kvinnor i området var utbredda. Det förekom inga kulturella aktiviteter. Barnen var undernärda, gick inte i skolan, och hade sällan något att le åt. Barzola överväldigades av sina känslor men fortsatte beskrivningen, och sade att dessa barn inte hade någon framtid. Många av dem hade förlorat en förälder under någon gruvolycka, eller var själva fysiskt handikappade på grund av dålig hygien och otjänligt dricksvatten. Denna förskräckliga situation skulle befastas och drabba nästa generation av gruvarbetare om inget gjordes.

Hon hade kommit till kongressen för att verka för solidaritet i denna kamp. De hade försökt att ge offentlighet åt sin situation, och de krävde ett socialt ansvar och att företagen tog ansvar. De multinationella företagen försökte att manipulera arbetstagarerna genom att ge dem små presenter och kläder när de egentligen behövde mat och rent vatten och respekt. Det fanns dock inget sätt att reglera företagens agerande. Därför hade kvinnorna i samhället beslutat att sluta sig samman för att hjälpa sig själva. De diskuterade sina problem med andra kvinnor, andra grupper av arbetstagarer och samhället i stort, och krävde mer socialt ansvar för en förändring. Nu bad hon IMF att se deras svåra situation och fastställa hur man kunde hjälpa till. Representanter för FETIMAP hade rest till Anderna för att själva undersöka gruvarbetarnas situation. De försäkrade arbetarna om att de inte var ensamma i sin kamp, och att de kunde kämpa för sina rättigheter genom att organisera sig

och bli del av en rörelse som skulle kämpa med dem och för dem. Hon tackade sekretariatet för att ha bjudit in henne för att tala, och hoppades på IMF:s stöd i deras fortsatta kamp för de mänskliga rättigheterna.

Ombuden visade sin uppskattning för Barzola och hennes engagemang och glöd med en stående ovation. Generalsekreterare Malentacchi överlämnade en gåva som markerade hennes besök på kongressen. Kongressordförande Leahy tackade Janet Barzola för hennes tal, som hade rört alla ombud djupt, och lovade henne IMF:s totala stöd i kampen.

Paneldiskussionen om avsnitt 3.3 presenterades. Debattledare var återigen Robert Taylor, rådgivare till Europeiska fackliga samorganisationen och före detta redaktör på den brittiska tidningen *Financial Times*. Handlingsprogrammet innehöll ett avsnitt om arbetstagarnas rättigheter till säkra arbetsförhållanden, där det stod att "Hälsan är en arbetstages mest grundläggande tillgång. Att skydda och främja hälsan och säkerheten på arbetet är därför en fundamental facklig uppgift som alla IMF-förbund borde ha högst upp på sina arbetsprogram." Han uppmärksammade räknaren som stod nära podiet och som visade hur många arbetstagare som dött av asbestos sedan kongressen började. Marcello skulle lansera IMF:s kampanj för ett globalt förbud av asbest senare i programmet. Kampanjen genomfördes tillsammans med Greenpeace. Asbestos var en av de värsta yrkessjukdomarna i världen, och målet var att stoppa dödandet och kräva att asbest förbjuds över hela världen.

Paneldeltagarna, som alla var sakkunniga på arbetsmiljöområdet, var Ken NEUMANN, nationell direktör och viceordförande för USWA i Kanada, Paul BASTIAN, sekreterare på AMWU i Australien, Sanjay S. VADHAVKAR, generalsekreterare för SMEWFI i Indien och Marcel GRIGNARD, generalsekreterare för FGMM-CFDT i Frankrike. Taylor bad först Paul BASTIAN att tala.

Paul BASTIAN hade deltagit i arbetet för ett avtal med James Hardie, ett asbestföretag i Australien. Avtalet var en milstolpe i arbetet mot asbest. AMWU hade krävt kompensation för medlemmar som drabbats av de fruktansvärda följderna av asbest. Han beskrev några bestämmelser i avtalet. Några av dem skulle kunna användas i andra länder. De hade bildat en internationell koalition mot asbestföretagen tillsammans med andra supportrar, som läkare och jurister. Den offentliga utbildningen fanns med, för att höja medvetenheten om asbest, inte bara bland allmänheten, men även bland lagstiftarna. Nationell och internationell publicitet var viktig för att nå framgång med kampanjen och tvinga James Hardie att sätta sig vid förhandlingsbordet. IMF:s solidaritet med asbestoffren som grupp var en nyckelfaktor. De hade ett strategiskt mål och en plan för att uppnå rättvisa för offren för asbest i Australien. De måste angripa James Hardie utan att krossa företaget, som de ville skulle förbli livs- och konkurrenskraftigt. De angrep företagens image och dess produkter i Australien och USA. De lyckades förmedla budskapet till Hardies enskilda aktieägare, och fick också deras stöd.

James Hardie-kampanjen hade lett till en fantastisk seger, och de drabbade i Australien hade fått rättvisa, men det var endast ett slag i ett globalt krig mot ett globalt gissel: asbestos. Det måste göras mer med regeringarna för att revidera lagar och sörja för att ett transnationellt företag aldrig mer skulle kunna flytta utomlands för att slippa ansvaret för dem man drabbat. Säkerhetscertifikat för asbest måste krävas när det byggdes nya hus. Det var ett framsteg, men det återstod mycket att göra i Australien.

Sanjay VADHAVKAR ombads rapportera om hälsoriskerna i **industrin för upphuggning av fartyg** i Bombay och om kampanjen för att stödja arbetstagarna i denna riskabla sysselsättning. Upphuggningen hade fått internationell uppmärksamhet på grund av de

omänskliga förhållandena för arbetstagarna. I Bombay arbetade 6 000 människor, och i Allam 60 000, i denna industri. Deras fackförbund hade år 2002 beslutat att göra något konstruktivt för dessa människor. De hade ett starkt fackförbund i hamnarna, och det gjorde det möjligt för dem att skicka representanter för att undersöka problemen. Efter mindre än ett år hade de utarbetat en strategi. Tidigare hade olika fackföreningar och organ försökt att hjälpa arbetstagarna, men de hade inte fått tillträde till området.

Upphuggning av fartyg ansågs vara ett av de farligaste jobben i världen. Det fanns hälsofarliga ämnen ombord, som asbest, och skärprocesserna var mycket riskabla. Arbetsförhållandena var omänskliga. Arbetstagarna var mest inte läs- och skrivkunniga migranter, som arbetade utan mycket utbildning. De saknade formell anställningsrelation eller något juridiskt skydd. De arbetade under långa perioder, utan tillgång till dricksvatten eller sanitära anläggningar. Fackförbundet hade lyckats vinna arbetstagarnas förtroende genom att sörja för dricksvatten, ambulanstjänster och utbildning i första hjälpen. Så småningom började arbetstagarna att identifiera sig med facket. I Bombay var nu omkring 500 personer som arbetade med upphuggning organiserade under IMF:s banér. De försökte nu att använda sina erfarenheter i Allam, där det fanns ännu större problem.

Taylor bad Ken NEUMANN att kommentera faktumet att 22 stålarbetare dödats detta år i Nordamerika, där det efter vad man kunde anta fanns arbetsmiljölagar. Neumann rapporterade att antalet **dödsolyckor i arbetet** hade ökat betydligt i Kanada. År 1993 uppgick antalet personer som mist sitt liv på arbetet till 758. Tio år senare hade siffran ökat till 963. Men under samma tid hade försäkringskraven för förlorad arbetstid på grund av olyckor minskat. Man måste fråga sig hur detta var möjligt. Dessa siffror borde minska samtidigt. Det ökade dödstalet betydde att arbetet hade blivit riskablare, på grund av omstruktureringar, utkontraktering och högre arbetstakt i de olika företagen. Att antalet rapporterade olyckor hade minskat berodde på att företagen och kompensationsstyrelserna motarbetade kraven och dolde statistiken. Deras fackförbund i Kanada hade startat en nationell kampanj för att tackla denna hemska ökning av antalet olyckor och dödsfall på arbetet.

Marcel GRIGNARD talade därefter om att arbetsgivarna försökte att ge sig på 35-timmarsveckan i Frankrike. Han talade om framgångarna med arbetstidsförkortningarna i landet, och dess positiva följder i arbetsmiljöstatistiken. Under de senaste fem åren hade de genomfört tusentals kollektiva förhandlingsomgångar som lett till 35-timmarsvecka för omkring hälften av alla metallarbetare. Det rådte fortfarande mycket ojämlika förhållanden. I stora företag arbetade man i genomsnitt 35 timmar per vecka. I mindre företag och underleverantörer hade man dock osäkra jobb och mycket längre arbetstider. Man hade uppnått en del förbättringar, men det förekom även försämringar. På platser där arbetet hade organiserats om hade arbetstakten ökat, och det ledde till fler arbetsolyckor och belastningsskador. Ökade vinster på grund av dessa nya arbetssätt måste fördelas rättvist, inte bara i form av pengar, utan som minskade arbetstider.

Den politiska debatten om arbetstidsförkortningar fortsatte i Frankrike. Arbetsgivarna sade att de i Frankrike inte kunde konkurrera på det globala planet eller i Europa, om de arbetade 35 eller 37 timmar per vecka, medan man i andra delar av världen hade mycket längre arbetstider. Arbetstagarna som hade minskat sina arbetstider till 35 timmar per vecka var dock orubbliga. De motsatte sig en förändring.

Taylor avslutade inledningen med att säga att arbetet blev riskablare och mer olycksdrabbat, i stället för säkrare. Trots bättre teknik och fackföreningsrörelsens tidigare makt och styrka, hade stress och psykosomatiska sjukdomar blivit vanligare i den nya arbetsvärlden. Han ställde följande frågor:

Vad kan göras mot försämringen av arbetsförhållandena världen över? Hur kunde arbetstagarnas medvetenhet om arbetsolyckor förbättras? Kunde arbetsmiljöfrågor utnyttjas som ett organiseringsverktyg?

VADHAVKAR höll med om att arbetsmiljön borde prioriteras. Hans fackförbund hade utvecklat en arbetsmiljöpolitik och utbildat sina ledare i frågan. De hade inte bara skyddat sina befintliga medlemmars arbetsmiljö, utan höll med om att det kunde vara ett utmärkt verktyg för att rekrytera nya medlemmar. Han nämnde exemplet med **guldsmederna**. Det fanns uppskattningsvis 500 000 guldsmeder med hälsoproblem i Indien. SMEWFI hade anordnat arbetarskyddsprogram för dem, och utarbetat en modul för denna specifika industri. Många guldsmeder arbetade i hemmet, utan licens, och myndigheterna höll på att kontrollera dem. Fackförbundet lyckades ta fram en uppförandekod, och presenterade den för regeringen för godkännande. Guldsmederna höll nu på att få sina licenser, så att de kunde fortsätta att arbeta från hemmet. Fördelen var att dessa arbetstagare nu var anslutna till fackförbundet, och indirekt till IMF.

Ett annat exempel gällde ett ledande företag som tillverkade klingor, i vilket de anställda tillhörde en oberoende fackförening. I Indien fanns det många fackföreningar som inte var anslutna till något nationellt förbund eller huvudorganisation. SMEWFI riktade in sig på dessa fackföreningar för att ansluta fler arbetstagare till huvudfåran för den fackliga verksamheten. Med hjälp av arbetsmiljöprogrammen hade de lyckats att nå ut till och ansluta många av dem. De hade också skapat en rådgivningscentral för arbetstagare i den informella sektorn. De genomförde utbildningsprogram för dessa arbetstagare och tog hjälp av läkare för att tackla deras hälsoproblem. Tack vare denna verksamhet skulle de efter några år säkerligen bli medlemmar i deras fackförbund.

Taylor frågade vidare:

Hur mycket prioriterar stålarbetarnas förbund arbetsmiljöfrågorna?

NEUMANN sade att hans förbund verkade för starka stödstrukturer. Deras stadgar föreskrev att varje lokal fackförening skulle ha en **arbetsmiljökommitté**, som kunde sörja för utbildning. I själva verket kom arbetsmiljöutbildningen efter endast fackombudsutbildningen i medlemmarnas önskelista. De ville försäkra sig om att företagen uppfyllde arbetsmiljönormerna, och att arbetarskyddsombuden förstod lagarna och verkade för dem.

I Kanada hade de ett program som gick under benämningen "Medvetenhet bland unga arbetstagare." De talade med gymnasieelever och gav dem tidigt kunskap om sina rättigheter: rätten att veta, rätten att vägra och rätten att delta. Enbart detta år hade de presenterat detta program för 18 000 elever. Stålarbetarnas förbund hade tillsammans med andra IMF-förbund bidragit till en viktig lagändring i Kanada efter den kanadensiska gruvkatastrofen år 1992, då 26 gruvarbetare hade dödats. Gruvägare hade ofta försummat säkerheten. Nu kunde cheferna inte längre gömma sig bakom de tidigare ansvarslagarna. De kunde nu bli straffskyldiga. Även annan lagstiftning bidrog till att arbetarskyddet prioriterades högt.

Taylor ställde samma fråga om arbetsmiljön till Australiens medlemsförbund:

Hade de prioriterat arbetsmiljöfrågorna, och kunde de utnyttjas som rekryteringsverktyg?

Paul BASTIAN svarade att frågorna definitivt prioriterades, och användes i rekryteringen. Arbetsmiljön var den tredje eller fjärde viktigaste frågan för medlemmarna. I Australien hände det en arbetsolycka var 43:e timme. De angreps dock ständigt av både högerregeringen och arbetsgivarna, som försökte upphäva några av fackförningarnas dyrköpta landvinningar. Ironiskt nog krävde ett antal arbetsgivargrupper på själva internationella sorgedagen för avlidna på arbetet i Australien att arbetarskyddslagarna skulle mildras. De ville ändra de aktuella lagarna, som innebar att arbetsgivarna hade ansvaret, till regler som gjorde de anställdas handlande till det centrala under olycksutredningar.

Arbetsgivarna använde listiga metoder för att försöka undvika fackförningarna i debatten om arbetarskyddet, och göra ämnet till något annat än en arbetsmarknadsfråga. AMWU hade verkat för att tonvikten på och arbetet för arbetsmiljön alltid skulle prioriteras. De hade fördubblat sina ansträngningar för att öka antalet arbetarskyddsombud och ge dem facklig utbildning, och de hade uppmärksammat några av metoderna som arbetsgivarna använde för att arbetstagarna inte skulle ha något inflytande över denna process. De fortsatte också att se över sina utbildningsprogram och bedrev kampanjarbete för att arbetsstopp skulle kunna utfärdas i farliga situationer utan att rädsla för represalier. Vållande av annans död på arbetet var en viktig fråga för fackförningarna i Australien i alla deras verksamhetsområden.

Taylor uppmärksammade faktumet att den nyliberala ideologin ledde till att man försökte att undergräva och försvaga många regleringar och lagar som antagits under nittonhundratalet för att skydda arbetstagarnas hälsa. Syftet var att öka företagets aktieägarvärde och minska arbetskraftskostnaderna, och kostnaderna för en god arbetsmiljö var en betydande del av dessa. Han frågade:

Borde regleringen ökas eller minskas? Kan vi lita på frivilliga överenskommelser? Bör arbetsmiljölagar vara mycket detaljerade, eller krävdes en mer generell ansats?

GRIGNARD underströk vikten av en god balans mellan lagstiftning och kollektiva förhandlingar. **Globala arbetsmiljöregler** var viktiga, eftersom riskerna med ett arbete flyttades med när arbetet flyttades. Fackförningarna och arbetstagarna hade mycket att förlora på arbetsmiljöområdet om jobb flyttades till regioner där det inte fanns några regler, eller endast otillräcklig reglering. Om en hälsofarlig produkt förbjöds i USA kunde de transnationella företagen helt enkelt använda den på en annan plats i världen. Därför var internationella regler och kollektiva förhandlingar absolut nödvändiga. Facken måste kräva ett socialt ansvar av företagen, och insistera på ett anständigt beteende, oavsett vilka lagar som gällde. Arbetarskyddet, både i de transnationella företagen och hos underleverantörerna var absolut avgörande. Här var de internationella ramavtalen viktiga. Fransmännen hade till exempel arbetat med brasilianska CUT för att analysera och jämföra arbetsförhållandena i Arcelorkoncernen i Brasilien och i Europa, i synnerhet med avseende på antalet dödsolyckor. Facken hade talat med den högsta företagsledningen om olyckor i Brasilien, trots att det inte ännu fanns något internationellt ramavtal, men ett sådant avtal skulle göra det lättare att göra de brasilianska fackförbunden delaktiga i arbetet.

Taylor hänvisade till de befintliga lagarna och frågade om de borde vara mera allmänna, eller om det skulle försvaga skyddet för arbetstagarna.

NEUMANN menade att det krävdes starkare regleringar. Enligt hans erfarenhet hade avregleringar alltid varit dåliga för arbetstagarna och landet som helhet. Regeringarna måste inse att arbetstagarna har rätt till en säker och hälsosam arbetsmiljö, och det innebar ett ansvar. Politiker med mänskliga värderingar, och som verkade för det slags samhälle som

människor ville ha, borde väljas. I slutändan var de största förmånerna i ett kollektivavtal helt oviktiga om arbetstagarna inte kunde lämna sina arbetsplatser och komma hem helskinnade.

Taylor frågade om den konservativa och nyliberala regeringen i Australien hade försökt att undergräva arbetarskyddsreglerna:

"Kanske skulle ett program av **förebyggande åtgärder**, snarare än rättstvister och kompensationer, vara bättre för arbetstagarna. Det kunde vara bättre att skapa bra arbetsplatser än att ta hand om offren och de som drabbas av följderna av dåliga arbetsplatser."

BASTIAN rapporterade att den konservativa regeringen helt tydligt hade arbetsmiljöreformer på programmet, och det skulle inte vara några reformer som gjorde livet lättare för arbetstagarna. Han trodde dock att lagarna återspeglade vad samhället var berett att acceptera. Han höll med om att det var nödvändigt att organisera kring arbetsmiljöfrågorna. Dessutom var kollektiva förhandlingar, både nationella och internationella, viktiga för att det skulle bildas starka arbetarskyddskommittéer och arbetstagarnas rättigheter säkras. Det krävdes fortsatt kamp för att förstärka dessa rättigheter med ett starkt regelverk.

Taylor nämnde den fruktansvärda **olyckan i Bhopal i Indien** för 20 år sedan, och att mer än 100 000 människor fortfarande led av kroniska sjukdomar på grund av katastrofen. Dow Chemical hade aldrig betalat någon kompensation till dessa människor. Han undrade om IMF kanske kunde följa det indiska exemplet i industrin för upphuggning av fartyg och arbetet med guldsmederna, och på så sätt tackla de transnationella företagen och att göra dem ansvarsskyldiga för arbetsmiljön. Arbetsmiljön var en fråga där fackföreningarna fick ett enormt stöd från resten av samhället. Företagens image förstördes om de översåg med farliga arbetsförhållanden.

Sanjay VADHAVKAR sade att tragedin i Bhopal inte var den värsta industrikatastrofen i historien, men den sämst utredda. Likgiltighet i industrin och regeringens apati hade förvärrat katastrofen. Som Taylor hade sagt, led mer än 100 000 människor efter 20 år fortfarande av katastrofen. Mellan 15 och 20 av dessa människor dog varje månad. Forskare hade funnit att katastrofen fick följder även för kommande generationer. Marken var förstörd, vattnet var förorenat, och värst av allt var att ingen tog ansvar för att sanera området där Union Carbides anläggning hade stått. USAs domstolar försökte fatta ett beslut om vem som borde ta ansvar för saneringen. Varken Union Carbide eller den indiska regeringen gjorde något för att hjälpa offren. Över 500 000 människor väntade fortfarande på ersättning. Union Carbide hade övertagits av Dow Chemical år 1999, men Dow vägrade att ta ansvar för något som ägt rum för så länge sedan och rört en produkt som inte de hade tagit fram, i ett land där de aldrig hade haft någon verksamhet. Dessa juridiska frågor fungerade som ett hinder mot att finna en lösning på problemet. Internationella arbetsmiljöregler var det enda sättet att undvika en sådan tragedi i framtiden.

Taylor avslutade paneldiskussionen med att påminna ombuden om att incidenten i Bhopal visade vilka enorma utmaningar IMF och den internationella fackföreningsrörelsen stod inför när man tacklade de transnationella företagen i frågor som rörde arbetsmiljön. Det var viktigt att arbetstagare världen över fick veta att fackföreningarna hade ett svar när det uppstod fall som rörde asbest, eller katastrofer, som den i Bhopal. De måste ställa internationella företag med usla arbetsmiljömeriter vid skampålen, och berömma företag som gjort något för att förbättra arbetsmiljön.

Kongressordförande Leahy gav ordet fritt för en fortsatt diskussion om handlingsprogrammets avsnitt 3.3.

Jyrki RAINA (CF, Sverige) sade att den fackliga anslutningen bland de fem nordiska ländernas omkring 900 000 metallarbetare var 90 procent, vilket var resultatet av 100 års kamp och konflikter. Med nya företagsstrukturer, outsourcing, samt att stora enheter splittrades upp i mindre, måste de ägna än större resurser åt organiseringsarbetet för att behålla sin starka ställning. De transnationella företagens expansion och dominans hade ökat behovet av gränsöverskridande verksamhet. Baltstaterna Estland, Lettland och Litauen, hade drabbats hårt efter Sovjetunionens sammanbrott, och deras fackliga anslutning hade minskat till blott 10-15 %. Kollektivavtalen täckte färre än 20 % av arbetstagarna i industrin. Många nordiska företag som betedde sig relativt väl hemma för att lagen krävde det motarbetade organiseringsarbetet och kollektivavtal med de baltiska fackförbunden. Förra året enades de nordiska och baltiska förbunden i industri- och byggsektorerna om en ny gemensam strategi, och beslutade att samarbeta för att rätta till denna oacceptabla situation. De 40 berörda nordiska och baltiska nationella fackförbunden skulle samarbeta för att organisera dessa företag ett och ett, och uppnå kollektivavtal. De var fast beslutna att lyckas med detta mycket konkreta organiseringsprojekt.

Organisering och facklig uppbyggnad var centrala element i IMF:s projekt i u-länder, men det fanns utrymme för fler än de pågående 12 projekten i metallindustrin. IMF:s regionkontor var bäst placerade för att kunna fastställa behov av nya organiseringsprojekt i enlighet med riktlinjerna i handlingsprogrammet. Världsråden borde omvandlas till flexibla globala fackliga nätverk, och det borde bildas fler sådana nätverk i stora multinationella företag. Dessa nätverk underlättade ett regelbundet informationsutbyte och gemensamma aktioner, och stöd för organiseringsåtgärder på platser där det fortfarande inte fanns några fackföreningar. Internationella ramavtal kunde och borde vara verktyg i organiseringsarbetet.

De nordiska fackförbunden erbjöd sitt samarbete för att se till att de nordiska företagen betedde sig anständigt överallt där de bedrev sin verksamhet. Alla metallarbetare borde ha rätt att ansluta sig till en fackförening och dra nytta av skyddet som ett kollektivavtal gav.

Junko NAKATOMI-UENO (IMF-JC, Japan) sade att det var ett allvarligt problem i Asien att **atypiska arbetstagare** hade en så osäker sysselsättning. Alltfler människor tvingades att ta osäkra jobb, vilket gjorde det än svårare att bilda fackföreningar och att upprätthålla arbetsmarknadsrelationer. I Japan hade antalet atypiska arbetstagare fördubblats de senaste tio åren. De utgjorde nu omkring 30 % av hela arbetskraften. Företagscheferna ville utöka detta slags "flexibla" arbete för att minska företagets kostnader. IMF-JC efterlyste en strategi för att hantera de nya anställningsformerna. De ville göra sig av med de osäkra anställningsformerna och göra jämställdheten, särskilt den mellan kvinnor och män, till en realitet. Under konferensen för Asien och Stillahavsområdet fick konferensdeltagarna ta del av många oroande rapporter som beskrev än värre förhållanden i andra länder i Asien. I Sydkorea hade nästan 60 % av arbetstagarna, till största delen kvinnor, atypiska anställningar. 40 % av arbetstagarna i Indonesien, Indien och andra länder arbetade på kontrakt. Hon uppmanade IMF att ta initiativet och sätta upp frågan på dagordningen för en arbetsgrupp inom IMF.

Stefan LÖFVEN (Svenska Metall, Sverige) talade om **jämställdhet mellan könen**. Att det nu fanns kvinnor i IMF:s exekutivkommitté var ett bra första steg. I många fall tjänade kvinnor mindre än män för ett likvärdigt arbete, och deras jobb var ofta tuffare. Många exploaterades och trakasserades sexuellt. Kvinnor var inte lika bra representerade som män i arbetstagarnas organisationer, och det gjordes för litet för att rätta till detta. Det handlade

om att leva upp till en av deras mest grundläggande värderingar, att alla människor hade lika värde. Båda könen förtjänade anständiga arbetsförhållanden och likvärdig facklig representation. Mycket ofta tillämpades manliga värderingar, och manliga villkor styrde situationen på arbetsplatserna och i fackföreningarna. Kvinnor fick inte samma möjlighet att förkovra sig, och betalades därför mindre. Dessutom borde de ha en rättvisare representation i fackföreningarna. Ett bra exempel på att det gick framåt var att brasilianska CUT skrivit in i sina stadgar att 30 % av de fackliga representanterna måste vara kvinnor. Detta problem måste lösas lokalt, nationellt och internationellt.

Verner ELGAARD (CO-industri, Danmark) sade att den moderna kommunikationstekniken gjorde det möjligt för företagen att bedriva sin verksamhet utan någon hänsyn alls till gränserna mellan länder. Både produktionsplanering och forskning och utveckling var globala verksamheter. De globala finansmarknaderna utövade en ständig vinstpress på företagen. **Globaliseringen** innebar potentiellt möjligheter för lönearbetare över hela världen, men den fick inte ges fria tyglar. Det krävdes internationell solidaritet i världens fackföreningsrörelse om de ville att globaliseringen skulle gagna människorna som utförde själva arbetet. Den nationella och globala fackföreningsrörelsen hade en viktig roll att spela för att främja en rättvis fördelning av välståndet. Fackföreningarna borde stå i främsta ledet och sörja för respekt för de mänskliga rättigheterna och hållbar utveckling. Internationella ramavtal var ett viktigt verktyg i arbetet för att göra företagen mer socialt ansvarsfulla, men de var inte tillräckligt. De måste bevakas på ett systematiskt sätt för att säkerställa att de multinationella företagen uppförde sig över hela världen.

Att organisera de oorganiserade var fundamentalt. De måste finna nya svar på grundläggande frågor om solidariteten, och sörja för politiskt inflytande. De måste utforma nya ansatser till ett internationellt samarbete, och vara beredda att tänka i nya termer för att finna rätt svar på frågorna som fackföreningsrörelsen stod inför. Samarbetet mellan globala fackliga allianser måste intensifieras, inte genom samgåenden, men med hjälp av solidaritet mellan dessa grupper.

Elgaard beskrev sin vision av en värld där globaliseringen hade en social dimension, där kommunikation förde människor närmare varandra i solidaritet, där den globaliserade ekonomin inte fick fria tyglar och där de hade bindande regler och samarbete mellan Världshandelsorganisationen, OECD och FN. I hans vision skulle en rättvis fördelning av det genererade välståndet garanteras för alla. Detta kunde bli verklighet om fackföreningsrörelsen var enad och uppnådde rätt politiska och fackliga resultat.

Terje ANDERSSON (Sif, Sverige) var glad över att handlingsprogrammet berörde frågan om att rekrytera och organisera **tjänstemän**, något som borde vara en gräsrotsverksamhet i varje fackförening. Den fackliga anslutningen bland tjänstemän var mycket låg, trots att andelen tjänstemän hade ökat dramatiskt på grund av teknikförändringar i industrin. Dessa arbetstagare hade ofta osäkra och dåliga anställningsvillkor. Det var naturligtvis svårt att organisera tjänstemannasektorn, men det borde vara ett viktigt organiseringsmål för alla metallarbetareförbund. Andersson beskrev Sifs kollektiva förhandlingsomgångar år 2004, då arbetsgivarna hade lagt fram oacceptabla förslag, som skulle ha lett till sämre villkor och förmåner för alla anställda. Tack vare medlemmarnas engagemang kunde Sif tillbakavisa dessa förslag. Det lyckades för att 80 % av dessa arbetstagare var medlemmar i facket. Att organisera tjänstemän var en strategi som gav kollektiv styrka. IMF:s tjänstemannapolitik, som antogs förra året, var en utmärkt utgångspunkt. Det var dags att omsätta principerna i praktiken. Sif ansträngde sig för att bidra aktivt till de utmärkta seminarier och workshoppar som IMF:s tjänstemannaavdelning anordnade. Det var viktigt att utnyttja potentialen som de oorganiserade representerade.

Joo Kwang MOON (FKMTU, Sydkorea) sade att kongressen var ett viktigt tillfälle för alla medlemsförbund att befästa sin internationella solidaritet och utbyta informationer och erfarenheter. Hon tog upp ett stort problem i Sydkorea, **tillfälliga jobb**. Antalet tillfälliga arbetstagare i Sydkorea hade ökat varje år, och utgjorde nu 56 % av arbetskraften. Deras arbetsvillkor var bedrövliga, de kunde ha fattiglöner och mycket långa arbetstider. I september 2004 meddelade regeringen att det skulle antas en särskild lag som skulle leda till en ännu snabbare ökning av antalet tillfälliga arbetstagare och kontraktsarbetare. Fackföreningsrörelsen i Sydkorea hade bekämpat denna lag hårt. FKMTU hade utarbetat skrivningar för sina medlemsföreningars kollektiva förhandlingar som skulle göra det möjligt för dem att kräva att tillfälliga jobb omvandlades till fasta jobb. Sedan dess hade antalet tillfälliga arbetstagare i företagen som omfattades av FKMTU minskat från 24,4 % av arbetstagarna år 2001 till 19,8 % vid slutet av år 2004. De tänkte fortsätta att eliminera de tillfälliga jobben, och bad om IMF:s och medlemsförbundens stöd för detta. Hon underströk att en organisering av dessa tillfälliga arbetstagare var det enda sättet att garantera att de hade föreningsfrihet och kunde förhandla kollektivt.

Palitha ATUKORALE (JSS, Sri Lanka) sade att handlingsprogrammet innehöll de nödvändiga beståndsdelarna och strategierna för att de skulle kunna anta dagens utmaningar. Det var dock medlemsförbundens sak att genomföra handlingsprogrammet, och att göra det till en framgång. Han nämnde särskilt organiseringsarbetet, och särskilt det i **exportfrizonerna**, där 90 % av arbetstagarna var kvinnor. I Sri Lanka fanns det etablerade arbetslagar som gällde för hela landet. I praktiken fungerade det dock inte så, särskilt när det gällde föreningsfriheten. Hans fackförbund hade flera avdelningar i exportfrizonerna. Företagsledningarna hade försäkrat sig om att arbetstagarna som bildade avdelningarna undanröjdes från fabriken. Enligt 1996 års arbetsrätt i Sri Lanka var företaget tvunget att förhandla med facket om 40 % av arbetstagarna var medlemmar. I exportfrizonerna blev det dock aldrig så. Överrätten och myndigheterna hade aldrig tagit något beslut i en sådan fråga. Förhållandena i exportfrizonerna var så bedrövliga att arbetstagarna inte kunde fortsätta att arbeta i mer än sju eller åtta år. Kollegan Dyvadheenam hade varit i Sri Lanka, och kände till situationen. Atukorale bad IMF att ingripa och kontakta EU för att kräva att man rättade sig efter lagen i Sri Lanka.

Thamrin MOSII (SPMI, Indonesien) sade att man hade betonat solidariteten sedan den 29:e kongressen i San Francisco. Det var dock viktigt att de klart och tydligt definierade **internationell solidaritet** och hur den kunde praktiseras när det uppstod en arbetskonflikt. På ön Batam nära Singapore hade det uppstått en konflikt i en batterifabrik. Företaget som ägde den hade sitt huvudkontor i Tyskland. Man hade sagt upp 15 medlemmar i fackföreningens styrelse med motiveringen att man skulle skära ned. Det var en uppenbart antifacklig åtgärd, som bröt mot ILO:s konvention om föreningsfrihet. De hade bett om hjälp av IMF-rådet i Singapore, men de väntade fortfarande på svar. Landets arbetsmarknadsministerium hade uppmanat företaget att återinsätta arbetstagarna, men företaget hade vägrat. Fallet behandlades nu i domstol. Ett annat exempel gällde en arbetskonflikt som berörde Mitsubishi i Jakarta. Företaget hade lagt ned verksamheten efter att ha lagt ut arbete till den globala marknaden, särskilt i Thailand. Även detta företag hade kränkt ILO-konventionen om föreningsfrihet, då företagsledningen inte ville förhandla med fackföreningarna i Thailand. Man ville inte betala den ersättning som stipulerades i kollektivavtalet. Detta problem hade inte lösts, och det skulle tas upp i arbetsdomstolen. Mosii bad om IMF:s solidaritet och stöd för att hjälpa till att lösa dessa problem.

Cyrille TAN SOO LENG (ISC, Singapore) sade att två tredjedelar av världens 70 miljoner metallarbetare, många av dem i Sydostasien, var oorganiserade. Miljoner av dem hade förtryckts med antifackliga aktioner mot arbetstagarna. IMF måste på allvar börja **bygga upp facket** i länder som Indonesien, Thailand, Filippinerna och Vietnam, där arbetstagarna

måste få en anständig levnadsstandard och bättre arbetsvillkor. Om köpkraften ökade för 500 miljoner människor i Sydostasien skulle också konsumentmarknaden förbättras.

IMF-kontoret i Sydostasien hade arbetat oförtröttligt för att bilda fackföreningar i regionen. Sedan år 1999 hade det fackliga medlemsantalet i området mer än fördubblats, till 350 000, men det återstod fortfarande flera miljoner att organisera. De behövde IMF:s stöd för att bygga upp en stark och livskraftig ledning i området. Sydostasiens ekonomi hade vuxit snabbt det senaste årtiondet, men de multinationella företagen fortsatte att exploatera metallarbetarna genom att ge dem låga löner, riskabla arbetsförhållanden och otrygga anställningar. Han sade att arbetstagarnas öde skulle bestämmas av arbetsgivarna och regeringen om deras fackföreningar inte kämpade och agerade som en katalysator för förändring. De måste bli starka, så att arbetstagarna kunde ta sig ur fattigdomsspiralen, och för att unga arbetstagare och kvinnor skulle få anständigt arbete, anständiga löner och ett bättre liv.

Tom JEFFERS (AWU, Australien) sade att kapitalisterna och globaliseringen var välorganiserade och betalades med arbetstagarnas svett. Globaliseringen var särskilt utformad för att sänka lönerna och försämra arbetstagarnas skydd, och i gengäld erhölet vd-arna och aktieägarna enorma rikedomar. Vid början av år 2005 hade AWU bildat en strategisk allians med *United Steelworkers of America* för att utbyta information och för att stödja varandra i kampen mot det förkastliga i globaliseringen. Arbetstagarna blev till slavar för världens multinationella företag, som satte vinsterna och produktionen före arbetstagarnas rättigheter och säkerhet.

Unga arbetstagare måste få undervisning redan i skolorna om facket och arbetsmarknadsfrågorna, fackliga filosofier, arbetstagarnas rättigheter och kollektiva förhandlingar. Det måste bli en del av utbildningen. De fick lära sig om sociala sidor av livet, och tränades för att bli del av arbetskraften, och de borde därför också lära sig om fackets historia, då den hade betydelse för deras framtid. Människor hade kämpat och dött för arbetstagarnas rättigheter, och de hade måst kämpa för anständiga löner och arbetsvillkor. Deras barn måste känna till bakgrunden för att förstå hur viktig dagens och den tidigare fackliga kampen var. Som fackliga företrädare kämpade de för att deras barn aldrig skulle tvingas att arbeta som slavar. Unga människor borde undervisas, så att de kunde sörja för samma rättigheter för nästa generation av arbetstagare.

SULOCHANA (NMWF, Indien) sade att denna kongress var en milstolpe för IMF, då det för första gången i IMF:s 112-åriga historia hade valts kvinnor till IMF:s exekutivkommitté. Hon berömde generalsekreterare Marcello Malentacchi och hans arbetslag för att de förstod att kvinnorna var en kraft att räkna med. Kvinnor som arbetade i fabriker kunde nu ge uttryck för sina arbetsrelaterade problem och sociala villkor. Styrka byggde på enhet, inte bara bland arbetstagarna utan även bland fackföreningarna. Hon sade att några av fackföreningarna i Indien kämpade mera för sin egen skull än för arbetstagarna som de representerade. Förvärvsarbetande kvinnor i Indien försumrades fortfarande. Lagförslag om kvinnors rättigheter hade tagits till parlamentet för mer än fem år sedan, men fortfarande inte antagits. De låg i händerna på den manligt dominerade lagstiftande församlingen. Hon uppmanade IMF att ta kontakt med de berörda myndigheterna i Indien, ett land där kvinnor var dåligt representerade, och att kräva att de nödvändiga lagarna antogs.

Sulochana, som var ordförande för IMF:s indiska kvinnokommitté, hade bett om regionkontorets tillåtelse att använda IMF:s brevhuvud för att skriva till de olika fackföreningarna om bildandet av lokala kvinnokommittéer, för att intensifiera organiseringen av oorganiserade kvinnor. Regionkontoret hade inte gett henne denna

tillåtelse, och hon menade att denna politik borde ändras. Hon beskrev den kamp och de vedermödor hon hade gått igenom när hon började att organisera kvinnor under sin 47-åriga karriär i ett stålverk. Hittills hade de organiserat 2 000 kvinnor i hennes förbund, och de erhöll nu förmåner som tidigare förvägrats dem enbart för att de var kvinnor.

Moses SHIIKWA (MANWU, Namibia) talade om de 47 miljoner metallarbetare i världen som inte ingick i IMF:s familj. Han lanserade utmaningen att man före nästa kongress skulle **organisera** minst en tredjedel av dessa metallarbetare. Arbetsgivarna skulle vara mer benägna att lyssna på IMF om organisationen var starkare och representerade en majoritet av arbetstagarna i industrin. Det var svårt att förhandla kollektivt och genomdriva avtal om facket representerade endast en minoritet.

Den siste talaren i debatten var Napoleon D.K. KPOH (ICU, Ghana). Han sade att arbetsgivare i både i- och u-länder hade gett sig på arbetsvillkor och levnadsstandard. Dessa attacker fick olika följder på olika områden. I i-länderna ledde de till utflyttning av välbetalda jobb till u-länder. I u-länderna förvandlades dessa jobb till hälsofarliga låglönejobb. De transnationella företagen fortsatte att skapa förödelse i både i- och u-länder, samtidigt som de ökade sina vinster. Resultatet var att regeringarna i u-länderna manipulerades av de transnationella företagen, och inte längre kunde regera effektivt i de egna länderna. Genom att ge efter för företagens krav och tillåta låga normer blev till instrument för att förtrycka de egna arbetstagarna. Arbetstagarna fick höra att om de inte tog de erbjudna jobben, skulle de försvinna till andra, mer tillmötesgående länder, och man ställde sålunda arbetstagare mot arbetstagare och land mot land. Lösningen på detta problem och svaret på attacken mot arbetstagarna och deras fackföreningar, var en slagkraftig **internationell solidaritet och organisering**. Arbetstagare i hela världen borde få medverka på jämställd fot i den globala ekonomin. Med hjälp av internationell solidaritet kunde de slå tillbaka attackerna mot arbetstagarna, men det förutsatte ett praktiskt samarbete mellan arbetstagare och fackföreningar i både i- och u-länder. Det behövdes utbildningsprogram på det nationella planet och på företagsnivå. Varje individ och varje medlemsförbund måste agera promptly när det krävdes solidaritetsaktioner. De måste förverkliga parollen "angrips en, angrips alla".

Biträdande generalsekreterare FREDRICKS sammanfattade paneldiskussionen och sade att man hade gjort utmärkta bidrag till diskussionen om internationell solidaritet och organisering, och om utbildningens och arbetsmiljöns roll i IMF:s framtida arbete. Han skulle kommentera ombudens anmärkningar, men tackade först Janet Barzola från Peru för hennes bidrag, som otvivelaktigt hade rört varje facklig företrädare i salen.

Solidaritet för facklig uppbyggnad och organisering stod helt klart högst upp på ombudens program. Representanter från Sydkorea, Indien och Japan hade tagit upp sina särskilda problem och faktumet att atypiska arbetstagare och kvinnor exploaterades värst. Det var ett allt vanligare fenomen, som IMF måste inrikta sig på. De nya kvinnorna i exekutivkommittén skulle säkerligen ta upp frågor som angick kvinnliga arbetstagare i hela världen, och söka efter lösningar på deras problem.

Företrädaren från Sri Lanka hade tagit upp frågan om exportfrizoner, och han hade uppmanat IMF att agera för att stödja dessa arbetstagare. IMF skulle sannerligen göra vad organisationen kunde, men det var bara genom det inflytande som arbetstagarna fick genom organiseringsarbetet som positiva förändringar kunde uppnås. De organiserade arbetstagarnas stöd skulle göra IMF:s arbete mycket slagkraftigare.

Även Sydostasien och det stora antalet oorganiserade metallarbetare i regionen nämndes. Att det hade gjorts så stora investeringar i regionen innebar att IMF måste intressera sig

mer för den. Regeringarna agerade mot arbetstagarerna och fackföreningarna i dessa regioner, och företagsbaserade fackföreningar var mindre lämpade för att uppfylla medlemmarnas behov. Fredricks försäkrade ombuden från Asien att IMF naturligtvis helhjärtat skulle stödja verksamheter som syftade till att bygga upp starka nationella fackförbund.

Beträffande användningen av IMFs logotyp försäkrade Fredricks att den fritt kunde användas när de bad om stöd och solidaritet. För att få största möjliga effekt måste det dock klart framgå att uppmaningar om stöd kom från IMFs huvudkontor, och var undertecknade av generalsekreteraren. Om medlemsförbund ville att IMF skulle skriva något på deras vägnar behövde de bara ta kontakt med kontoret i Genève, och de skulle hjälpa dem.

De två talarna från Afrika hade inriktat sig på facklig utveckling. Organiseringsarbetet var svårt, då de utländska direktinvesteringarna ännu inte hade nått Afrika; majoriteten av de 47 miljoner oorganiserade metallarbetarna i världen fanns alltså inte i Afrika, utan i Kina och Sydostasien, där de multinationella företagen sökte billig arbetskraft. Det var dock möjligt för de afrikanska facken att bli till en kraft som inte bara kunde påverka regeringar, men också mobilisera medlemsförbund i i-länderna på de afrikanska arbetstagarernas vägnar.

Fredricks avslutade med att säga att sekretariatet på grundval av bidragen under debatten kunde glädja sig åt att handlingsprogramkommitténs hårda arbete hade betalat sig. Kongressordförande Leahy yrkade godkännande av avsnitt 3.3. **Detta godkändes enhälligt.**

Följande resolutioner sorterade också under avsnitt 3.3. Resolution 5 presenterades av Emilia S. VALENTE (CNM-CUT, Brasilien).

RESOLUTION 5 UTTALANDE OM JÄMSTÄLLDHET MELLAN KÖNEN

(Framlagd av IMFs kvinnokommitté)

I VETSKAP OM FÖLJANDE:

- Kvinnor har sämre tillgång till utbildning än män.
- De får lägre lön för arbete av samma värde.
- De har sämre möjligheter till arbetslivsutveckling.
- De hindras från att nå ledande positioner i fackföreningar och i samhället.
- De fortsätter att diskrimineras med hänvisning till graviditet, och utsätts för sexuella trakasserier och våld.
- De drabbas av en könsdiskriminering som är djupt rotad i alla samhällen.
- De är överrepresenterade i jobb som är lågavlönade, på deltid, tillfälliga eller sporadiska, och som ofta är intensiva och hälsovådliga, och de är dessutom av tradition svåra att organisera.

FASTSTÄLLS FÖLJANDE:

- Män och kvinnor måste ha lika möjligheter att arbeta och tjäna en anständig lön.

- Det kan inte finnas någon jämställdhet i arbetet utan en jämlik fördelning av hushållsansvaret, inklusive för barn tillsyn.
- I ett verkligt demokratiskt samhälle måste kvinnor vara jämlikt representerade i regeringarna, i parlamenten och i andra institutioner.
- Utbildning är nödvändigt för att sörja för bättre anställningsmöjligheter. Flickor måste därför få en jämställd tillgång till utbildning.
- Kollektiva förhandlingar har en oerhört viktig roll att spela i kampen för högre löner och bättre arbetsvillkor för kvinnliga arbetstagare. Det måste därför vidtas särskilda åtgärder för att kvinnor skall delta i kollektiva förhandlingar och får möjlighet att föra fram frågor som intresserar dem.
- Kvinnor måste få lika möjligheter att arbeta i alla yrken, och att utföra allt slags arbete.
- Kvinnors löner och arbetsvillkor förbättras när de är fackligt organiserade, men kvinnornas fackliga anslutning är mycket lägre än männens.
- Fackföreningarnas styrka beror på deras förmåga att till fullo representera alla arbetstagare.

IMF ÄMNAR DÄRFÖR

- verka för en jämställd kvinnorepresentation i IMF:s strukturer
- bistå medlemsförbunden med rekryteringsstrategier för att organisera kvinnliga arbetstagare
- arbeta tillsammans med medlemsförbund för att sörja för att kvinnor integreras till fullo i fackföreningarna
- främja jämställdhet mellan könen i ledande positioner i fackföreningarna
- hjälpa medlemsförbund med kampanjer för att uppnå lika lön för likvärdigt arbete
- främja en bättre balans mellan arbete och familj, och stödja en förändring av traditionella arbetsmönster för att underlätta en sådan balans
- främja ett erkännande av kvinnliga arbetstagares behov i de kollektiva förhandlingskraven
- öka kvinnornas medverkan i IMF:s arbete, genom att sörja för
  - ⇒ särskilda åtgärder för att garantera att kvinnor är representerade under IMF-möten, varvid det skall tas hänsyn till kvinnorepresentationen i de berörda sektorerna
  - ⇒ att fackliga uppbyggnadsprojekt betonar en bättre representation av kvinnor
  - ⇒ att kvinnorepresentationen i IMF ständigt bevakas och blir föremål för rapporter
  - ⇒ jämställdhet mellan könen i IMF-delegationer till andra organ
- behålla målet om minst 20 % kvinnor i nästa centralkommitté, och överväga att höja målet för 2009 års kongress.

MEDLEMSFÖRBUNDEN KOMMER ATT

- sörja för att kvinnliga medlemmar får möjlighet att delta i IMF-möten
- föreslå kvinnor till förtroendeposter inom IMF
- stödja arbetet i IMF:s kvinnokommitté
- delta i samråd på det regionala planet för att sörja för att kvinnliga medlemmar har en röst i IMF:s exekutivkommitté

- fortsätta att verka för en organisering av kvinnliga arbetstagare och sörja för att de får en skälig representation på alla nivåer i fackförbundet.

-o0o-

Peggy NASH (CAW, Kanada), medordförande för den kanadensiska huvudorganisationen CLCs kvinnokommitté, gratulerade IMF för att ha förbättrat kvinnorepresentationen i sin ledning och för att ha lagt fram denna viktiga resolution. Många kvinnor hade arbetat i årtal för dessa viktiga förändringar i fackföreningsrörelsen. I det fackliga organiseringsarbetet var jämställdhet mellan könen mycket viktigt. I Kanada var 70 % av arbetstagarna oorganiserade, och många av de oorganiserade var kvinnor i lågbetalda och otrygga jobb. Kvinnor måste kunna se fackföreningarna som verktyg för att förändra sina liv. De måste få se sig som jämställda, genom att det fanns kvinnliga representanter på alla nivåer i organisationerna, inklusive den högsta ledningen, och genom att kvinnofrågor prioriterades lika högt. Högre löner, större anställningstrygghet och bra arbetsmiljö var mål för både män och kvinnor, och det var också möjligheten att få mer kvalificerade jobb, tillgång till barntillsyn och lika lön.

Fackföreningarna skulle kunna få stor betydelse för kvinnors liv genom att vid förhandlingsbordet ta upp problem med våld på arbetsplatserna. Inom CAW var det obligatoriskt att varje kollektivavtal innehöll skrivningar om trakasserier. Det måste införas procedurer för att stoppa trakasserier av alla slag, särskilt från arbetskamraters sida. Avtalen innehöll också skrivningar om "sakförare" (på engelska "advocate"), som var kvinnor med särskild utbildning i frågor som rörde sexuella trakasserier, våld och övergrepp. Sakförarna hade särskilda telefonnummer och agerade som rådgivare för kvinnor som behövde stöd.

Andelen kvinnor i CAW hade ökat från omkring 12 till nästan 35 %, för att kvinnor lockades till organisationer som kämpade för dem. I politiska kampanjer talade fackligt organiserade kvinnor med andra kvinnor i sina samhällen om frågor som angick dem. Med dessa kvinna-till-kvinna-kampanjer utförde man ett stort arbete. Det fanns ingen solidaritet utan demokrati och jämställdhet. Kvinnor ville stå sida vid sida med männen för att försvara sina rättigheter på arbetsplatsen, och minska ojämlikheten i samhället. Att öka kvinnorepresentationen i alla fackliga organisationer var ett sätt att göra den världsomspännande fackliga rörelsen starkare.

Petteri OJANEN (TU, Finland) representerade tjänstemännen i Finland. Hans förbund hade bildats genom ett samgående av fyra finländska fackförbund. Sedan detta samgående hade de försökt att utöka sin internationella verksamhet och sitt solidaritetsarbete genom särskilda solidaritetsprojekt. Vid sidan av det vanliga arbetet för att öka medlemsantalet och utbilda fackombud i tredje världen försökte de att framhäva jämställdheten mellan könen och behovet av att tackla det envisa barnarbetsproblemet. Tillsammans med ICEM och nederländska FNV hade de startat ett program, som just nu höll på att utvärderas, för att främja jämställdheten mellan könen och kollektiva förhandlingar i vissa länder i Latinamerika. I det finländska Metallarbetarförbundet hade det startats ett liknande projekt som inriktades på mer traditionella frågor, som organisering och stöd till fackombud.

Enskilda fackföreningar kunde inte göra allt arbete som behövde göras, och det var anledningen till samgåendet. Verksamheter måste samordnas av ett globalt fackligt förbund som representerade hela sektorn för att undvika överlappning och dubbelarbete. De begränsade tillgängliga resurserna måste utnyttjas på bästa sätt. Han menade att IMF som global organisation aktivt borde leda ett sådant projekt, varvid man skulle understryka jämställdheten mellan könen och lika möjligheter för män och kvinnor.

Carol LANDRY (USWACDN, Kanada) stödde resolutionen. En del av arbetet i stålarbetarnas utbildningsprogram bestod i att kartlägga och bygga upp medvetenheten om den kamp som kvinnor måste föra på arbetsplatserna, i hemmen och i samhället. Var femte kvinna i Kanada, sammanlagt nästan tre miljoner, levde i fattigdom. Att vara fattig i Kanada var inte detsamma som att vara fattig i vissa andra delar av världen, men det betydde försakelser och lidanden, samtidigt som man var omgärdad av rikedom som man inte hade tillgång till. Kvinnor som levde i fattigdom var mer utsatta för fysiska och psykiska sjukdomar, liksom våld och övergrepp.

Kvinnors fattigdom orsakades antingen av låga löner för kvinnoarbete, av att kvinnornas arbete är oavlönat, eller av diskriminering. Allt detta hängde ihop genom globaliseringen. Låga löner berodde på att deltidsjobb och låglönejobb kallades "kvinnojobb". Oavlönat arbete berodde på samhällets förväntningar att kvinnor var de främst ansvariga för obetalt vårdarbete för familjemedlemmar och hushållsarbete. När allt fler sociala program skars ned eller togs bort var det kvinnor som tvingades att ta på sig ett större ansvar i hemmen. Många av de bäst betalda jobben fanns i mansdominerade yrken, där kvinnor behandlades hotfullt av sina chefer och medarbetare. Kvinnor som tillhörde ursprungsbefolkningar eller som hade funktionshinder och kvinnor i minoritetsgrupper ställdes inför flera former av diskriminering samtidigt.

IMF hade en möjlighet att fortsätta arbetet med att utbilda, knyta nätverk och föra de kvinnliga arbetstagarnas talan på det globala planet. Genom sin politik, sina kampanjer och sitt utbildningsarbete kunde IMF arbeta med alla medlemsförbund för att sörja för att kvinnor blev representerade på alla plan i de fackliga organisationerna. Hög prioritet borde ges åt arbetet med att organisera kvinnor, förhandlingar om jämställdhet mellan könen, och åt mobilisering för social rättvisa och mot exploatering av kvinnor. Budskapet skulle vara att arbetstagarnas och kvinnornas rättigheter var desamma.

Kongressordförande Leahy bad ombuden att rösta om resolution 5, Uttalande om jämställdhet mellan könen, som **godkändes enhälligt**.

RESOLUTION 2 ETT GLOBALT FÖRBUD MOT ASBEST

(Presenterad av Keith Hazelwood, GMB, Storbritannien)

32 länder över hela världen har förbjudit användningen av asbest, men användningen ökar ändå på många marknader, i synnerhet i u-länder. Denna hälsofara på arbetsplatserna, som är den dödligaste som vi känner till, fortsätter att döda 100 000 människor varje år.

IMF måste intensifiera kampen mot denna hälsofara och lansera en väl synlig internationell kampanj, som:

- förutom uppmaningen till ett globalt förbud mot asbest i IMF:s handlingsprogram sätter press på de 150 medlemsländer i ILO som inte ens har ratificerat 1986 års ILO-konvention med miniminormer att göra detta
- motsätter sig att de asbestproducerande länderna ökar sin export av den dödliga produkten till nyindustrialiserade länder i Asien, Fjärran Östern och Afrika
- fördömer asbesttillverkarnas cyniska och ohederliga världsomspännande propagandakampanjer för att framställa asbest som en "säker" produkt

- bekräftar att det är arbetsgivarna som bör betala för behandling av och kompensation till arbetstagare som lider av asbestrelaterade sjukdomar
- riktar uppmärksamheten mot och fördömer försäkringsbolag som verkar för domstolsbeslut för att begränsa eller undvika kompensationsbetalningar till arbetstagare med asbestrelaterade sjukdomar
- pressar regeringar att införa kompenationssystem för asbestdrabbade arbetstagare som flyttar bevisbördan från arbetstagaren och sörjer för prompta kompenationer till offren för arbetsgivarnas försummelser
- manar till ökat mellanstatligt och internationellt samarbete, och mer samordning, för att samla in medel för en ökad forskning och bättre diagnos, vård och behandling av arbetstagare som lider av asbestrelaterade sjukdomar
- beskriver ett utbildningsprogram och medvetandegörande program om riskerna med att exponeras för asbest, i synnerhet bland arbetstagare i u-länder som arbetar utan skyddsutrustning
- uppmanar alla regeringar i världen att införa verkningsfulla lagar om förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder för alla arbetstagare som riskerar att utsättas för asbest i sitt arbete
- uppmanar nationella regeringar att införa anpassningsprogram för arbetstagare som blivit arbetslösa på grund av att asbest förbjudits.

-o0o-

Hazelwood underströk att resolutionen handlade om att rädda liv och om att den internationella fackföreningsrörelsen måste göra det som är rätt. Asbest var den dödligaste hälsorisk som arbetstagare utsattes för. Ämnet orsakade fortfarande över 100 000 dödsfall varje år. Förutom att det dödade människor som arbetade med ämnet, drabbades också arbetstagarnas familjer. Hela samhällen utsattes för risker. GTMB hade arbetat med denna fråga under många år. Trots det brittiska förbudet mot användning av asbest utsattes många arbetstagare fortfarande för asbest som redan fanns på deras arbetsplatser. De hade lanserat en kampanj under rubriken "Asbest fortsätter att döda" för att öka medvetenheten om det fortsatta och växande hotet mot deras medlemmar. De lyckades slutligen att få till stånd en ny lagstiftning för att skydda arbetstagarna mot denna mördarprodukt. Användningen av asbest hade dock ökat i u-länderna som höll på att industrialiseras, och alarmerande många arbetstagare i dessa länder arbetade med asbest utan att ha tillräcklig skyddsutrustning. Hazelwood sade att dessa arbetstagare skulle få betala ett högt pris. Vad de hade lärt sig om asbest måste tillämpas globalt. Den internationella fackföreningsrörelsen hade ansvar för att arbetstagare i länder i Afrika och Asien varnades och stöddes. En ökad press på alla regeringar för att de skulle förbjuda tillverkning, import och användning av asbest behövdes också.

Paul Bastian (AMWU, Australien) var den sista talaren om resolution 2. Han sade att AMWU också stödde ett globalt förbud av asbest. Det var viktigt för IMF och medlemsförbunden att ta upp kampen och sätta stopp för insjuknandet och de tiotusentals meningslösa dödsfallen som exponeringen mot asbestprodukter ledde till. År 2004 förbjöds i Australien, efter en långvarig kampanj som leddes av den australiska fackföreningsrörelsen, import och export av dessa hälsofarliga produkter. De hade då en av de högsta insjukningstalen i världen i asbestrelaterade sjukdomar, då asbest hade använts i mycket hög grad före år 1970. Man räknade med att asbesten skulle skörda ytterligare 40 000 offer de kommande två eller tre årtiondena.

AMWU ansåg att exponering mot asbest och sjukdomen som det ledde till var ett globalt problem som krävde en global lösning. Segern mot James Hardie som vunnits av asbestoffren visade vad som kunde uppnås med solidaritetsaktioner. På de australiska offrens vägnar ville AMWU framföra sin uppskattning och sitt tack till IMF:s sekretariat för dess stöd och för spridningen av information om asbest, samt för att man hade byggt upp viktiga kontakter med medlemsförbunden, i synnerhet FNV och CNV i Nederländerna, liksom med de drabbades stödföreningar, som också hade deltagit i AMWUs kampanj. Ett globalt förbud av asbest berodde på deras engagemang för att gå från ord till handling och arbeta tillsammans för att nå framgång.

Kongressordförande Leahy bad ombuden att rösta om resolution 2. Resolutionen **godkändes enhälligt**. Han sade att asbesträknaren visade att 807 människor hade dött av asbestos i världen sedan kongressen inleddes. Ombuden uppmanades att underteckna en petition med titeln "Asbest – förbjud det," och att posta formulären innan de lämnade kongressen.

Innan han gav tillbaka ordförandeklubban till Peters tackade Leahy för äran av att ha fått leda denna session av kongressen, och tackade också återigen Janet Barzola för hennes känslosamma appell för gruvarbetarna i Peru.

Ordförande Jürgen PETERS meddelade att IMF skulle förlora en engagerad och aktiv facklig företrädare när Katsutoshi SUZUKI, som hade gjort stora bidrag i frågor som rörde arbetstagarnas rättigheter under sin tid med IMF-JC, gick i pension. Suzuki hade arbetat på arbetsplatsnivå, på företagsnivå och på branschnivå, och hade också gjort ett utmärkt arbete på det nationella och internationella planet. En tackgåva överlämnades till Suzuki, och han önskades en givande och tillfredsställande pensionering.

Katsutoshi Suzuki tackade för den uppskattning han visats. Han såg det nittonde århundradet som den "manliga" industrialiseringseran i USA och Europa, medan tjugohundratalet skulle bli den kvinnliga eran av industrialisering i Asien, Afrika och Latinamerika. Han hade upplevt stor glädje och varit mycket lyckligt lottad, då han kunnat arbeta med sina vänner på IMF och metallarbetare från hela världen. Han hoppades att USA och i-länderna under de kommande 100 åren skulle följa en tredje väg, som varken var kapitalism eller kommunism, för att förbättra människors liv och underlätta spridningen av de mänskliga rättigheterna och demokratin för alla arbetstagare.

Efter några praktiska meddelanden avbröts förhandlingarna för lunch kl. 12.40.

ONSDAG EFTERMIDDAG 25 maj 2005

Kongressen samlades igen kl. 13.00. Rudi Nürnberger var kongressordförande. Nästa stycke som skulle behandlas under punkt 11, handlingsprogrammet, var **avsnitt 3.4: En social dimension i den ekonomiska globaliseringen**. IMF-ordförande Peters presenterade avsnittet, med inledande anmärkningar om globaliseringens olika ansikten.

Globaliseringen påverkade varje aspekt av livet och politiken, både på det nationella och det internationella planet. Det var inte bara regeringar som utformade politiken, det gjordes också av institutioner som Internationella valutafonden, Världsbanken och Världshandelsorganisationen. Även industriföreningar skapade strukturer och planerade framtida utvecklingar. I många fall gjordes denna planering av informella grupper bakom stängda dörrar och utan att kunna påverkas av allmänheten. Det fanns sålunda ingen som helst demokratisk kontroll över processerna. För fackföreningarna och deras medlemmar var politiken som fördes av de internationella institutionerna mycket avlägsen från den dagliga verkligheten.

Tack vare de icke-statliga organisationernas arbete drogs dock dessa dolda program fram i ljuset. Det gällde till exempel faktumet att Internationella valutafondens så kallade strukturanpassningsprogram i själva verket ledde till ökad fattigdom, och att multinationella lantbruksföretag erhöll patent på utsäde. Det krävdes därför reformer i dessa globala institutioner. Utkastet till handlingsprogrammet som antogs i september 2003 lade fast strategier och beskrev det slags reformer som IMF ville genomföra. Det var nu dags för IMF-kongressen att blåsa liv i dessa mandat.

Peters framhöll ett antal punkter som kunde utvidgas till fackliga verksamheter och kampanjer. För det första måste inkomstklyftan mellan nord och syd minskas. Det var en grundläggande föresats, och målet för alla verksamheter. För att uppnå det måste u-länderna få en röst på det internationella planet. Saker och ting verkade dock gå i motsatt riktning. Valet av den nykonservartive Paul Wolfowitz till chef för Världsbanken var den senaste uppvisningen av de odemokratiska strukturerna. Den process genom vilken USA utsåg chefen för Världsbanken, eller den genom vilken européerna utsåg chefen för Internationella valutafonden, var helt enkelt föråldrad. Peters föreslog att en representant från u-länderna i stället borde leda Världsbanken.

Regeringscheferna för länderna inom FN hade lagt fast ett mycket ambitiöst mål för det nya millenniet. De ville minska fattigdomen med hälften före slutet av år 2015. Men USA och andra i-länder vägrade att vidta de nödvändiga åtgärderna för att nå detta mål. Om de ville vinna kampen mot fattigdomen måste det skyndsamt vidtas åtgärder, och de måste börja med att skriva av de fattigaste ländernas utlandsskulder. Internationella valutafondens guldreserver borde användas för detta. För det andra borde de skapa nya finansieringsarrangemang för det offentliga utvecklingsstödet. En internationell skatt för att betala för mat och andra allmännyttiga varor borde införas, till exempel en Tobinskatt på finansiella transaktioner, eller skatt på flygbränsle och vapenhandel. Slutligen behövdes det effektiva åtgärder för att bekämpa korruptionen. Det var meningslöst att skriva av de fattigaste ländernas skulder och att sedan strunta i att en korrumpierad elit byggde upp en ny utlandsskuld.

Under det globala sociala forumet i Porto Alegre i februari bildades det en global allians för aktion mot fattigdom, *Global Call to Action Against Poverty* (GCAP), och FFI engagerade sig för alliansen. Flera kommande konferenser skulle utgöra bra tillfällen att sätta press på politiska beslutsfattare och göra allmänheten medveten om kommande evenemang och

resultat i arbetet. Världshandelsorganisationen skulle anordna en ministerkonferens i Hongkong under år 2005, och man kallade den "en förhandlingsomgång för utveckling". Vad som verkligen behövdes var en genuin utvecklingsförhandling, då man tog hänsyn till u-ländernas behov och arbetstagarnas sociala behov.

Inget var så kännetecknande för världsekonomin som Allmänna tull- och handelsavtalet GATT och dess mäktiga efterföljare, Världshandelsorganisationen. GATT började som en slags "klubb" av i-länder redan år 1947. Idag var tre fjärdedelar av Världshandelsorganisationens medlemsländer u-länder, som fick sitta vid "barnens bord" när man diskuterade globaliseringen. Det var uppenbart att det behövdes mer demokrati i Världshandelsorganisationen, så att man kunde ta upp u-ländernas särskilda intressen. Det berodde dock ickedestomindre på u-landsblocket att i-länderna inte fick sin vilja igenom under den senaste WTO-konferensen i Cancun. Det hade sålunda börjat växa fram en slags vetomakt hos u-länderna inom Världshandelsorganisationen, och det var positivt. Peters hoppades att andra allianser, som G-20-länderna och G-90-länderna också skulle öppna sig och ansluta sig till sociala och fackliga mål.

Under den kommande WTO-konferensen i Hongkong skulle man återigen ta upp förhandlingar om jordbruksprodukter, och om marknadstillträde för industrivaror och -tjänster (Non-Agricultural Market Access, NAMA). Det var NAMA som intresserade metallfacken mest. I-länderna ville ha bättre marknadstillgång genom att höga tullar och handelshinder i u-länderna eliminerades. Utan att gå in på detaljerna var det så att u-länderna var starkt beroende av tullar för sin ekonomiska överlevnads skull, och helt enkelt inte hade råd att minska dem på samma sätt som i-länderna. Följderna för nationalinkomsten skulle vara förödande för länder som Indonesien, för att inte tala om vilken effekt det skulle få för deras försök att stimulera sina ekonomier genom att utvidga produktionen till nya produkter. De preliminära reaktionerna visade att i-länderna inte var villiga att särbehandla u-länderna med avseende på tullar.

Diskussionerna handlade dessutom inte bara om varor, utan också om tjänster. Peters såg en stor fara för att offentliga tjänster som vattenförsörjning och utbildning skulle offras för de internationella storkoncernernas skull. Vatten var inte en vara som kunde överlätas åt de fria marknadskrafterna. Han menade att det var ett viktigt mål för fackföreningarna att sörja för att offentliga tillgångar, som vatten, utbildning och hälsovård, i synnerhet för de fattiga, skyddades. IMF borde inleda verksamheter i detta syfte. Om olika länder ville sätta priser på vatten som användes i den kommersiella tillverkningen, eller i förmögna bostadsområden, må det vara hänt. Intäkterna skulle kunna användas för att tillhandahålla vatten utan kostnad för de fattiga. Förslagen om export av tjänsteproducenter, som konsulter och konstruktionsingenjörer från i-länderna, med sikte på att få in en fot på utländska marknader, var en annan sida av diskussionerna i Världshandelsorganisationen som de noggrant måste granska.

Dessa komplexa frågor var ett icke-traditionellt, men ändå nödvändigt, område för fackligt arbete. Om en globalisering med ett mänskligt ansikte var målet måste fackföreningarna spela en viktig roll i diskussionerna. Det var här som allianser med andra icke-statliga organisationer var viktiga. Sådana koalitioner skulle ha makt att föra fram dessa frågor i allmänna opinionen och sätta press på regeringar och företagsledningar så att de rättade sig efter internationella handelsregler som var rättvisa och inte exploaterade arbetstagarna. De multinationella företagens godtycke, som var förödande för världsekonomin, måste motverkas. Fackföreningarna måste gå på offensiven och påminna människor om vår internationella solidaritet.

Debattledare Taylor öppnade **paneldiskussionen om avsnitt 3.4**, som inriktades på kamp för social rättvisa. Panelen bestod av Francisco GUTIERREZ (UOM, Argentina), Peggy NASH (CAW, Kanada), Nobuaki KOGA (ordförande, IMF-JC) och Gianni RINALDINI (FIOM, Italien). I sin inledning tog Taylor upp en skrivning i punkt 1.9 i handlingsprogrammet, om framväxande sociala allianser och breda koalitioner, som började spela en viktig roll i den lokala och globala politiken. Peters hade berört detta alliansarbete i sin inledning, och sagt att det var en viktig del av kampen för social rättvisa.

Taylor tog upp ett antal grundläggande frågor, som handlade om behovet av att skilja retoriken från den fackliga förmågan att tackla dessa formidabla problem. Han nämnde Oxfam-representanten Adrie Pappas tal från i tisdags, då hon hade sagt att arbetet för social rättvisa och arbetstagarnas rättigheter krävde påtryckningar från utanför de traditionella arbetsmarknadssystemen. Hon menade att fackföreningarna och de icke-statliga organisationerna måste utnyttja inte bara arbetstagarnas, utan också konsumenternas och den allmänna opinionens inflytande för att nå målen. De måste med andra ord ta sina frågor till allmänheten. Det var utgångspunkten för Taylors första fråga till panelen:

Måste vi förändra fackföreningarna för att kunna spela en viktig roll i kampen för social rättvisa? Är organisationerna vi ärvt av våra föregångare fortfarande strukturellt relevanta? Kan de hantera dessa problem, eller måste vi skapa en ny slags facklig rörelse?

Francisco Gutierrez svarade först, och sade att de fackliga strukturerna fortfarande var starka och relevanta i kampen för arbetstagarnas grundläggande rättigheter, men att detta inte räckte. De måste öppnas, för att omfatta också andra sociala sektorer – de arbetslösa, unga arbetstagare, och även hustrur och familjer till arbetstagarna. Dessa grupper var till stor hjälp för att kunna organisera de informella sektorerna. Under den ekonomiska krisen i Argentina lades fabriker ned, arbetstagare sades upp, och metallindustrin stod på gränsen till ett sammanbrott. Fackföreningarna anordnade en nationell marsch för att försvara jobben, och inte bara fackföreningsmedlemmar deltog, utan också arbetslösa från två av de största industricentrumerna. Marschen blev ett tillfälle för många grupper utanför fackföreningarna att ansluta sig till kampen för arbetstagarnas rättigheter.

Peggy Nash sade att det fanns två slags fackligt arbete: dels det traditionella fackliga arbetet, som bestod i att representera arbetstagarna och i kollektiva förhandlingar, dels de sociala aspekterna av det fackliga arbetet. Fackliga ledare måste inse att medlemmarnas liv inte upphörde efter arbetet. De hade familjer, de var del av sina samhällen. Hur duktiga de än var vid förhandlingsbordet skulle förtryckarregeringar alltid lyckas att ta arbetstagarnas rättigheter ifrån dem, och undergräva deras möjligheter att organisera. Hon menade att allianser med andra grupper, som fredsrörelsen och andra sociala rörelser, var exempel på en ny slags organisering. I Kanada hade CAW bildat en allians med Greenpeace, som vanligtvis hade stått i konflikt med fackföreningsrörelsen. De startade ett projekt, som de kallade "strategi för gröna bilar". Det handlade inte bara om hållbarhet i bilsektorn, utan även om miljöskydd. De efterlyste mer investeringar och anställningstrygghet i branschen, och tillverkning av bilar som var mindre miljöförstörande och energieffektiva. Det var ett exempel på icke-traditionella allianser som gjorde facket starkare och gjorde det möjligt för dem att bli del av en bredare social rörelse.

Nobuaki Koga anknöt till ordförande Peters inledning om globaliseringens många ansikten, och till att olika länder hade olika syn på globaliseringen. Globaliseringen gav u-länder möjlighet att öka människors inkomster och levnadsstandard. Globaliseringen var i sig därför inte något ont, utan snarare ett fenomen som ledde till nya utmaningar. Frågan var

hur man inom ramen för globaliseringen skulle bygga upp ett nytt socialt system som var mänskligt, där det rådde social säkerhet och arbetet var värdigt, och där man samtidigt hade effektiv produktion, rättvis konkurrens och fredlig samlevnad. "Vi är fackliga aktivister," sade han, "men också konsumenter, skattebetalare och samhällsmedlemmar." Därför fanns det många andra medborgerliga grupper med vilka fackföreningsmedlemmar kunde knyta band och bygga nätverk för att förbli involverade och spela en aktiv roll i kampen för gemensamma mål.

Gianni Rinaldini avrundade med att säga att det inte spelade någon roll om man var för eller emot globaliseringen. Denna var ett faktum i dagens värld. Frågan var om det var möjligt att styra globaliseringsprocessen, så att den blev något som hjälpte människor i världen i stället för att skada dem. Det var klart att fackföreningarna hade sina rötter på arbetsplatserna, men det traditionella förhandlingsarbetet på anläggningsnivå räckte inte för att förändra helheten. Globaliseringen innebar att fackföreningarna måste förändra sitt sätt att fungera. De måste bli mer medvetna om sociala processer, och delta i verksamheter som involverade andra delar av det civila samhället. I Italien hade det nyligen antagits en ny lag som räknade upp 43 olika slags existerande anställningsavtal. Många av dem gällde mycket osäkra och tillfälliga anställningar. Det måste därför göras mer på förhandlingssidan av det fackliga arbetet. Och den kollektiva förhandlingsprocessen kunde användas som en plattform för att förmedla en annan bild av fackföreningarna och att få ut våra idéer om globaliseringen till allmänheten.

Taylor följde upp sin fråga för att komma till kärnan av de fackliga strukturerna:

Kan kampen för social rättvisa bedrivas även i ett sammanhang av fackligt organiserade arbetstagare i en värld där det på de flesta håll inte finns några fackföreningar? Kan ett fack vara en social rörelse, och fortfarande ha sina rötter på arbetsplatsen?

Francisco Gutierrez svarade att det var sant att det inte räckte med enbart de traditionella fackföreningarna för att uppnå en bättre värld och en globalisering med en social dimension. Det måste bildas politiska och sociala allianser, vilket hade bevisats i u-länderna, där dessa slags allianser var mycket viktiga. Inriktningen låg på förhållandena på arbetsplatserna, men fackföreningarna hade också andra mål – demokrati, bra boende, rent vatten och utbildning – och mänskliga rättigheter, som inskränktes i många länder. Det fanns civila samhällen som behövde och ville ha kontakter med arbetstagarnas organisationer lika mycket som fackföreningarna ville ha kontakter med dem. Dessa kontakter måste förstärkas.

Nobuaki Koga lade till miljöfrågan och de ökande klyftorna mellan rika och fattiga. Med endast fackliga verksamheter kunde de inte lösa dessa världsproblem. "Vi måste breda ut våra vingar," sade han, och försöka att organisera verksamheter för att nå ut tillsammans med icke-statliga och andra organisationer.

Peggy Nash sade att de fackliga strukturer som skapats under 1930-talet eller tidigare naturligtvis inte var avsedda för att tackla det nya millenniets globaliseringsproblem. I Kanada var 70 procent av arbetstagarna organiserade. Nya grupper av arbetstagare hade trätt fram, som arbetstagare från bemanningsföretag, en hel armé av unga människor som trädde in på arbetsmarknaden och tjänade fattiglöner. Dessa nya arbetstagare kände att de inte hade något hopp om att kunna ansluta sig till en fackförening eller att kunna förbättra sin situation. Hon menade att ett mycket nyskapande sätt att få med dessa unga arbetstagare var att bilda nya underavdelningar med ett fackligt "associerat medlemskap" som skulle kunna fungera som startpunkt och som kunde visa dem meningen med och

fördelarna av ett fackligt medlemskap. Företagen var mycket sofistikerade när det gällde att förhindra facklig organisering, och fackföreningarna måste vara minst lika aggressiva.

Taylor's nästa fråga handlade ännu mer specifikt om fackföreningarnas politiska förmåga att nå sina mål. Under historiens gång hade politiska partier som verkat i arbetstagarnas intresse bildat regering i många länder. Det kunde vara socialistiska partier, demokratiska partier eller arbetarpartier. Idag tenderade politiker att vilja distansera sig från fackföreningarna. Han frågade:

Behöver fackföreningsrörelsen utveckla en politisk arm för att bli effektivare, som kopplingen till Labourpartiet i Storbritannien?

Gianni Rinaldini svarade att det mot bakgrund av den aktuella globaliseringstrenden verkade finnas ett gap mellan de politiska krafterna och samhället i sin helhet. Fackföreningarna hade lyckats att vinna arbetstagarnas förtroende och ett förtroende hos andra grupper med liknande mål, medan stora delar av det civila samhället hade förlorat allt förtroende för politiker. Globaliseringen höll på att förändra de politiska partiernas sätt att fungera. Det innebar att fackföreningarna måste försöka påverka beslutsfattandet samtidigt som de behöll sitt oberoende från regeringar, arbetsgivare och politiska partier. Fackföreningarnas mål borde vara grunden för politiska plattformar, och faktiskt konkurrera med politikernas idéer. Fackföreningarnas styrka berodde på att de representerade arbetstagare, och inte särskilda intressegrupper.

Peggy Nash höll med, och sade att en del så kallade progressiva partier fortfarande klamrade sig fast vid drömmen om att företagens program skulle leda till större jämlikhet och bättre jobb, trots att det hade misslyckats så fullständigt. Det var anledningen till att fackföreningarna inte hade råd att liera sig med något enskilt politiskt parti, utan måste fortsätta att inrikta sig på arbetstagarnas intressefrågor.

Nobuaki Koga sade att fackföreningarna, för att förbättra sina möjligheter att representera arbetstagarna, måste bredda sitt perspektiv och bilda allianser med andra grupper, inklusive politiska partier. För att verkligen verka i arbetstagarnas intresse förutsatte detta dock en noggrann balans mellan att samarbeta med regeringar och att behålla sitt oberoende.

Francisco Gutierrez höll inte med om detta, och sade att regeringarna, enligt hans erfarenheter, ofta fattade beslut som gick mot befolkningens intressen. Han ville se samhällena mobilisera och göra sig av med politiska ledare som inte respekterade människornas intressen. I Argentina hade det under en enda vecka valts fem presidenter, men de avsattes för att de inte verkade i människornas intressen. Samma sak hände i Bolivia. Politiken måste komma tillbaka till grunden för demokratin och ändra sättet att representera människorna, så att det blev mer direkt och bättre motsvarade samhällets behov.

Taylor sade att han var mer intresserad av politiska processer än av politiska partier. Han tog upp det globala sociala forumet i Porto Alegre och jämförde det med konferensen i Davos, som samlade alla högdjur i de transnationella företagen, Världsbanken och andra internationella institutioner. Han frågade:

Om den internationella fackföreningsrörelsen vill förmänskliga globaliseringen, är det då inte bättre att delta massivt i alla de internationella organisationernas konferenser, både utanför, på gatorna, och i konferensrummen, och konfrontera antagonisterna och de nyliberala

trosivrarna och argumentera med dem om arbetstagarnas och de fackliga rättigheterna?

Rinaldini svarade att de skulle gå om de fick en inträdesbiljett. Fackföreningarna var väl kapabla att ge uttryck för sina synpunkter. Frågan var om de hade det nödvändiga inflytandet, och om de kunde pressa de olika aktörerna på det internationella planet. Han höll med om att det fanns ett vakuum, eller ett gap, mellan fackföreningarnas inflytande och de verkliga beslutsfattarna. Detta gap hade fyllts av andra aktörer i det civila samhället. Resultatet var att vissa saker hade förändrats till det bättre, och fackföreningarna hade nu en roll att spela. Han menade att facken absolut stod på jämställd fot med de olika organisationerna. Att få en publik under världskonferenser var dock svårt.

Koga sade att intresset bland vanliga medlemmar i fackföreningarna var mycket litet. Det globala sociala forumet var ett internationellt evenemang under vilket fackföreningarna kunde ge uttryck för sina betänkligheter. På den globala ekonomins nivå var det fackliga inflytandet begränsat. Han menade att IMF, med ordförande Peters och andra funktionärer, liksom andra globala fackliga organisationer, befann sig på en nivå där de kunde öppna många dörrar för fackföreningsrörelsen så att denna kunde säga vad man tyckte, och detta arbete borde fortsättas.

Nash höll med om att deltagarna i Davos, om de verkligen ville ifrågasätta sig själva i stället för att bara hålla med varandra, med fördel kunde bjuda in någon som kunde tala på människornas, snarare än på vinsternas, vägnar. Samtidigt måste fackföreningarna hålla dem som förhandlade om handeln och politikerna ansvariga i varje land. Politiker behövde väljare i sina hemländer. De måste påminnas om att väljarna skulle skärskåda deras agerande när de förhandlade om handelsavtal som flyttade ut jobb och exploaterade oskyldiga arbetstagare utomlands. Mobiliseringen borde ske i förväg i hemländerna, innan de "hemliga" internationella konferenserna ägde rum, för att budskapet skulle bli förstått.

Gutierrez sade att det globala sociala forumet nyligen verkligen hade varit en arena där fackföreningarna borde finnas på plats och höras för att kunna lägga fram strategier för att motverka den nyliberala globaliseringen. Han var glad över att Brasiliens president Lula hade deltagit, och mycket värtaligt hade talat om sin vision av ett krig mot fattigdomen. Andra ledare hade talat inför Internationella valutafonden för att diskutera lösningar på skuldproblemen.

Taylor följde upp med att tala om relationerna mellan IMF och de andra globala fackliga organisationerna. Han frågade:

Eftersom fackföreningarna hade begränsade resurser jämfört med de transnationella företagen och staterna, tror ni att det kan vara förnuftigare att försöka att få de olika globala facken att närma sig varandra, i stället för att konkurrera med varandra och ägna sig åt dubbelarbete?

Nash gav ett specifikt exempel på att de olika globala facken verkade på samma område. En av CAWs förhandlingskommittéer, på en liten konfektionsfabrik, rapporterade nyligen att de redan hade flyttat 60 procent tillverkningskraften till andra länder – främst Kina – men att de ville behålla resten i Kanada. Problemet var att Wal-Mart, det USA-baserade multinationella företaget, alltmer dominerade konfektionssektorn i Kanada och hade ett så starkt marknadsinflytande att man kunde driva ned priserna och diktera vad produktionskostnaderna fick vara för alla. Detta var en viktig faktor i beslutet om hur mycket man skulle flytta ut. Nash menade att konfektionssektorn, tillverkningssektorn och

kommunikationssektorn närmade sig varandra på grund av den tekniska utvecklingen, som gjorde det möjligt för dem att samordna organiseringsarbetet och de politiska kampanjerna.

Gutierrez sade att ledaren för det regionala IMF-kontoret i Latinamerika, Campos, hade ansträngt sig oerhört för att besöka alla fackföreningar i varje land för att diskutera problem och få deras synpunkter om en samordning av verksamheterna. Han menade att detta var en god vana, som man borde ta efter i alla regioner. Som Nash hade sagt hade de multinationella företagens närvaro i en sektor många följer även i andra sektorer i samma region.

Rinaldini sade att det med nedläggningarna och uppsägningarna som kunde ske från en dag till en annan inte kunde råda något tvivel om att det uppstod stora problem om de inte samordnade verksamheterna och var solidariska. Förutom att de förhandlade om internationella ramavtal måste även IMF:s världsråd göra sitt jobb. De måste utarbeta ett förhandlingsystem som tog hänsyn till realiteterna i de olika länderna. IMF gjorde detta regelbundet, men det var detta som var nyckeln. Solidariteten måste omsättas i praktiken, och det enda sättet att göra det var att engagera sig i förhandlingar för att bekämpa globaliseringen, som var utformad för att driva in en kil mellan arbetstagarna och att ställa dem mot varandra.

Koga tillade att de måste förstärka sina allianser ytterligare. En faktor i globaliseringen var informationsteknikens snabba utveckling. Det var en viktig del av problemet. Han menade att de måste förutse interna strukturförändringar i industrierna och planera verksamheten i enlighet med detta.

Debattledare Taylor sammanfattade diskussionen genom att återigen citera talaren från OXFAM, som hade gjort flera relevanta anmärkningar om allianser. Hon hade sagt att konsumenterna och medierna var villiga att ta till sig bevisen för att företagen missbrukade sitt inflytande och exploaterade arbetstagarna, men att de skulle bli än mer övertygade om budskapet inte bara kom från de vanliga människorättsrörelserna, utan också från de officiella nationella fackföreningsrörelserna.

Detta gemensamma inflytande – fackföreningsrörelsen och de sociala rörelserna tillsammans – var nyckeln till att få de transnationella företagen att förstå att de inte dominerade världen, och att miljoner arbetstagare och konsumenterna också hade en röst som kunde höras över hela världen. Att bilda sociala allianser i nyckelfrågor var därför en viktig del av svaret på frågan hur man skulle exponera och få kontroll över de multinationella företagen och förmå dem att bete sig bättre i u-länderna. Taylor var övertygad om att sådana allianser var ett nytt sätt för fackföreningarna att uppnå sina mål.

Malentacchi tackade Taylor med en gåva, ett minne från hans deltagande i kongressen. Kongressordförande Nürnberger sade att dvd-filmer av öppningsceremonin skulle delas ut till ombuden så att de kunde ta dem med hem och visa dem för sina kolleger, och gav sedan ordet fritt för en fortsatt diskussion om avsnitt 3.4.

Hlokoza MOTAU (NUMSA, Sydafrika) sade att IMF, i stället för att diskutera problem, borde inrikta sig på vilka internationella aktioner man skulle starta om kraven inte togs upp under Världshandelsorganisationens ministermöte i Hongkong. Om de inte gjorde det skulle de nästa kongress återigen tala om samma frågor. Det var fackföreningarnas ansvar att ge arbetstagarna de resurser som krävdes för att de skulle kunna kämpa i sina egna länder. Om människor dog av hunger eller dödades, som i Colombia, gjorde ingen skillnad, de var alla offer för en världsordning under vilken man endast brydde sig om profiter. En del av kampen handlade om att välja progressiva regeringar som kunde kämpa för dessa

människor. På grund av dagens globalisering var dock regeringarna i händerna på de multinationella företagen. Strejkrätten var ett vapen som fackföreningarna kunde använda. Problemen skulle inte lösas genom att de deltog i ytterligare ett möte eller seminarium. De fackliga företrädarna måste vara på plats på frontlinjerna. En nationell eller internationell aktionsdag mot exploatering av arbetstagarna tvärs över gränserna skulle se till att världen uppmärksammade frågan. Om de inte agerade på andras vägnar skulle de förvägra dem möjligheterna att kämpa för sig själva. Ett annat vapen i kampen mot fattigdomen var att exportera livsmedelsteknik med vilken u-länderna kunde lära sig att hjälpa sig själva.

Hector Oscar LaPLACE (AOM, Argentina) välkomnade varmt kvinnorna som valts in i exekutivkommittén och lovade att de argentinska medlemsförbunden helhjärtat skulle stödja deras idéer. Han uttryckte också sin respekt för Janet Barzola från Peru, som belyst de särskilda problemen i Perus gruvindustri. Gruvor kunde uppenbarligen inte flyttas till ett annat land, som bilsammansättningsfabriker. Problemet var företagen som kom för att leda arbetet med att utvinna malmen, och som begick alla slags övergrepp mot gruvarbetarna – atypiskt arbete, arbetsveckor på 60 timmar, barnarbete och förfärliga förhållanden. Om de förhandlade om internationella ramavtal med dessa företag skulle det inte bara skydda arbetstagarna, utan även miljön, och naturresurserna i bräckliga ekonomier. Gruvorna fanns i avlägsna landsändar, där det praktiskt taget inte fanns några samhällsliga strukturer för att hjälpa människorna. Han rapporterade att AOM samarbetade med icke-statliga organisationer för att hjälpa utsatta samhällen. Regionsekreterare Jorge Campos hade nyligen för första gången deltagit i Amerikanska gruvarbetarföreningens konferens. Det var ett tecken på att det gjordes framsteg, och det kunde leda till en allians som skulle hjälpa till att skipa rättvisa för gruvarbetare över hela världen.

W. RHODE (IG Metall, Tyskland) påpekade att det verkliga problemet inte var globaliseringen i sig, utan att globaliseringens frukter inte fördelades rättvist. Världsländer fick ingen större behållning, särskilt inte u-länder, som endast stod för en mycket liten del av handeln. I-länderna började också se sig som förlorare. Anställda oroade sig för att tvingas att flytta när fabriker flyttades utomlands, och medierna förvärrade bara situationen. En tysk tidskrift visade för inte länge sedan en omslagsbild på en man från Sydostasien med bildtexten: "Kommer han att få ditt jobb?" Fackföreningar ville finna svar på dessa problem, som ledde till att arbetstagare vändes mot arbetstagare. Den verkliga striden stod dock mellan arbetsgivare och arbetstagare.

En sak som förvärrade problemet var att regeringarna inte tillämpade globala regler i den blinda förhoppningen att det skulle ge dem skatteintäkter. Den nedåtriktade spiralen av lägre företagsskatter öppnade för en urholkning av skattebasen i många länder, vilket ledde till ökade inkomstskatter för individer. Hittills hade den internationella skattekonkurrensen inte lett till större investeringar för att skapa arbetstillfällen, något som nyliberalerna hade hävdats skulle ske. Tvärtom ställdes länderna mot varandra. Han ansåg att det behövdes en skattepolitik som tillämpades över hela världen för att förhindra detta. Det borde till exempel finnas en miniminivå för företagsskatten, så att man stängde skatteparadisen. Det fanns för närvarande ett lagförslag i Belgien om en skatt på finansiella transaktioner, och IG Metall var mycket positiv till lagförslaget.

Syed QUAMRUZZAMA (INMWF) kom från gruvsektorn i Indien, där endast 12-15 procent av arbetstagarna var organiserade. De flesta av gruvkontrakten hade getts till företag med undermåliga arbetsvillkor och farliga arbetsplatser, och som struntade i arbetsrätten. Hans fackförbund arbetade hårt för att organisera arbetstagarna och förbättra deras lott. Beträffande debatten om globaliseringens sociala dimension höll han med den föregående talaren om att det krävdes starka nationella fackförbund för att genomföra

handlingsprogrammet. Det fanns ett stort antal fackförbund i Indien, och de var splittrade i många frågor. Regeringen ansåg att fackföreningarna blev mindre relevanta som rörelse. Fackföreningarna måste samarbeta för att organisera de oorganiserade, och bli starkare inifrån. Endast då skulle de kunna påverka regeringens internationella politik. Han stödde handlingsprogrammet och uppmanade IMF att inleda en samordning med de nationella huvudorganisationerna i Indien för att hjälpa dem att bli mer enade.

Owen HERRNSTADT (IAMAW, USA) stödde avsnitt 3.4, i synnerhet skrivningarna om handeln, som återspeglade två sidor av globaliseringen. Den första syntes alltför ofta. Den bestod av arbetstagare som förvägrades grundläggande mänskliga rättigheter, anständig lön och säkra arbetsförhållanden. Den bestod av fackliga företrädare som fängslades eller dödades för att de krävde reformer, av föräldrar som skickade sina barn för att arbeta för att kunna överleva, och av människor som fick sina pensioner och sina hälsoförsäkringar stulna av föraktliga arbetsgivare. Den andra sidan var fylld av hopp. Herrnstadt beskrev globaliseringens potentiella vinster för arbetstagarna i världen. Denna sida byggdes på demokrati, rättvisa, genomsynlighet, arbetstagarnas värdighet och delaktighet. Den byggde på att de centrala arbetsnormerna genomdrevs av Världshandelsorganisationen och infördes i alla handelsavtal. Dessa normer var inte förhandlingsbara, de kunde inte rucka på dem. Fackföreningarna måste fortsätta att samarbeta för att bekämpa företag som jagade de högsta vinsterna med hjälp av de sämsta normerna, och ifrågasätta regeringar som försökte att manipulera och splittra dem. Endast genom ett samarbete i den fackliga solidaritetens sanna anda skulle IMF kunna sörja för att globaliseringens gamla sida visnade bort och ersattes av globaliseringens nya sida, som stöddes av handlingsprogrammet.

Sarde S. RAO (SMEWFI, Indien) ville begränsa sig till avsnitt 3.4.3 och frågan om skuldavskrivning för de fattigaste länderna. Skuldavskrivning var inte, som några kanske trodde, någon storsint åtgärd av samvetsömna i-länder. En skuldavskrivning var nära kopplad till handeln och konceptet social rättvisa. I denna era av globalisering hade frågan särskild betydelse, då många av de skuldsatta länderna inte var demokratier. Oavsett om det handlade om u-hjälp eller skuldavskrivning ville de transnationella företagen få något i gengäld. De ville ha billig arbetskraft, råvaror och tillgång till arbetsmarknader. Han bad IMF att samordna arbetet med fackföreningarna i u-länderna för att sörja för att skuldavskrivning inte erbjöds mot att arbetstagarnas rättigheter kringgicks.

Han ville tillägga något till Quamruzzamas kommentar om gruvsektorn. Enligt Indiens lagar tillhörde gruvor i områden som ingick i skogarna de indiska stammarna, och kunde sålunda inte avträdas till någon annan än staten. De transnationella företag som köpte gruvrättigheterna för marken var inte bara ohederliga, de bröt mot lagen, då de inte erbjöd några jobb åt stammedlemmar i reservaten. Detta var en fråga om social rättvisa och mänskliga rättigheter som han ville att IMF skulle utreda.

Carlos GRANA (CNM-CUT, Brasilien) tog upp det globala sociala forumet i Porto Alegre och sade att han hoppades att nästa forum skulle vara mer decentraliserat, så att fler IMF-förbund skulle kunna delta och bidra. Han menade att det var avgörande att fackföreningarna förde mer dialog med de sociala rörelserna, särskilt med tanke på den roll som fackföreningarna spelade i dagens värld, som arbetstagarnas avantgarde. Han sade att det år 1987 hade funnits 2,7 miljoner metallarbetare i Brasilien. Under de följande 15 åren applicerade landet en nyliberal modell som gick under beteckningen "exklusiv globalisering", och över hälften av dessa arbetstillfällen gick förlorade. Under dessa olycksaliga år hade fackföreningarna kämpat för att återuppbygga sina organisationer. Samtidigt formulerade de strategier för förändringar på den politiska arenan. Luiz Inacio Lula da Silva, en metallarbetare, valdes till president år 2002, och inom två år återvanns 20

procent av de förlorade arbetstillfällena. Lulas regering och dess politik för delaktighet skapade mer än 150 000 jobb.

Det fanns dock fortfarande problem. Högereliten kontrollerade medierna och deras program genomsyrade de dagliga nyheterna. Även med en fungerande demokrati kunde regeringen inte ersätta fackföreningarna, och CUT deltog aktivt i den politiska processen för att visa att arbetstagare kunde fungera som ledare och förkämpar för förändringar. Dessa slags förändringar behövdes även på det internationella planet, i Världshandelsorganisationen och inom FN. På tal om FN stödde Grana idén om skuldavskrivningar för u-länderna. Det var avgörande att skulder inte bara kunde skrivas av, utan att de omvandlades till investeringar i hälsovård, utbildning och social delaktighet för att sörja för tillväxt i u-länderna.

Edward MARPAUNG (SBSI, Indonesien) hade varit vittne till följderna av den dödliga flodvågskatastrofen. Han ville först av allt tacka IMF och alla medlemsförbund som bidragit till katastrofhjälpen i Sydostasien. Han ville dock tala om en annan dödlig situation, om våldet i Colombia, och om landets militärregerings tortyr och mord av fackliga företrädare för att sprida skräck i landet. S. Monje var en av tre människorättsaktivister som döddats av colombianska paramilitära styrkor förra året. Hans död gjorde arbetstagarna så arga att de strejkade för att uppmärksamma orättvisorna i Colombia. Man utövade en så stark press att det inleddes en utredning om mordet. Men fackföreningarna fortsatte att kämpa, och till slut fördes fråga upp i parlamentet, där man också var alltför rädd för militärregeringen för att kunna avgöra frågan. Idag fortsatte kampen. Marpaung bad IMF att stödja de colombianska kollegerna i deras kamp för rättvisa för Monje och hans kolleger.

Napoleon GOMEZ-URRUTIA (SNTMMS, Mexiko) ville diskutera fackföreningarnas framtid. Han sade att globaliseringens största problem var den orättvisa förmögenhetsfördelningen mellan nord och syd. Fackföreningarnas traditionella roll – kollektiva förhandlingar, försvar av arbetstagarnas rättigheter, uppbyggnad av fackliga strukturer och organisering av arbetstagarna – var fortfarande det centrala i det fackliga arbetet. De strategier som nämnts under kongressen antydde dock nya lösningar, som de borde ta tillbaka till sina regioner och genomföra. Han var särskilt positiv till idén att bilda nya allianser med grupper som också verkade för fackets mål om mänskliga och fackliga rättigheter. Koalitioner som spände över världen skapade ett mäktigt världsomspännande nätverk för att stödja de mänskliga rättigheterna i alltifrån USA och Tyskland, till Peru och Australien. De borde kämpa för en ny slags fackföreningsrörelse, en modern, intelligent och effektiv rörelse som möjliggjorde medverkan och som skulle blomstra i framtiden. Större politiskt inflytande var också viktigt. Han stödde handlingsprogrammet och underströk att de inte bara borde gå tillbaka till sina hemländer och glömma det, de måste ta det på allvar och genomföra det.

Ordförande PETERS sammanfattade diskussionen. Avsnitt 3.4 i handlingsprogrammet sände en tydlig signal till alla IMF-förbund om att de måste bekämpa den aktuella globaliseringstrenden, som endast gynnade företagen. Diskussionen visade också att det fanns alternativ i kampen för en rättvisare globalisering. Faktumet att majoriteten av arbetstagarna arbetade i den osäkra eller informella sektorn hade också uppmärksammats. Den fackliga rörelsen behövde uppenbarligen allierade för att kunna delta i den politiska beslutsprocessen på det nationella och internationella planet.

I varje land var de fackliga strukturerna olika, men alla var överens om grundelementen: (1) ILOs centrala arbetsnormer måste införas i handelsavtal och i andra internationella institutioner, (2) de rika länderna måste stödja u-länderna genom skuldavskrivning och u-hjälp, (3) det krävdes verkliga reformer inom Världshandelsorganisationen, och (4) det

krävdes ett ökat samarbete med det civila samhällets organisationer och allianser med icke-statliga organisationer. Han tackade medlemsförbunden för det samförstånd som hade visats under diskussionen, och bad kongressen att rösta om avsnitt 3.4 i handlingsprogrammet. **Avsnittet godkändes.**

RESOLUTION 4
KVINNORS ARBETE UNDER GLOBALISERINGEN
(Presenterad av Kirsten ROLKE, IG Metall, Tyskland)

MEDLEMSFÖRBUNDEN INSER FÖLJANDE:

Globaliseringen och den skärpta internationella konkurrensen leder till att arbetstagarnas rättigheter och arbetsvillkor ständigt försämras.

Företagen har aldrig tidigare varit så mobila. När arbetstagare organiserar sig och lönerna stiger, ser sig företagen om efter billigare arbetskraft. Allt oftare betyder detta kvinnlig arbetskraft. För företagen är kvinnor en flexibel, billig och fackligt oorganiserad arbetskraft som kan utnyttjas efter behag.

Uppemot 90 % av de 27 miljoner arbetstagarna i exportfrizoner, där arbetsförhållandena är allra sämst, är kvinnor. I exportfrizonerna kan kvinnor förvänta sig obligatoriska graviditetstester, sexuella trakasserier, dåliga miljö- och hälsovillkor, ett repetitivt och ofta skadligt arbete och en extrem otrygghet i anställningen.

Kvinnornas sysselsättning under globaliseringen är osäker. Miljoner unga kvinnor i världen anställs till minimilöner, endast för att sägas upp igen när de gifter sig eller bildar familj. Kvinnornas jobb är de första som går förlorade, vilket ofta tvingar kvinnor att ta än mer marginella och kanske farliga jobb för att tjäna sitt uppehälle, eller att migrera för att söka efter arbete.

I allmänhet är det osannolikt att kvinnors yrkesliv tillbringas i heltidsjobb. Deras jobb består snarare av sporadiskt arbete i tillfälliga deltids- och kontraktsanställningar. Klyftorna mellan mäns och kvinnors löner ökar, liksom segmenteringen av arbetskraften efter kön, något som hänvisar kvinnorna till jobben med lägst status och kompetenskrav.

Kvinnor arbetar längre och hårdare för att tjäna sitt uppehälle. Deras ansvar för hushållsarbetet har dock inte minskat. De resulterande sociala kostnaderna drabbar inte bara kvinnornas familjer, utan samhället i sin helhet.

OCH DE ÄR MEDVETNA OM FÖLJANDE:

Kvinnornas kamp mot sociala orättvisor, våld och krig, liksom mot de ojämlika förhållandena i länderna och mellan nord och syd, är avgörande för IMF:s ansträngningar för att skapa alternativ till globaliseringen.

Trots globaliseringens mycket tydliga följder för kvinnliga arbetstagare, tas det under diskussioner om globaliseringen i allmänhet ingen hänsyn till kvinnornas specifika intressen, inklusive i fackföreningarna.

Kvinnornas arbetsförhållanden under globaliseringen utgör en enorm utmaning i organiseringsarbetet.

Kvinnojobbets osäkra och oregelbundna karaktär sprider sig alltmer även till männen.

AV DESSA SKÄL KOMMER MEDLEMSFÖRBUNDEN ATT GÖRA FÖLJANDE:

De kommer att motsätta sig de sämre anställningsformer som ofta är de enda som är tillgängliga för kvinnor.

De kommer att samla information om segmenteringen efter kön och om löneklyftor i sina täckningsområden, och använda informationen för att sörja för att kvinnor inte hänvisas till det sämst avlönade och mest lågkvalificerade arbetet.

De kommer att samarbeta med kvinnoorganisationer för att organisera kvinnliga arbetstagare i exportfrizoner och globaliseringens andra getton, ta upp deras intressefrågor, och i slutändan förbättra deras arbetsförhållanden.

-o0o-

Rolke meddelade stolt att IMF:s 1:a kvinnokonferens hade ägt rum under veckan, och att den var en stor framgång. Resolution 4 var det resulterande mandatet, som ompändade diskussionen om kvinnornas rättigheter under konferensen. Den nyliberala politikens och globaliseringens följd, som av så kallade kommentatorer presenterades som könsneutrala, var i själva verket mycket allvarigare för kvinnor än för män. Förutom att de arbetade utanför hemmet för att försörja sina familjer hade kvinnor till exempel också till övervägande del ansvaret för det dagliga hushållsarbetet, barntillsyn och åldringsvård. Globaliseringen var som en karavan. Den gick från land till land i jakt på lägre löner och sämre arbetsvillkor, som gav högre vinster. I exportfrizonerna gällde inga fackliga eller mänskliga rättigheter. Det var där som kapitalismen visade sitt sanna ansikte. Nittio procent av 27 miljoner arbetstagare i exportfrizonerna var kvinnor. Arbetsförhållandena var avskyvärda – man hade arbetsveckor på 60 timmar, till löner som låg under existensminimum, omöjliga arbetsmål, obligatoriska graviditetstester, omedelbara uppsägningar av gravida kvinnor för att arbetsgivarna inte skall behöva betala för föräldraledighet, och ohämmade sexuella trakasserier.

IMF:s kvinnokommitté kämpade mot dessa orimliga förhållanden genom att bilda världsomspännande nätverk med organisationer med vilka man hade gemensamma mål – människorättsorganisationer och kvinnorörelser, men framförallt kvinnor i fackföreningsrörelsen. Kvinnor var bättre på att organisera andra kvinnor, då de förstod varandras problem och fick varandras förtroende. Kvinnokonferensen stödde också tanken att man skulle betona kvinnofrågor i internationella ramavtal. Målet var att aggressivt integrera kvinnorna i det fackliga arbetet. Hon bad ombuden att enhälligt stödja resolutionen.

Sally KEEGAN (T&GWU, Storbritannien) beskrev grundpremisserna för alla fackliga företrädare: alla människor skulle behandlas rättvist, oavsett kön, ras, tro, politisk åsikt, funktionshinder eller sexuell inriktning. För det första var det så att samhällen som begränsade möjligheten att ta en anställning eller få en befordran av andra skäl än att en person inte kunde göra jobbet, förvägrade sig själva möjligheten att optimera den egna sociala och ekonomiska utvecklingen. Sådana samhällen misslyckades, eftersom de inte kunde konkurrera med länder i vilka man såg arbetskraften som den värdefullaste tillgången. De kommunistiska regimerna i Östeuropa och apartheid i Sydafrika föll främst

på grund av fackföreningsrörelsens styrka, men också för att ekonomierna inte kunde vara livskraftiga när man förvägrade större delen av befolkningen möjligheter att förverkliga sig på arbetsmarknaden.

För det andra stod kvinnor och andra grupper som var särskilt utsatta för diskriminering ofta på frontlinjen i fackföreningarnas kamp mot förfärliga orättvisor. Kvinnor som Maniben Kara i Indien och Emma Mashinini i Afrika spelade avgörande roller för att få till stånd reformer som jämnade vägen för demokrati och frihet i sina länder. Många kvinnor i Latinamerika ledde med risk för sina liv en kamp för arbetstagarnas rättigheter.

På organiseringsfronten menade Keegan slutligen att de bästa rekryterarna av kvinnliga fackföreningsmedlemmar var andra kvinnor, på samma sätt som unga arbetstagare var bäst på att rekrytera andra unga människor. Hon menade fullt och fast att resolution 4 visade vägen till en lovande framtid för den internationella fackföreningsrörelsen. Att förvägra individer och grupper respekt för deras mänskliga värdighet ledde endast till konflikter och slöseri. Hon uppmanade ombuden att vara rättframma och modiga när de genomförde handlingsprogrammet och att anta resolutionen.

Resolution 4 **antogs**.

Diskussionen om handlingsprogrammet var därmed avslutad, och dokumentet i sin helhet **godkändes enhälligt**.

PUNKT 12: RESOLUTIONER

RESOLUTION 1 COLOMBIA

(Framlagd av USWA, USA)

Colombia fortsätter att vara det farligaste landet i världen för fackföreningsmedlemmar. 94 fackliga företrädare dödades enbart under år 2004 i landet. År efter år står Colombia – enligt FFI – för väl över hälften av alla mord på fackliga företrädare i världen.

Enligt Amnesty International, Human Rights Watch och USAs utrikesministeriums rapport om mänskliga rättigheter i Colombia utförs det stora flertalet av dessa mord på fackliga företrädare av paramilitära trupper på högerkanten med nära anknytning till Colombias militär.

De senaste månaderna har Colombias militär själv genomfört direkta attacker mot och mord av fackliga företrädare. Ett välbekant fall är mordet på tre fackliga ledare i Saravena i Arauca, i augusti 2004.

USA och i mindre grad även andra länder förser Colombias militär med flera miljarder dollar i stöd, liksom med hundratals militära rådgivare.

Den internationella fackföreningsrörelsen har under många år krävt att ILO skall bilda en undersökningskommission för att utreda den usla arbetsrättsliga situationen i Colombia. ILO har varje år avvisat detta krav.

IMF, IMF:s medlemsförbund och medlemmar beslutar därför om följande åtgärder för att visa sin solidaritet med fackföreningsrörelsen i Colombia:

- samordnade ansträngningar för att högljutt och offentligt protestera mot länderna, i synnerhet USA, som fortsätter att ge militärt stöd till Colombia, och påverkansarbete mot ämbetsmän för att detta stöd skall upphöra
- fördubblade ansträngningar för att förmå ILO att bilda en undersökningskommission om den arbetsrättsliga situationen i Colombia
- en IMF-delegation till Colombia för att utreda attackerna mot fackliga företrädare i landet och för att vittna om attackerna mot fackföreningsrörelsen
- materiellt stöd till fackföreningar i Colombia, i synnerhet för att hjälpa till att skydda fackliga ledares liv.

-o0o-

Jerry FERNANDEZ (USW, USA) presenterade resolution 1 genom att beskriva våldet, terrorn, övergreppen, kidnappningarna och till och med morderna som fackliga företrädare i Colombia utsattes för. Sedan år 2001 hade över 600 fackliga företrädare i Colombia mördats. Det var hälften av alla dödsfall i alla andra länder i världen tillsammans. Fernandez fördömde dessa övergrepp som monstruösa attacker mot individer vars enda brott var att de kämpade för arbetstagarnas rättigheter. När två fackföreningsmedlemmar släpades ut från en tappningsanläggning för Coca Cola och mördades skickade USW en undersökande delegation till Colombia för att utreda den paramilitära terrorn och hotelserna mot fackliga företrädare. "Jag skäms för mitt eget land," sade han, när han rapporterade om de 1,8 miljarder USA-dollar i militärt stöd som gick till Colombia för att som man sade bekämpa narkotikan, men som hamnade i händerna på dem som gjorde regeringens smutsiga arbete. Män och kvinnor var lika utsatta. Det gällde särskilt lärare, då dessa försökte att undervisa människor och barn om demokratin.

En mäktig ekonomisk kraft verkade i Colombia. Fernandez sade att det inte fanns något sådant som ett amerikanskt, kanadensiskt eller svenskt transnationellt företag. De multinationella företagen hade ingen flagga, inga gränser, och ingen respekt för länder eller människor. Han efterlyste globala aktioner för att uppmärksamma situationen. Det kunde ske genom protester vid alla colombianska ambassader världen över, eller protester mot ILO, en institution som kunde skicka en undersökningskommission till Colombia, men som inte gjorde något. De gjorde inget för att de var byråkrater som styrdes av företagen och regeringarna. Han bad om stöd för resolutionen för att minnas de 600 bröder och systrar som hade mist sitt liv i Colombia, och andra fackliga företrädare som hade dött under kampen för frihet och värdighet.

Stefan LÖFVEN (Svenska Metall, Sverige) sade att han personligen hade rest till Colombia för att undersöka situationen, och att han kunde rapportera om ännu mer skrämmande uppgifter. Sedan slutet av 1980-talet hade mer än 3000 fackliga företrädare dömts. Detta var något obegripligt i ett så kallat civiliserat samhälle. Ändå fortsatte de fackliga aktivisterna att träda fram för att leda kampen för demokrati och arbetstagarnas rättigheter. Hans fackförbund, Svenska Metall, hade bidragit till att hjälpa människor att fly förföljelserna genom att lämna landet och leva i exil. Resolutionen borde inspirera varje enskild fackföreningsmedlem att engagera sig. Den 27 maj skulle de svenska medlemsförbunden presentera frågan för den svenska regeringen tillsammans med en begäran om att EU skall ingripa. Samma dag skulle man överlämna ett brev till Colombias

ambassadör med ett krav på ett krismöte om situationen. Han sade till Colombias medlemsförbund att avståndet mellan Stockholm och Bogota inte var så stort att de inte kunde göra sin del av arbetet för att stoppa illdåden.

Carol PHILLIPS (CAW, Kanada) uppmanade medlemsförbunden att ta budskapet i resolutionen med sig till sina hemländer och göra allt de kunde för att exponera situationen i Colombia i pressen och andra medier, så att politikerna inte kunde komma undan med att säga att det rörde sig om en konflikt om narkotika och terrorism. De borde hållas ansvariga för sin del av finansieringen av vad man kallade ett botemedel, men som var värre än sjukdomen. Globala solidaritetsfrågor som denna kunde ibland kännas överväldigande, men genom att tackla specifika frågor på ett mänskligt plan kunde fackföreningsmedlemmar hantera frustrationen och mobilisera, trots det fasansfulla. CAW var ett annat fackförbund som hade hjälpt colombianska fackliga ledare vars namn stod på paramilitära grupper dödslistor att fly till Kanada med sina familjer. En annan grupp, en icke-statlig organisation som hade varit mycket hjälpsam, var Peace Brigade International, som bestod av unga människor från hela världen som agerade som mänskliga sköldar för att hjälpa dem som riskerade sina liv i länder som Colombia. Dessa unga människor reste nu genom Kanada och andra länder för att exponera de paramilitära gruppernas brottsliga aktioner, som massakern av åtta människor i februari i San José, en erkänd fristad i den fredliga samexistensens sak. Hon uppmanade återigen alla medlemsförbund att ta upp frågan om Colombia i varje tänkbart forum och att genomföra solidaritetsaktioner vid ambassader och olika företags huvudkontor, eller anordna politiska demonstrationer för att få ett slut på terrorn.

Den sista talaren i frågan var Luis Enrique HERNANDEZ (FETRAMCOL, Colombia), som sade att resolutionen sanningsenligt återspeglade vardagen för fackföreningsmedlemmar i Colombia. En del av den colombianska delegationen kunde i själva verket inte komma till kongressen på grund av de möjliga följderna. Han tackade för stödet från IMF och medlemsförbunden för kamraterna i hans förbund. Klagomål som inlämnades till ILO för att rapportera om antalet människor som hade dödats gjordes för döva öron. Inget hade gjorts för att åtgärda problemet. Den colombianska regeringen svarade med att framhålla uppgifter som visade att situationen hade förbättrats, och att färre mord hade begåtts under årens lopp – endast 15 under år 2004, jämfört med 25 år 2003. De kallade detta för "framsteg." Kvinnornas situation var ännu mer dramatisk, och antalet incidenter där fackligt organiserade kvinnor hade utsatts för våld hade ökat med 600 procent på bara ett år. Förutom de förfärliga brotten mot fackliga företrädare hotades själva rätten att arbeta. Anställningsavtal erkändes inte längre i Colombia, och människor över 30 eller 35 års ålder förlorade sina jobb. Hernandez vädjade enträget om solidaritet, inte bara med de colombianska fackföreningarna, utan med fackföreningar i hela Latinamerika, och världen, då de kunde segra endast om de var eniga.

Resolution 1 lades fram för omröstning. Den **godkändes enhälligt**.

RESOLUTION 8 PARAGUAY

(Framlagd av SITRAC-FETRAMPAR)

Paraguay har undertecknat och ratificerat olika ILO-konventioner, inklusive konvention 87 och 98 om föreningsfrihet och rätt att förhandla kollektivt. Som signatär är landet tvunget att respektera konventionerna, hedra sina internationella förpliktelser och sörja för ett juridiskt skydd för alla medborgare och utlänningar som lever i Paraguay.

IMF fördömer den paraguayanska regeringens flagranta inblandning i de fackliga organisationernas interna angelägenheter, och uppmanar den att omedelbart upphöra med den och återställa den sociala rättvisan genom att respektera lagen och de internationella arbetsnormerna.

Internationella Metallfederationen kommer att vidta följande åtgärder:

1. I samråd med SITRAC-FETRAMPAR, IMF:s medlemsförbund i Paraguay, kommer IMF att lämna in ett klagomål till ILO med anledning av regeringens inblandning i fackförbundets interna angelägenheter.
2. IMF uppmanar sina medlemsförbund att protestera mot denna inblandning och mot kränkningarna av ILOs konventioner.
3. IMF kommer att lansera en offentlig kampanj för att informera fackföreningar över hela världen och be dem att stödja fackförbundet i Paraguay och sörja för att dess rättigheter respekteras.

-o0o-

Hugo CHIRICO GONZALEZ (FETRAMPAR, Paraguay) presenterade resolution 8. Paraguay var Mercosurs själva hjärta, och man skulle därför kunna tro att ILOs konventioner skulle respekteras, men det gjorde de inte i många fall. Båda stålföretag som verkade i landet, och regeringen, förtryckte och ingrep ständigt i de fackliga verksamheterna för att försöka bli av med de fria och demokratiska fackföreningarna i Paraguay. Till en början krävde man att arbetstagarna distanserade sig från sina fackföreningar om de inte ville förlora sina jobb. Många gav efter för dessa hot, och var nu arbetslösa. Vidare anklagades fackliga företrädare för omstörtande verksamhet. Syftet var att skrämja dem. Försök att bekämpa dessa taktiker domstolsvägen ignorerades. Regeringens löften om att man skulle utreda frågan omintetgjordes av företagen. Massuppsägningarna fortsatte, och fackföreningarna höll bokstavligt talat på att dö ut. Arbetstagarna hade försökt att bekämpa företagen och aktieägarna för att stoppa dem. Han tackade IMF för möjligheten att informera resten av världen om problemen, och bad om solidaritet med arbetstagarna i Paraguay.

Francisco GUTIERREZ (UOM, Argentina) sade att de efter att ha hört Fernandez tala om Colombia och nu Gonzalez om Paraguay, hade fått förstahandsinformation om globaliseringens mörka sida. Mer än en miljon människor hade flytt förtrycket i Paraguay och levde nu i Argentina och andra länder i Latinamerika. Demokratien hade återupprättats, men regeringen fortsatte att overse med kränkningar av arbetstagarnas rättigheter och de fackliga rättigheterna. Industriledarna i landet vägrade att erkänna kollektivavtal som hade gällt under många år. Han rapporterade att man under den latinamerikanska konferensen nyligen i Chile redan enhälligt hade antagit resolutionen, och bad kongressen att också visa sitt helhjärtade stöd.

Hugo BIANCHI (UNTMRA, Uruguay) sade att resolutionen handlade om ett mycket tydligt problem, kränkningen av ILOs konventioner 87 och 98. Även under den fascistiska regimen i Paraguay hade det funnits tydliga arbetslagar i landet. Som Gutierrez hade sagt, hade resolutionen diskuterats under konferensen i Porto Alegre, men också under många andra möten, under vilka deltagarna oroade sig för Chiricos liv på grund av hans öppna kritik av företagens taktik och regeringens passivitet. Hans kamp var i grunden en kamp för demokrati, och var i hela den latinamerikanska regionens intresse. Han bad om stöd för resolutionen.

Inga ytterligare kommentarer anmäldes. Resolution 8 **antogs enhälligt**.

RESOLUTION 9
ÅTERSTÄLLANDE AV DEMOKRATIN I NEPAL
STOPPA DET MILITÄRA STÖDET TILL KUNGEN AV NEPAL

(Framlagd av SMEFI, Indien)

Internationella Metallfederationen, som håller sin 31:a kongress den 22-26 maj 2005 i Wien, Österrike,

- ser allvarligt på de antidemokratiska åtgärder som vidtagits av kungen av Nepal då han avsatt en demokratiskt vald regering och tillskansat sig all makt
- fördömer med kraft förbudet av all facklig och politisk verksamhet, gripandena av ledare och inskränkningarna av pressfriheten; arméns brutala attack mot studenter i Pokara och arméns roll i terrorn mot massorna och ledare i alla samhällsskikt måste fördömas
- belyser den dolda och lömska avsikten med att förment upphäva undantagstillståndet för att erhålla militärt stöd från andra länder, särskilt Indien, för att bekämpa det fortsatta maoistiska upproret i landet
- uppmanar alla länder, och särskilt Indien, att inte ge kungen något militärt stöd, så länge demokratiska institutioner och demokratisk praxis i Nepal inte har återställts
- rekommenderar sanktioner mot kungen och hans regering fram till att alla demokratiska institutioner har återupprättats och utövar sina normala funktioner, och att parlamentet återupprättas utan dröjsmål enligt en fast tidsplan
- uppmanar kungen att omedelbart återupprätta demokratiska institutioner och praxis, och frige alla fängslade ledare
- uppmanar FN att skyndsamt vidta åtgärder för att återupprätta de demokratiska institutionerna i Nepal.

-o0o-

Sarde S. RAO (SMEFI, Indien) presenterade resolution 9. Han beskrev kort problemet i Nepal, där kungen hade vägrat att erkänna den demokratiskt valda regeringen och gett order om att gripa fackliga ledare. 30 av dessa satt fortfarande i fängelse. Kungen hade genomdrivit sin egen form av diktatur i landet – inga mänskliga rättigheter, ingen föreningsfrihet, inga tvåparts- eller trepartsförhandlingar eller -avtal. Företagen kunde fritt anställa och avskeda som de ville. Det fanns exempel på de värsta formerna av barnarbete, sexslavhandel med kvinnor och barn, och prostitution. Kungen hade nyligen försökt att skapa en rökridå genom att påstå att undantagstillståndet hävs, men syftet var endast att erhålla militärt stöd från andra länder. Världen måste få veta och förstå att undantagstillståndet fortfarande var i kraft, och att bidrag till Nepal gick till kungen. Rao manade därför till stöd för resolutionen, för att försvara nepalesernas fackliga och mänskliga rättigheter.

Resolution 9 **antogs enhälligt.**

RESOLUTION 10 ARBETSTAGARNAS RÄTTIGHETER I VITRYSSLAND

(Framlagd av EMA, Estland, LMLU, Lettland och LMTU, Litauen)

I Vitryssland kränks regelbundet FNs förklaring om de mänskliga rättigheterna och ILOs grundläggande konventioner, vilket fastställdes år 2004 av en särskild kommission inom ILO. År 2000 öppnade ILO fall nr 2090 om kränkningarna av arbetstagarnas rättigheter i Vitryssland. Internationella arbetsorganisationen har mer än en gång uppmanat Vitrysslands regering att vidta åtgärder för att stoppa kränkningarna av arbetstagarnas rättigheter.

Förtrycket, förföljelserna av fackliga ledare och aktivister, och begränsningarna av arbetstagarnas rättigheter fortsätter dock. Det har införts ett avtalsbaserat anställningssystem för alla arbetstagare. Villkoret för en anställning är ett obligatoriskt medlemskap i en statligt kontrollerad fackförening som är ansluten till den vitryska fackliga huvudorganisationen BFTU, som kontrolleras och styrs av presidentens regering.

Arbetstagare som är medlemmar i oberoende fackföreningar förtrycks, förföljs och avskedas. Protester är förbjudna. Arbetstagarnas och fackföreningarnas evenemang och aktioner för att stödja sina rättigheter är förbjudna. Fackliga tidskrifter och publikationer är förbjudna.

År 2003-2004 krossade de vitryska myndigheterna i praktiken IMF-förbunden AAM och REI. Repressalierna mot det oberoende vitryska IMF-förbundet REPAM, som bildades av medlemmar i fackförbunden REI och AAM och som ansluter sig till idén om fackföreningsrörelsens oberoende, fortsätter.

Myndigheterna fortsätter att agera för att krossa fackförbundet REPAM, och förföljer dess aktivister och ledare. Trots detta fortsätter de vitryska fackföreningarna sin kamp för arbetstagarnas friheter och rättigheter.

Ombud till IMF:s 31:a kongress bekänner sin solidaritet med de vitryska oberoende fackföreningarnas kamp för arbetstagarnas rättigheter, kräver att Vitrysslands regering och ledning slutar att förfölja och angripa fackliga aktivister och att de respekterar arbetstagarnas rättigheter.

-o0o-

Resolution 10 lades fram av Estlands delegation. Då ämnet Vitryssland hade diskuterats grundligt redan tidigare begärde inga ytterligare talare ordet. **Resolutionen antogs**, med ett fåtal nedlagda röster.

PUNKT 13: ÖVRIGA FRÅGOR

Det fanns inga övriga frågor. Generalsekreterare Malentacchi uppmärksammade och tackade **Don Stillman**, en långvarig medlem och anhängare av IMF. Stillmans prisbelönta arbete på publikations- och medieområdet berörde flera internationella fackliga organisationer, och hade under många år hjälpt till att sprida IMF:s budskap i hela världen.

President Peters återtog ordförandeklubban. Han reflekterade över kongressens arbete de tre senaste dagarna, och framhävde att ombuden, trots att de kom från olika länder och hade olika kulturer och bakgrund, hade enats om gemensamma ställningstaganden och mål. Debatten hade varit intensiv, men de var eniga och fast beslutna att fortsätta kampen för arbetstagarnas rättigheter i dagens globaliserade värld. Antagandet av IMF:s handlingsprogram visade att IMF inte skulle vila på sina lagrar de kommande fyra åren; man hade i själva verket beslutat om specifika och ambitiösa verksamheter för att sörja för facklig tillväxt och styrka. Några exempel:

- Under den fortsatta kampen för att införa ILO:s centrala arbetsnormer i Världshandelsorganisationens avtal hade kongressen beslutat att verka för förhandlingar om fler internationella ramavtal, och fastställt målet att uppnå, genomföra och bevaka fler internationella ramavtal.
- Kongressen hade också beslutat att utveckla IMF:s världsråd för att förbättra informations- och nätverksarbetet, för att snabbt kunna genomföra solidaritetsaktioner.
- IMF hade vidare engagerat sig för ett förbud av asbest. Räknaren som hade stått på noll vid början av kongressen stod nu på 863. Så många människor hade dött av asbestrelaterade sjukdomar på endast tre dagar. Målet om ett förbud gick hand i hand med arbetet för att förbättra alla arbetstagares levnads- och arbetsförhållanden.
- Kampen mot atypiskt arbete, tillfälliga anställningar och deltidsarbete skulle fortsätta.
- Globaliseringen måste bli föremål för bindande sociala regler. Ett fåtal människors profitmotiv fick inte styra globaliseringen; det var de många människornas levnads- och arbetsvillkor som måste stå i förgrunden för det politiska beslutsfattandet. Detta gällde självklart i i-länderna, men särskilt i u-länderna och i de framväxande ekonomierna. Tillsammans med andra globala fackliga organisationer måste IMF utöva ett inflytande på diskussionerna inom, och avtalen som antogs av, Världshandelsorganisationen, Världsbanken och Internationella valutafonden.
- Vad gällde IMF:s interna struktur var valet av åtta kvinnor till IMF:s exekutivkommitté en milstolpe som skulle leda till större delaktighet. Ett nytt medlemsavgiftssystem som var knutet till BNP skulle sörja för rättvisare medlemsavgifter.

Peters tackade återigen det österrikiska värdförbundet GMT för en spektakulär kongress och överlämnade särskilda gåvor i form av IMF:s insignier till GMT:s ordförande Rudi Nürnberger och de andra organisatörerna. Han tackade också särskilt IMF:s personal, våningsvärdarna, tolkarna och teknikerna, liksom Austria Centre Vienna för allt hårt arbete för att göra kongressen till en framgång.

I ett förtjusande och rörande avslutningsuppförande kom ungdomskören och dansare från Performing Arts Studios upp på scenen, höll varandras händer och ledde ombuden i sången "We Are The World – We Are The IMF."

Internationella Metallfederationens 31:a kongress avslutades kl. 17.12.

* * *

Bilagor:

ARBETSORDNING

RESOLUTIONS

*Antagen vid IMF:s 31:a världskongress
Wien, Österrike, 22-26 maj 2005*

DELTAGARFÖRTECKNING

IMF IMB Fiom
Fitim Fism

INTERNATIONAL METALWORKERS' FEDERATION
INTERNATIONALER METALLGEWERKSCHAFTSBUND
FEDERATION INTERNATIONALE DES ORGANISATIONS DE TRAVAILLEURS DE LA METALLURGIE
INTERNATIONELLA METALLFEDERATIONEN
FEDERACION INTERNACIONAL DE TRABAJADORES DE LAS INDUSTRIAS METALURGICAS
FEDERAZIONE INTERNAZIONALE DEI SINDACATI METALMECCANICI

54 bis, route des Acacias
Case Postale 1516
CH-1227 Geneva
Switzerland

Telephone: ++ 41 22 308 50 50
Telefax: ++ 41 22 308 50 55
E-mail: info@imfmetal.org
Website: <http://www.imfmetal.org>

President: Jürgen Peters
General Secretary: Marcello Malentacchi

IMFs 31:a världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005

4

ARBETSORDNING

1. Kongresspresidiet består av IMF-ordföranden, en vice ordförande och generalsektereraren. De utgör kongressens ledning.
2. Fullmaktsgrenskningskommittén (7 medlemmar) prövar ombudens mandat och avlägger rapport till kongressen.
3. Sju röstkontrollanter svarar för rösträkningen.
4. Kongressöverläggningarna skall protokollföras.
5. Ombud, eller medlem av sekretariatet, som önskar ordet bör skriftligen anmäla sig hos ordföranden. Anmälan kan göras först sedan debatten öppnats. Talarna får ordet i den ordningsföljd de anmält sig. Tiden i talarstolen är begränsad till 20 minuter för föredragande, till 10 minuter för övriga talare.

Föredragande kan få ordet utanför ordningsföljden på talarlistan.
6. Ombud tillåtes inte tala två gånger om samma fråga förrän alla som begärt ordet fått tillfälle att tala.
7. En fråga kan inte underställas diskussion förrän frågan vederbörligen godkänts av ordföranden. Alla förslag som skall underställas debatt måste avgas skriftligen, med undantag av arbetsordningsförslag. Förslagsställare har rätt till slutreplik sedan diskussionen av förslaget avslutats. Därefter underställs frågan omedelbart omröstning. Under inga förhållanden tillåtes någon ytterligare diskussion härefter.
8. Förslag om att avsluta debatten kan göras och understödjas endast av ombud som inte tidigare talat under debatten. Inga inlägg tillåtes med anledning av dylika förslag. Listan på återstående talare bör tillkännages innan omröstning anställs om förslag att avsluta debatten (förslag om att sätta streck på talarlistan kan tillåtas).

HANDLINGSPROGRAMMET

9. Handlingsprogrammet ska vara föremål för diskussion och beslut. Diskussionen kommer att organiseras under olika teman. En rad olika paragrafer kommer att diskuteras inom varje tema och vara föremål för beslut.

Varje paragraf ska bifallas eller avslås av kongressen.

Inga tillägg till individuella paragrafer i handlingsprogrammet kan göras från salen.

RESOLUTIONER

10. Resolutionskommitténs (7 medlemmar) rapporter skall bifallas eller avslås av kongressen. Inga förändringar i resolutionerna kan göras från salen.

Resolutioner rörande frågor som av tekniska skäl inte redan behandlats av resolutionskommittén accepteras i skrift fram till kl 12.00 den 23 maj 2005. De föredras av resolutionskommittén.

Resolutionerna måste antas med majoritet i enlighet med § 3.2.I & J i IMF:s stadgar.

STADGAR

11. Förändringar i Federationens stadgar, vilka underställts stadgekommittén (11 medlemmar) i enlighet med § 3.3.K i IMF:s stadgar, skall föredras kongressen av stadgekommittén.

Stadgekommitténs rapporter skall bifallas eller avslås av kongressen. Inga förändringar i de föreslagna stadgeändringarna kan göras från salen.

I enlighet med § 3.2.N i Federationens stadgar, krävs två tredjedelars majoritet för ändringar i stadgarna.

12. 50 % av ombuden ger beslutsmässighet.
13. Rättelser och personliga kommentarer tillåts endast sedan debatten av ifrågavarande punkt på dagordningen avslutats.
14. Stadgarna kan ändras eller suspenderas bara genom beslut med två tredjedelars majoritet av de närvarande ombuden.

RÖSTNING

15. Om IMF:s kongress år 2005 beslutar att förändra stadgarnas ordalydelse om röstning och medlemsavgifter ska dessa ändringar träda i kraft den 1 januari 2006.

IMF IMB Fiom

Fitim Fism

INTERNATIONAL METALWORKERS' FEDERATION
INTERNATIONALER METALLGEWERKSCHAFTSBUND
FEDERATION INTERNATIONALE DES ORGANISATIONS DE TRAVAILLEURS DE LA METALLURGIE
INTERNATIONELLA METALLFEDERATIONEN
FEDERACION INTERNACIONAL DE TRABAJADORES DE LAS INDUSTRIAS METALURGICAS
FEDERAZIONE INTERNAZIONALE DEI SINDACATI METALMECCANICI

54 bis, route des Acacias
Case Postale 1516
CH-1227 Geneva
Switzerland

Telephone: ++ 41 22 308 50 50
Telefax: ++ 41 22 308 50 55
E-mail: info@imfmetal.org
Website: <http://www.imfmetal.org>

President: Jürgen Peters
General Secretary: Marcello Malentacchi

RESOLUTIONS

Antagen vid IMF:s 31:a världskongress Wien, Österrike, 22-26 maj 2005

- Resolution 1: Colombia
- Resolution 2: Ett global förbud mot asbest
- Resolution 3: Mot krig
- Resolution 4: Kvinnors arbete under globaliseringen
- Resolution 5: IMF-uttalande om jämställdhet mellan könen
- Resolution 6: Eliminera fattigdomen med hjälp av anständigt arbete, rättvis handel och utveckling
- Resolution 7: Förena krafterna i de globala fackliga organisationerna i industrin
- Resolution 8: Paraguay
- Resolution 9: Nepal
- Resolution 10: Arbetstagares rättigheter i Vitryssland

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 1: COLOMBIA

Colombia fortsätter att vara det farligaste landet i världen för fackföreningsmedlemmar. 94 fackliga företrädare dödades enbart under år 2004 i landet. År efter år står Colombia – enligt FFI – för väl över hälften av alla mord på fackliga företrädare i världen.

Enligt Amnesty International, Human Rights Watch och USAs utrikesministeriums rapport om mänskliga rättigheter i Colombia utförs det stora flertalet av dessa mord på fackliga företrädare av paramilitära trupper på högerkanten med nära anknytning till Colombias militär.

De senaste månaderna har Colombias militär själv genomfört direkta attacker mot och mord av fackliga företrädare. Ett välbekant fall är mordet på tre fackliga ledare i Saravena i Arauca, i augusti 2004.

USA och i mindre grad även andra länder förser Colombias militär med flera miljarder dollar i stöd, liksom med hundratals militära rådgivare.

Den internationella fackföreningsrörelsen har under många år krävt att ILO skall bilda en undersökningskommission för att utreda den usla arbetsrättsliga situationen i Colombia. ILO har varje år avvisat detta krav.

IMF, IMFs medlemsförbund och medlemmar beslutar därför om följande åtgärder för att visa sin solidaritet med fackföreningsrörelsen i Colombia:

- samordnade ansträngningar för att högljutt och offentligt protestera mot de länder – speciellt USA – som fortsätter att stödja Colombia militärt; samt påverka ämbetsmän för att sagda stöd ska upphöra.
- fördubblade ansträngningar för att förmå ILO att bilda en undersökningskommission om den arbetsrättsliga situationen i Colombia
- en IMF-delegation till Colombia för att utreda attackerna mot fackliga företrädare i landet och för att vittna om attackerna mot fackföreningsrörelsen
- materiellt stöd till fackföreningar i Colombia, i synnerhet för att hjälpa till att skydda fackliga ledares liv.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 2: ETT GLOBALT FÖRBUD MOT ASBEST

32 länder över hela världen har förbjudit användningen av asbest, men användningen ökar ändå på många marknader, i synnerhet i u-länder. Denna hälsofara på arbetsplatserna, som är den dödligaste som vi känner till, fortsätter att döda 100 000 människor varje år.

IMF måste intensifiera kampen mot denna hälsofara och lansera en väl synlig internationell kampanj, som:

- förutom uppmaningen till ett globalt förbud mot asbest i IMFs handlingsprogram sätter press på de 150 medlemsländer i ILO som inte ens har ratificerat 1986 års ILO-konvention med miniminormer att göra detta
- motsätter sig att de asbestproducerande länderna ökar sin export av den dödliga produkten till nyindustrialiserade länder i Asien, Fjärran Östern och Afrika
- fördömer asbesttillverkarnas cyniska och ohederliga världsomspännande propagandakampanjer för att framställa asbest som en "säker" produkt
- bekräftar att det är arbetsgivarna som bör betala för behandling av och kompensation till arbetstagare som lider av asbestrelaterade sjukdomar
- riktar uppmärksamheten mot och fördömer försäkringsbolag som verkar för domstolsbeslut för att begränsa eller undvika kompensationsbetalningar till arbetstagare med asbestrelaterade sjukdomar
- pressar regeringar att införa kompensationssystem för asbestdrabbade arbetstagare som flyttar bevisbördan från arbetstagaren och sörjer för prompta kompensationer till offren för arbetsgivarnas försummelser
- manar till ökat mellanstatligt och internationellt samarbete, och mer samordning, för att samla in medel för en ökad forskning och bättre diagnos, vård och behandling av arbetstagare som lider av asbestrelaterade sjukdomar
- beskriver ett utbildningsprogram och medvetandegörande program om riskerna med att exponeras för asbest, i synnerhet bland arbetstagare i u-länder som arbetar utan skyddsutrustning
- uppmanar alla regeringar i världen att införa verkningfulla lagar om förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder för alla arbetstagare som riskerar att utsättas för asbest i sitt arbete
- uppmanar nationella regeringar att införa anpassningsprogram för arbetstagare som blivit arbetslösa på grund av att asbest förbjudits.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 3: MOT KRIG

Rätten till fred är en grundläggande rättighet för alla människor. Strävan efter fred är intimt förbunden med metallarbetarnas kamp för ekonomiska, sociala, civila och fackliga rättigheter, och med arbetet för en hållbar och likvärdig utveckling i norr och i syd, som IMF deltar i.

Miljoner arbetstagare och medborgare i världen har demonstrerat mot krigen som skördar tusentals civila offer, och som endast leder till död, ödeläggelse och hat. IMF och dess medlemsförbund måste ge uttryck för sitt motstånd mot strategin för "förebyggande krig", militära ockupationer och alla former av terrorism.

IMF måste intensifiera sina ansträngningar för att stoppa den okontrollerade spridningen av vapen i världen, spridningen av kärnvapen och den exponentiella ökningen av militärutgifterna. Därför stöder IMF och dess medlemsförbund vapenkontrollkampanjen som bedrivs på det internationella planet av de icke-statliga organisationerna Amnesty International, IANSA (International Action Network against Small Arms) och Oxfam, och därför stöder de kärnvapenavtalen och *Abolition Now*-kampanjen.

Vi får inte glömma att mer än 50 stater i världen, trots den tystnad som råder, befinner sig i krig, eller erfar väpnade konflikter. Konflikter orsakas eller uppmuntras ofta av skrupelfria multinationella företag och genom försäljning av vapen, trots förbud och embargo på det nationella och internationella planet.

Beträffande konflikten i Irak anser IMF att Förenta nationerna måste spela en central roll i den nya politiska fasen efter valen, under vilka det irakiska folket självt kan besluta om sin framtid.

I detta sammanhang kan IMF, tillsammans med hela den globala fackföreningsrörelsen, också spela en nyckelroll genom att hjälpa och samarbeta med de fria irakiska fackföreningarna i det ekonomiska återuppbyggnadsarbetet och för att bidra till social sammanhållning, samt genom att verka för respekt för de mänskliga rättigheterna och i synnerhet arbetarklassens rättigheter, som är en grund för ett sant demokratiskt samhälle.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 4: KVINNORS ARBETE UNDER GLOBALISERINGEN

MEDLEMSFÖRBUNDEN INSER FÖLJANDE:

Globaliseringen och den skärpta internationella konkurrensen leder till att arbetstagarnas rättigheter och arbetsvillkor ständigt försämras.

Företagen har aldrig tidigare varit så mobila. När arbetstagare organiserar sig och lönerna stiger, ser sig företagen om efter billigare arbetskraft. Allt oftare betyder detta kvinnlig arbetskraft. För företagen är kvinnor en flexibel, billig och fackligt oorganiserad arbetskraft som kan utnyttjas efter behag.

Uppemot 90 % av de 27 miljoner arbetstagarna i exportfrizoner, där arbetsförhållandena är allra sämst, är kvinnor. I exportfrizonerna kan kvinnor förvänta sig obligatoriska graviditetstester, sexuella trakasserier, dåliga miljö- och hälsovillkor, ett repetitivt och ofta skadligt arbete och en extrem otrygghet i anställningen.

Kvinnornas sysselsättning under globaliseringen är osäker. Miljoner unga kvinnor i världen anställs till minimilöner, endast för att sägas upp igen när de gifter sig eller bildar familj. Kvinnornas jobb är de första som går förlorade, vilket ofta tvingar kvinnor att ta än mer marginella och kanske farliga jobb för att tjäna sitt uppehälle, eller att migrera för att söka efter arbete.

I allmänhet är det osannolikt att kvinnors yrkesliv tillbringas i heltidsjobb. Deras jobb består snarare av sporadiskt arbete i tillfälliga deltids- och kontraktsanställningar. Klyftorna mellan mäns och kvinnors löner ökar, liksom segmenteringen av arbetskraften efter kön, något som hänvisar kvinnorna till jobben med lägst status och kompetenskrav.

Kvinnor arbetar längre och hårdare för att tjäna sitt uppehälle. Deras ansvar för hushållsarbetet har dock inte minskat. De resulterande sociala kostnaderna drabbar inte bara kvinnornas familjer, utan samhället i sin helhet.

Globaliseringens följder är speciellt påtagliga för kvinnor som dessutom är utsatta för diskriminering på grund av sin hudfärg.

OCH DE ÄR MEDVETNA OM FÖLJANDE:

Kvinnors kamp mot sociala orättvisor, våld och krig och mot ojämlikheter inom länder och mellan nord och syd är en fundamental del av IMFs strävan att skapa alternativ till dagens globalisering.

Trots globaliseringens mycket tydliga följder för kvinnliga arbetstagare, tas det under diskussioner om globaliseringen i allmänhet ingen hänsyn till kvinnornas specifika intressen, inklusive i fackföreningarna.

Kvinnornas arbetsförhållanden under globaliseringen utgör en enorm utmaning i organiseringsarbetet.

Kvinnojobbets osäkra och oregelbundna karaktär sprider sig alltmer även till männen.

AV DESSA SKÅL KOMMER MEDLEMSFÖRBUNDEN ATT GÖRA FÖLJANDE:

De kommer att motsätta sig de sämre anställningsformer som ofta är de enda som är tillgängliga för kvinnor.

De kommer att samla information om segmenteringen efter kön och om löneklyftor i sina täckningsområden, och använda informationen för att sörja för att kvinnor inte hänvisas till det sämst avlönade och mest lågkvalificerade arbetet.

Förhandla fram och implementera Internationella Ramavtal i syfte att stärka kvinnors rättigheter.

De kommer att samarbeta med kvinnoorganisationer för att organisera kvinnliga arbetstagare i exportfrizoner och globaliseringens andra getton, ta upp deras intressefrågor, och i slutändan förbättra deras arbetsförhållanden.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 5: IMF-UTTALANDE OM JÄMSTÄLLDHET MELLAN KÖNEN

I VETSKAP OM FÖLJANDE:

- Kvinnor har sämre tillgång till utbildning än män.
- De får lägre lön för arbete av samma värde.
- De har sämre möjligheter till arbetslivsutveckling.
- De hindras från att nå ledande positioner i fackföreningar och i samhället.
- De fortsätter att diskrimineras med hänvisning till graviditet, och utsätts för sexuella trakasserier och våld.
- De drabbas av en könsdiskriminering som är djupt rotad i alla samhällen.
- De är överrepresenterade i jobb som är lågavlönade, på deltid, tillfälliga eller sporadiska, och som ofta är intensiva och hälsovådliga, och de är dessutom av tradition svåra att organisera.

FASTSTÄLLS FÖLJANDE:

- Män och kvinnor måste ha lika möjligheter att arbeta och tjäna en anständig lön.
- Det kan inte finnas någon jämställdhet i arbetet utan en jämlik fördelning av hushållsansvaret, inklusive för barntillsyn.
- I ett verkligt demokratiskt samhälle måste kvinnor vara jämlikt representerade i regeringarna, i parlamenten och i andra institutioner.
- Utbildning är nödvändigt för att sörja för bättre anställningsmöjligheter. Flickor måste därför få en jämställd tillgång till utbildning.
- Kollektiva förhandlingar har en oerhört viktig roll att spela i kampen för högre löner och bättre arbetsvillkor för kvinnliga arbetstagare. Det måste därför vidtas särskilda åtgärder för att kvinnor skall delta i kollektiva förhandlingar och får möjlighet att föra fram frågor som intresserar dem.
- Kvinnor måste få lika möjligheter att arbeta i alla yrken, och att utföra allt slags arbete.
- Kvinnors löner och arbetsvillkor förbättras när de är fackligt organiserade, men kvinnornas fackliga anslutning är mycket lägre än männens.
- Fackföreningarnas styrka beror på deras förmåga att till fullo representera alla arbetstagare.

IMF ÄMNAR DÄRFÖR

- verka för en jämställd kvinnorepresentation i IMFs strukturer
- bistå medlemsförbunden med rekryteringsstrategier för att organisera kvinnliga arbetstagare
- arbeta tillsammans med medlemsförbund för att sörja för att kvinnor integreras till fullo i fackföreningarna

- främja jämställdhet mellan könen i ledande positioner i fackföreningarna
- hjälpa medlemsförbund med kampanjer för att uppnå lika lön för likvärdigt arbete
- främja en bättre balans mellan arbete och familj, och stödja en förändring av traditionella arbetsmönster för att underlätta en sådan balans
- främja ett erkännande av kvinnliga arbetstagares behov i de kollektiva förhandlingskraven
- öka kvinnornas medverkan i IMF:s arbete, genom att sörja för
  - särskilda åtgärder för att garantera att kvinnor är representerade under IMF-möten, varvid det skall tas hänsyn till kvinnorepresentationen i de berörda sektorerna
  - att fackliga uppbyggnadsprojekt betonar en bättre representation av kvinnor
  - att kvinnorepresentationen i IMF ständigt bevakas och blir föremål för rapporter
  - jämställdhet mellan könen i IMF-delegationer till andra organ
- behålla målet om minst 20 % kvinnor i nästa centralkommitté, och överväga att höja målet för 2009 års kongress.

MEDLEMSFÖRBUNDEN KOMMER ATT

- sörja för att kvinnliga medlemmar får möjlighet att delta i IMF-möten
- föreslå kvinnor till förtroendeposter inom IMF
- stödja arbetet i IMF:s kvinnokommitté
- delta i samråd på det regionala planet för att sörja för att kvinnliga medlemmar har en röst i IMF:s exekutivkommitté
- fortsätta att verka för en organisering av kvinnliga arbetstagare och sörja för att de får en skälig representation på alla nivåer i fackförbundet.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

**Resolution 6: Eliminera fattigdomen med hjälp av anständigt arbete,
rättvis handel och utveckling**

Ombuden till Internationella Metallfederationens 31:a kongress, som representerar kvinnor och män som arbetar i metallindustrierna i alla delar av världen:

Är övertygade om att den fortsatta fattigdomen, var den än förekommer, är ett hot mot freden överallt, och en orsak till att människor förvägras sina grundläggande mänskliga rättigheter, samt om att allmän mänsklig utveckling förutsätter att regeringarna till fullo respekterar fackliga och andra grundläggande demokratiska rättigheter

Är bestörta över att fattigdomen i u-länderna fortfarande varje dag dödar 30 000 barn genom hunger och sjukdomar som kan förebyggas

Noterar att Afrikakommissionens senaste rapport till G8-länderna är en trängande uppmaning att vidta åtgärder för att eliminera fattigdomen i världen

Noterar vidare slutsatsen från ILOs världskommission om att globaliseringen i dess nuvarande form inte är hållbar, och att den politik för att främja en så kallad fri handel som befordras av vissa rika länder är en orsak till ett fortsatt mänskligt lidande i en ofantlig skala.

Är övertygade om:

att majoriteten av människorna som drabbats av den värsta fattigdomen idag är arbetare och innevånare på landsbygden i u-länder, i synnerhet kvinnor

att den nuvarande världsordningen, som innebär att majoriteten av världens invånare är fattiga, medan en liten bråkdel är rika, är ohållbar

att fattigdomen i u-länderna, och särskilt i Afrika, förvärras i takt med att produktivkrafterna i världen växer, då många kvinnor och män är utan arbete, eller har dåligt betalda och alltmer tillfälliga och otrygga jobb

att en framgångsrik kamp mot fattigdomen bland andra globala åtgärder förutsätter mobilisering av arbetstagarnas globala solidaritet.

Fastslår:

att ökad u-hjälp och fler lån inte är nog för att u-länderna skall kunna upprätthålla en industriell utveckling och öka familjernas inkomster

att de mäktigaste handelsblockens nuvarande handelspolitik – och i synnerhet de stora subventioner som betalas till jordbrukare – begränsar tillgången till marknaderna på den norra hemisfären och befäster fattigdom och akut lidande

att de fattigaste ländernas obetalbara skulder måste avskrivas

att det är absolut nödvändigt att skapa en rättvis handel, och i synnerhet att upphöra med exportsubventioner av jordbruksprodukter, för att u-länderna skall få del av frukterna av internationell handel och investeringar.

De globala produktionskrafternas makalösa tillväxt ger oss idag goda möjligheter att sprida förmånen av rättvisa inkomster och eliminera massarbetslösheten i u-länderna.

Att skapa anständig sysselsättning måste vara regeringarnas centrala prioritet, och huvudmålet för en verkligt utvecklingsinriktad förhandlingsomgång om den internationella handeln. Handeln bör vara en viktig faktor för att uppnå utveckling och skapa anständig sysselsättning, men för många arbetstagare är det internationella handelssystemet antingen irrelevant, eller värre, det gör det svårare att uppnå dessa mål. I både i- och u-länder ser man handeln som ett hot mot jordbruket, anställningstryggheten och anständig försörjning, medan multinationella företag hotar att flytta tillverkning till platser där arbetskraften är billig och förvägras sina rättigheter.

Generösa löften om fördelarna av en liberalisering av handeln med hjälp av Världshandelsorganisationen (WTO) har inte infriats i form av fler och bättre jobb, och högre tillväxt, vare sig globalt eller i u-länder. Många u-länder som avreglerade handeln i enlighet med den politik som förespråkades av WTO och de internationella finansinstitutionerna fann i själva verket att de avindustrialiserades när de inhemska industrierna bröt samman på grund av liberaliseringen.

Sysselsättningen måste stå i centrum av uppmärksamheten under förberedelserna för WTOs ministermöte i Hongkong. Det är följderna för sysselsättningen och dess kvalitet som avgör huruvida handeln bidrar till eller försämrar möjligheterna att höja levnadsstandarden, uppnå utveckling och eliminera fattigdomen. Ändå bortser man trots dessa uppenbara kopplingar praktiskt taget alltid från handelns sysselsättningseffekter under förhandlingar om den internationella handeln.

Denna situation måste förändras i grunden, så att förhandlingar om den internationella handeln förs på grundval av en omfattande konsekvensbedömning av dess följder för sysselsättningsnivån och anställningstryggheten (i synnerhet i arbetskraftsintensiva sektorer), för respekten för arbetstagarnas grundläggande rättigheter, för jämställdheten mellan män och kvinnor, för arbetsförhållandena, för socialskyddet, liksom för livsmedelstryggheten och tillgången till offentliga tjänster av god kvalitet.

De utmaningar som u-länder och de minst utvecklade länderna står inför är än mer akuta under förhandlingarna om marknadstillträde för industrivaror (NAMA). Det behövs en noggrann bedömning av NAMA-förhandlingarnas följder för utvecklingen, för anständigt arbete och antalet människor som lever i fattigdom, både på det multilaterala och på det nationella planet. Regeringarna bör inte ingå överenskommelser under sådana förhandlingar, utom på grundval av en tydlig bild av överenskommelsernas troliga följder för deras möjligheter att genomföra en industripolitik som syftar till att uppnå utvecklings- och sysselsättningsmål.

Det krävs en nationell och internationell finansiering av anpassningsåtgärder när arbetstillfällena går förlorade på grund av en liberalisering av handeln.

Både i- och u-länder måste ha det politiska utrymme som krävs för att genomföra legitima inhemska utvecklingsstrategier. NAMA-förhandlingarna bör inte begränsa denna flexibilitet för mycket. Det behövs en bestämmelse enligt vilken ett u-land (i synnerhet de minst utvecklade länderna) som gör åtaganden om sina tullar, i nödvändiga fall, och för utvecklingsändamål, skall kunna ändra dessa åtaganden. De bör ha rätt att behålla högre tullar om de önskar det, i enlighet med principen om "mindre än full ömsesidighet" i ministerdeklarationen från Doha.

Kongressen uttrycker sitt helhjärtade stöd för den globala alliansen för aktion mot fattigdom, Global Call to Action Against Poverty (GCAP) och **uppmanar** medlemsförbunden att mobilisera sina medlemmar för att

- kräva att de nationella regeringarna sätter skapandet av anständigt arbete i centrum för sitt politiska program, i synnerhet under förhandlingar om en liberalisering av handeln
- begära att G8-länderna under sitt möte i juni lanserar en effektiv politik för att bekämpa fattigdom.

IMF skall

- fortsätta sitt nära samarbete med de andra globala fackliga organisationerna och likasinnade folkliga rörelser för de ovanstående målen
- i synnerhet bygga upp medlemsförbundens förmåga att effektivt påverka sina regeringars politik på handels- och u-hjälpsområdet
- utnyttja internationella ramavtal som verktyg för att förstärka arbetstagarnas rättigheter till information och utbildning om ovanstående frågor.

* * *

IMFs 31a Världskongress Wien, Österrike 22-26 maj 2005

Resolution 7: FÖRENA KRAFTERNA I DE GLOBALA FACKLIGA ORGANISATIONERNA I INDUSTRIEN

Den ekonomiska globaliseringen, att man över hela världen tar bort hinder mot handel och investeringar, samt ny teknik, har lett till betydande strukturförändringar i tillverkningsindustrin. En ökande outsourcing, framväxten av leverantörnätverksföretag och branschtjänster har suddat ut gränserna mellan traditionella industrisektorer ytterligare.

Denna utveckling har bidragit till ett antal fusioner mellan nationella fackförbund i industrin, särskilt i Europa och Nordamerika, men också i andra delar av världen. En global omfördelning av arbetstillfällen och produktionsöverföringar har förstärkt denna trend, då fackförbund som förlorar medlemmar förenar sina krafter för att kunna erbjuda gemensamma tjänster, minska dubbelarbetet och utnyttja begränsade resurser mer effektivt.

På det globala planet har dock denna utveckling mot större enhet gått långsammare. Ändå har de existerande fem globala fackliga organisationerna i industrin, enligt sina egna policydokument, till stor del samma kärnverksamheter. De omfattar bland annat att förhandla om och genomföra internationella ramavtal med transnationella företag, att bilda gränsöverskridande fackliga nätverk för att ena arbetstagarna i dessa företag, att samordna fackliga uppbyggnads- och utbildningsprojekt, att organisera solidaritetskampanjer för att sörja för respekt för de fackliga rättigheterna, samt att samarbeta med andra globala fackliga organisationer och FFI för att bedriva kampanjarbete för en social dimension i globaliseringen.

Ett resultat av nationella samgåenden är att allt fler fackförbund i industrin är anslutna till flera globala fackliga organisationer, och finansierar överlappande verksamheter. Att nationella fackförbund förlorar medlemmar ställer större krav på de globala fackens förmåga att sörja för tillräckliga medlemsintäkter för att utföra kärnverksamheterna. Att inte agera med anledning av dessa utmaningar kan leda till oönskade nedskärningar i medlemsbetjäningen, och till att förmågan att organisera en slagkraftig internationell facklig respons blir otillräcklig.

De transnationella företagen blir å andra sidan större, och spänner oftare över de traditionella industrisektorerna. Det krävs en enad facklig front över dessa gränser för att kunna erbjuda en verklig motvikt mot dessa mäktiga företag.

Det är viktigt att agera medan det ännu inte är en ekonomisk nödvändighet. Det sker endast ett begränsat konkret samarbete mellan de globala facken i industrin. De borde göra sitt yttersta för att öka sitt praktiska samarbete och ingå strategiska partnerskap i de ovannämnda kärnverksamheterna, erbjuda gemensamma tjänster och genomföra gemensamma projekt och regionala verksamheter. I vissa fall kan samgåenden vara bäst för att utnyttja begränsade resurser på effektivast möjliga sätt och undvika dubbelarbete.

IMFs 31:a kongress beslutar därför att IMFs sekretariat skall

Fortsätta sin strävan att utöka samarbetet med andra globala fackliga organisationer, för att stärka arbetarrörelsen i dess strävan att förbättra villkoren för arbetstagare över hela världen.

Utreda möjligheterna att öka det praktiska samarbetet, och om det är lämpligt överväga möjligheten att omstrukturera de globala fackliga organisationerna för att möta ovanstående utmaningar.

rapportera regelbundet till exekutivkommittén och centralkommittén om framsteg på detta område, och i lämpliga fall presentera förslag om strategiska beslut med sikte på ett ökat samarbete och en översyn av de globala fackens rådande struktur.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 8: PARAGUAY

Paraguay är ett land som undertecknat och ratificerat olika ILO-konventioner, och då bl.a. konventionerna Nr. 87 och Nr. 98 om föreningsfrihet och den kollektiva förhandlingsrätten. Som undertecknare av dessa konventioner är landet förpliktigt att beakta dem, fullgöra sina internationella åtaganden och tillhandahålla rättsskydd åt alla medborgare och utlänningar som bor i Paraguay.

IMF fördömer den paraguayanska regeringens flagranta inkräktande på fackförbundets demokratiska rättigheter samt uppmanar regeringen att omedelbart upphöra med sin inblandning och återställa social rättvisa, genom att iakttä lagen och internationella arbetsnormer.

Internationella Metallfederationen kommer därför att:

1. i samråd med sitt medlemsförbund i Paraguay, SITRAC-FETRAMPAR, inge klagomål till ILO mot myndighetsinblandningen i fackförbundets inre angelägenheter;
2. uppmana sina medlemsförbund att vidta proteståtgärder mot inblandningen och kränkningarna av grundläggande ILO-konventioner;
3. starta en offentlig kampanj för att informera fackliga organisationer runtom i världen och be dem att ge stöd åt fackförbundet i Paraguay, så att förbundets rättigheter beaktas fullt ut.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 9: NEPAL

Internationella Metallfederationen, som samlats till sin 31a världskongress i Wien, Österrike, den 22-26 maj 2005,

- ser allvarligt på de antidemokratiska åtgärder som kungen av Nepal vidtagit genom att entlediga en demokratiskt vald regering och tillskansa sig all makt;
- fördömer kraftigt bannlysningen av alla fackliga organisationer och all politisk verksamhet, arresteringen av ledarkrafter och införandet av medicensur. Arméns brutala angrepp på studenterna i Pokara och arméns roll i terrorn mot folkmassorna och ledarna vid samtliga demonstrationer i samhället måste fördömas;
- pekar på att den dolda och fördärvliga avsikten bakom det så kallade upphävandet av undantagstillståndet är att få militärt bistånd från andra länder, i synnerhet Indien, under förevändning av att bekämpa det fortsatta maoistupproret i landet;
- vädjar till alla länder, och i synnerhet Indien, att inte ge militärt bistånd till kungen, så länge som demokratiska institutioner och förfaranden inte återställts i Nepal;
- förordar att sanktioner vidtas mot kungen och hans regering tills alla demokratiska institutioner återställts och fungerar normalt samt att landets parlament återinsätts utan dröjsmål enligt en fastställd tidsram;
- uppmanar kungen att omedelbart återställa de demokratiska institutionerna och förfarandena samt frige alla fängslade ledare;
- uppmanar FN att skyndsamt vidta åtgärder för återställandet av demokratiska institutioner i Nepal.

* * *

**IMFs 31a Världskongress
Wien, Österrike
22-26 maj 2005**

Resolution 10: Arbetstagares rättigheter i Vitryssland

I Vitryssland utsätts den universella förklaringen om de mänskliga rättigheterna och grundläggande ILO-konventioner rätt och slätt för kränkningar. Det var en av Internationella arbetsorganisationens utredningskommissioner som år 2004 konstaterade detta faktum. År 2000 inledde ILO granskningen av fall Nr. 2090 om kränkningar av arbetstagarrättigheter i Vitryssland. Internationella arbetsorganisationen har vid mer än ett tillfälle förordat att Vitrysslands regering ska vidta åtgärder för att få slut på kränkningarna av arbetstagarrättigheter.

Men ändå fortsätter förtrycket, åtalerna mot fackliga ledare och aktivister och inskränkningarna av arbetstagarnas rättigheter. Ett kontraktbaserat anställningssystem har införts för alla arbetstagare. Anställningen villkoras av den obligatoriska anslutningen till en facklig organisation *i statlig regi*. Denna tillhör den vitryska fackliga centralorganisationen, som kontrolleras och styrs av presidentens regim.

Arbetstagare som är anslutna till oavhängiga fack utsätts för repressiva åtgärder; de blir föremål för åtal och avskedas från sitt arbete. Det råder förbud mot protestarrangemang och aktioner från arbetstagarnas och fackens sida till stöd för arbetstagarrättigheter. Fackliga tidningar och publikationer är förbjudna.

Under 2003-2004 upplöste de vitryska myndigheterna praktiskt taget de IMF-anslutna förbunden AAM och REI. Repressalierna fortsätter mot det IMF-anslutna vitryska förbundet REPAM. Detta bildades av medlemmarna i förbunden REI och AAM, som sluter upp kring tron på en oberoende fackföreningsrörelse.

Myndigheterna fortsätter att vidta åtgärder för att förgöra REPAM och åtala förbundets aktivister och ledare. Trots detta kämpar de vitryska fackförbunden vidare för arbetstagarnas friheter och rättigheter.

Delegaterna vid IMFs 31a kongress uttrycker sin solidaritet med de oberoende vitryska fackförbundens kamp för arbetstagarrättigheter. De vädjar till Vitrysslands ledare och regering om att åtal och trakasserier mot fackliga aktivister och ledare ska upphöra och att arbetstagarrättigheter ska beaktas.

* * *

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

ANGOLA

National Federation of Workers in Metal, Energy, Chemical Industries in Angola - FSIMEQ

QUIBETA Simao Fernando

ARGENTINA

Asociación de Supervisores de la Industria Metalmeccánica de la Rep. Argentina - ASIMRA

GARCÍA ORTIZ Luis

ARGENTINA

Asociación Obrera Minera Argentina - AOMA

LAPLACE Hector

ARGENTINA

Sindicato de Mecánicos y Afines del Transporte Automotor de la Rep. Argentina - SMATA

MANRIQUE Mario
VECINO Nestor

ARGENTINA

Unión Obrera Metalúrgica - UOM

GUTIERREZ Francisco

AUSTRALIA

Australian Manufacturing Workers' Union - AMWU

BASTIAN Paul
DONNELLAN Anne (Ms)
NICOLAIDES Mike
ROE Julius

AUSTRALIA

Australian Workers' Union - AWU

BEERS Anthony
JEFFERS Tom
ROBERTS Graham

AUSTRALIA

Com., Electrical, Electronic, Energy, Info., Postal, Plumbing&Allied Services Union - CEPU

MC LAUGLAN Les
RIORDAN Bernie
TIGHE Peter
WILLIAMS Richard

AUSTRIA

Gewerkschaft Metall - Textil - GMT

ADAM Ingeborg (Ms)
AIGNER Hermann
ANDERL Renate (Ms)
ANDERLE Manfred
BIRNLEITNER Siegfried
BLAUENSTEINER Renate (Ms)
BODNER Gabriela (Ms)
BRUNNER Christoph
DENK Günter
DOSCHEK Walter
EDER Jürgen
EDLINGER Helmut
ETTL Harald
FOGLAR Erich
FORSTINGER Erika (Ms)
FRITZ Waltraud (Ms)
FROST Heidelinde (Ms)
GRAF Norbert
GRITZ Josef

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Gewerkschaft Metall - Textil - GMT

HAAS Karl
HILLINGER Erwin
KAUER Nani (Ms)
KLOTZ Norbert
KREUZER Gerald
LAHNER Werner
LEHNER Walter
MITTEREGGER Anneliese (Ms)
MÜLLER Susanne (Ms)
NAGELE Silvia (Ms)
NOVAK Harald
NÜRNBERGER Rudolf
NUSSGRABER Erika (Ms)
OBERCHRISTL Helmut
PESSERL Josef
PRETIS Edwin
RAUB Gerhard
RESSEL Franz
RIEPL Franz
SCHEIBEIN Reinhard
SCHERZ Peter
SCHINDLER René
SCHLUCKNER Siegfried
SCHOPF Walter
SPERK Roland
STEINDL Günter
STEINER Manuela (Ms)
STEINMETZ Toni
STOIMAIER Thomas
STRAUSBERGER Erwin
SULZER Kurt
TIEFENTHALER Monika (Ms)
TUTTINGER Gregor
UNGER Rudolf
UTZIG Josef
WAGNER Fritz
WAKOLBINGER Karl
WALCZYK Michael
WESSELICH Anton
WIESER Markus
WIMMER Markus
ZÖHRER Gustav

BANGLADESH

Bangladesh Metalworkers' League - BML

MANIKA NASRIN (Ms)
MOJIBUR RHAMAN BHUIYAN

BANGLADESH

Bangladesh Metalworkers' Federation - BMF

ABU TAHER Mohammad
SARKER Md Salauddin

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

BELARUS

REPAM

BUKHOVOSTAU Aliaksandr

BELGIUM

Centrale Chrétienne des Métallurgistes de Belgique - CCMB

DANEEL Guy
DE WILDE Marc
HOSLET Jean-Marie
JANSSEN Tony
LIAKOS Paul
VAN DER BRACHT Marc
VAN WOENSEL Tinne (Ms)

BELGIUM

Centrale de l'Industrie du Métal de Belgique - CMB

BIEBAUT Frans
CASTERMANS Tony
CASTRO Manuel
CUE Nico
DE BATSELIER Georges
DEBROUWERE John
DI SANTO Antonio
GACOMS Karel
GOMEZ Francisco
GOOVAERTS Eddy
GOUNGAR Donatienne (Ms)
JONCKHEERE Karel
JORISSEN Herwig
LEGASSE Gilbert
LENDERS Marc
MOERMAN Albert

BELGIUM

Centrale Nationale des Employés - CNE

BAUDSON Bruno

BELGIUM

Landelijke Bedienden Centrale Nationaal Verbond voor Kaderpersoneel - LBC-NVK

AERTS Annick (Ms)
BERVOETS Philippe
LAMERS Johan
VAN DEN HEEDE Erik

BELGIUM

SETCA-BBTK - Syndicat des Employés, Techniciens et Cadres de Belgique - SETCA

FAGNANT Jean-Claude

BRAZIL

Confederação Nacional dos Metalúrgicos - CNM-CUT

GRANA Carlos Alberto
LOPES Fernando
SANTANA VALENTE Emilia (Ms)

BRAZIL

Confederação Nacional dos Trabalhadores Metalúrgicos - CNTM

GONÇALVES Antonio Gilberto
GOULART Nair (Ms)

BULGARIA

Fédération Nationale Syndicale - "METAL-ELECTRO" - FNS

ASSENOV Assen

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

BULGARIA

Syndical Federation of Machinebuilders and Metalworkers - CL PODKREPA - SFMM

DOYKOV Hristo
MERDZHANOVA Milka (Ms)
NEDEV Nedko
PRIMOVA Stefka (Ms)

BULGARIA

Trade Union - "METALICY"

PETROVA Reneta (Ms)
YANACHKOV Vassil Lubenov

CAMEROON

FENASIMECAM - Féd. Nationale des Syndicats des Industries Métallurgiques et Mécaniques

MOUSSI NOLLA André
NDOUM NDOUM Daniel
NGANDO MOUKALA Louise (Ms)

CANADA

International Association of Machinists & Aerospace Workers - IAM-Canada

RITCHIE Dave

CANADA

National Automobile, Aerospace, Transportation & General Workers Union (CAW-Canada)

DESNOYERS Luc
FORMOSA Charlie
GOTTHEIL Lewis
HARGROVE Buzz
KENNEDY Peter
NASH Peggy (Ms)
O'NEIL Jim
PARE Jim
PHILLIPS Carol (Ms)
PROULX Alain
WHITE Julie (Ms)
WHITE Bob

CANADA

United Steelworkers of America - USWACDN

CAMPBELL Charles
LANDRY Carol (Ms)
NEUMANN Ken

CHILE

Confederación Nacional de Trabajadores Metalúrgicos - CONSTRAMET

HENRIQUEZ Carmen (Ms)
SOTO Miguel

CHILE

Federación de Trabajadores del Cobre - FTC

ESPINOZA Raimundo

CHILE

CONSFETEMA - Trabajadores Electrometalúrgicos, Mineros y Automotrices

CASTRO Salvador

CHILE

Trabajadores Establecimiento Huachipato Compañía de Acero del Pacífico - HUACHIPATO

MEDINA Hector
RIVERA Sergio
TOLEDO NEIRA Raul

CHINA, REP. OF (TAIWAN)

IMF Republic of China Committee - IMF-ROCC

FAN Fu-Ying (Ms)

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

IMF Republic of China Committee - IMF-ROCC	LIN Ai-Hua
COLOMBIA Fed. de Trabajadores de las Industrias Metalúrgicas, Electricas y Mecánicas - FETRAMECOL	HERNANDEZ Luis Enrique
CROATIA Metal Workers' Trade Union of Croatia - MWTU	MARJANOVIC Ivo PECAN Vesna (Ms)
CURACAO N.A. Curacaosche Algemene Dok & Metaalbewerkeres Unie - CADMU	MARTIS Irene (Ms)
CYPRUS Cyprus Industrial Workers' Federation - OVIEK-SEK - CIHEF	FRANGOUE Panayiotis
CZECH REPUBLIC Metalworkers' Federation in the Czech Republic - OS KOVO	KOSINA Miroslav SAKAROVA Dana (Ms) SOUCEK Jaroslav STREDULA Josef STUDNICNÁ Lucie (Ms) UHLÍR Jan
DENMARK Centralorganisationen af Industriansatte i Danmark - CO-industri	BAEHRING Max BUNDVAD Jens ELGAARD Verner JENSEN Thorkild E. KNUDSEN Lillian (Ms)
EGYPT Union of Workers in Engineering, Metal and Electrical Industries - UWEMEI	EL AZALY ABDEL MONEEM KHALIFA MOHAMED HASSAN
ESTONIA Eesti Metallitöötajate Ametiühing (Estonian Metalworkers' Federation) - EMA	SEROVA Ljubov (Ms) SOON Endel
FIJI National Union of Factory & Commercial Workers - NUF CW	MUDALIAR John Vinesh
FINLAND Insinööriliitto (Union of Professional Engineers) - IL	SOLOVJEW Aleksei VILJANEN Matti
FINLAND Metallityöväen Liitto r.y. - Finnish Metalworkers' Union - ML	AALTO Riku HAKKARAINEN Jari KALJUNEN Riitta (Interpreter) (Ms) KÄRNÄ Jukka LEMPINEN Anja (Interpreter) (Ms) LINDFORS Erik MÄKINEN Pentti NIEMINEN Raimo

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Metallityöväen Liitto r.y. - Finnish Metalworkers' Union - ML

VILÉN Terttu (Ms)
VUORENMAA Erkki

FINLAND

Tekniikan Akateemisten Liitto - TEK

TAIVAINEN Yrsö

FINLAND

TOIMIHENKILÖUNIONI - TU (Union of Salaried Employees)

JOENPALO Iikka
OJANEN Petteri
RISSANEN Helena (Ms)

FRANCE

Fédération Confédérée "Force Ouvrière" de la Métallurgie - FO

BRULEZ Josette (Ms)
CAPART Nathalie (Ms)
FRAYSSE Philippe
HOMEZ Frédéric
JOBERTON Jean-François
KELLER Eric
MAS Roger
MILLAN-NOIRAUT Marie-Jo (Ms)
PETETIN Patrice
VALLOIS Daniel

FRANCE

Fédération des Travailleurs de la Métallurgie - FTM-CGT

BELAZIZ Ouria (Ms)
DELAITRE Sonia (Ms)
DELIAS Lydie (Ms)
PILICHOWSKI Christian
SANCHEZ Daniel

FRANCE

Fédération Générale des Mines et de la Métallurgie - FGMM-CFDT

FILLONNEAU Bernard
GILLIER Dominique
GRIGNARD Marcel
HONORE François
LANDAS Blandine (Ms)
PORTIER Philippe

FRANCE

Fédération Nationale CFTC des Syndicats de la Métallurgie et Parties Similaires

CORREA Patrick
CRESPO Joseph

GERMANY

Industriegewerkschaft Metall - IG METALL

ARWANITIDIS Georgios
BAUER Walter
BLANKAU Jutta (Ms)
ECKELMANN Ulrich
EICHLER Bertin
HEIMANN Klaus
HINKELMANN Dieter
HÖBEL Olivier
HOF Gerd
HOFFMANN Werner

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Industriegewerkschaft Metall - IG METALL

HOFMANN Jörg
HUBER Berthold
KEPPELER Georg
KLEBE Thomas
KÖNIG Otto
KÖPPEN Margit (Ms)
KUHN Elisabeth (Ms)
KUNKEL Detlef
KURTZ Hans-Peter
LENSE Helmut
LOBODDA Gerhard
MÄDEL Wolfgang
MATECKI Claus
MEINE Hartmut
MESSMER Ullrich
NEUGEBAUER Werner
NEUMANN Bruno
PETERS Jürgen
RAHMAN Claudia (Ms)
RHODE Wolfgang
RÖDER Wolf-Jürgen
RÖLKE Kirsten (Ms)
SALEWSKI Klaus-Dieter
SCHACHNER Günther
SCHEULEN Maria-Therese (Ms)
SCHILD Armin
SCHMIDT Renate (Ms)
SCHÜTTE Otto
SCHWAB Birgitt (Ms)
SILBERBORTH Ingrid (Ms)
STAMM Jürgen
SUNNUS Michael
THIERRON Bert
URBAN Hans-Jürgen
VETTER Eberhard
VITT Erwin
VOGT Walter
VON SCHUCKMANN Hermann
WILKE Christiane (Ms)

GHANA

Industrial & Commercial Workers' Union - ICU

KPOH Napoleon D.K.

GREAT BRITAIN

Amicus

COLLINS Doug
DUBBINS Simon
HAYWARD Jonathan
MITCHELL Tam
MURPHY Tony
MURRAY Barbara (Ms)
PYE Terry

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Amicus	SIMPSON Derek
GREAT BRITAIN COMMUNITY (formerly ISTC)	BROWN Kath (Ms) DAVIES Gareth LEAHY Michael MOONEY Robert SINCLAIR James WALSH Michael
GREAT BRITAIN General, Municipal Boilermakers - GMB	COATES Billy HAZLEWOOD Keith
GREAT BRITAIN Transport & General Workers' Union - T&G	BOUGHTON John HUTCHINSON Sharon (Ms) KEEGAN Sally (Ms) ROWSE John
GREECE Fédération des Electrotechniciens Grecs - FEG	MOYSIADIS Iordanis PECHLIVANIDIS Evelyn - Interpreter (Ms)
HONDURAS Federación de Trabajadores Mineros Metalúrgicos de Honduras - FETRAMIMH	VALLECILLO Napoleón
HONG KONG Committee of Metal Industry Unions - CMIU	KO Wai-Kong
HUNGARY Federation of Hungarian Metalworkers' Union (VASAS)	BALOGH Béla CSURGÓ Sándor DANYI Arpad
INDIA Atlas Copco Employees' Federation - ACEF	DHOKALE KISHOR MADHUSUDAN
INDIA Indian National Metalworkers' Federation - INMF	K. A. MANOHARAN M. D. NARAYANA PANICKER PANICKER DHATRI SULOCHANA (Ms)
INDIA Indian National Mineworkers' Federation - INMWF	SYED QUAMRUZZAMA
INDIA Steel, Metal & Engineering Workers' Federation of India - SMEWFI	SARDE SUDHARSHAN RAO VADHAVKAR Sanjay Suryakant VADHAVKAR Sanjyot Sanjay (Ms)
INDIA Working People Trade Union Council - WPTUC	KUCHELAN Ramasamy

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

INDONESIA

Lomenik-SBSI

PARSAULIAN MARPAUNG
Edward

INDONESIA

Serikat Pekerja Metal Indonesia - SPMI

DARMAWATI (Ms)
IQBAL Said
MOSII Thamrin

ITALY

Federazione Lavoratori Metalmeccanici - FLM

ALIOTI Gianni
ANDRETTI Walter
CAPRIOLI Giorgio
FATICANTI Mauro
GALLO Luciano
MECOZZI Alessandra (Ms)
NANULA Giuseppe
PANICALI Eros
REGAZZI Antonino
RINALDINI Gianni
SPERA Michela (Ms)
SPINELLI Antonio
TROVO Anna (Ms)
ZORZI Antonio

JAPAN

Japan Council of Metalworkers' Unions - IMF-JC

AOKI Yoshie (Ms)
AOKI Yoshinori
ARAMOMI Kazuo
BANNO Tomomi (Ms)
DANNO Hisashige
EBATA Kenichi
FUJII Takuji
FUJII Shugo
FUKANO Fumio
FUKUDA Yoshio
FUKUDA Kenji
FUKUSHIMA Harumi (Ms)
HORIGUSHI Shigekazu
HORII Kazue (Ms)
IKEDA Tomomasa
IRIGUCHI Shigenobu
ISHIHARA Yasunori
ISHIMURA Ryuji
ITAMI Yukio
IWAI Shinya
IZUMIDA Kazuhiro
JINNO Susumu
KATO Yuji
KAWANO Kazuharu
KIKKAWA Fumio

VIENNA, AUSTRIA

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Japan Council of Metalworkers' Unions - IMF-JC

KOGA Nobuaki
KOIDE Yukio
KONDO Jiro
KOUZU Rikio
MANAKA Yukio
MATSUMOTO Hidenobu
MATSUMOTO Takashi
MATSUNO Masahiro
MITSUI Kenichi
MIYAZONO Tetsuro
MORISAKI Ichiro
MUKAI Toshiyuki
NAGAO Akemi (Ms)
NAITO Shingo
NAKA Michitoshi
NAKANO Tomihiro
NAKATOMI-UENO Junko (Ms)
NEZU Kazuyoshi
NISHIHARA Koichiro
NOMURA Takayoshi
NOMURA Yasuhiro
OISHI Fusaji
OKAMOTO Tsunekazu
ONO Koji
ORRU Chiyo (Ms)
OTANI Naoko (Ms)
SAITO Toshiro
SAKAGUCHI Teruo
SAKAI Yoshikazu
SAKAI Masaaki
SAKAMOTO Yasuyuki
SATO Michyuki
SAWADA Kazuo
SHIMAZU Satofumi
SHIOTA Hiroko (Ms)
SHIOZAKI Hideki
SHIOZAWA Kazuhiko
SOEDA Mikio
TAKAHAMA Masayuki
TAKASHIRO Makiko (Ms)
TAKIZAWA Kenji
TAMURA Makoto
TANAKA Tsutomu
TATEISHI Jun
TOMITA Masako (Ms)
TORIGOE Tatsuhiko
YAMANAKA Michihiro
YAMAZAKI Kenichi
YANO Toshio
YATA Wakako (Ms)

LIST OF PARTICIPANTS**Delegates**

Japan Council of Metalworkers' Unions - IMF-JC

YOKOI Chiaki (Ms)
YOSHIDA Isao
YOSHIHARA Shigemitsu
YUKI Takafumi**KENYA**

Kenya Engineering Workers' Union - KEWU

NATILI Charles

KOREA, REP. OF

Federation of Korean Metalworkers' Trade Unions - FKMTU

JOUNG Il-Jin
KIM Do Yeon (Ms)
LEE Byung Kyun
MOON Kwang joo (Ms)
OH Mi hyung (Interpreter) (Ms)**KOREA, REP. OF**

Korean Metal Workers' Federation - KMWF

CHOI Yongwon
GO Younju (Ms)
JANG Hyekyong (Ms)
JEON Jaehwan
JO Mija (Ms)
KIM Jungmin (Ms)
KIM Joohee (Ms)
KIM Taeryong**KYRGYZSTAN**

Union of Mechanical Engineering and Other Sectors Workers of the Kyrgyz Republic

TOKOBAEVA Chinara (Ms)

LATVIA

Latvian Metalworkers' Labour Union - LMLU

PARHOMENKO Valentina (Ms)

LITHUANIA

Lithuanian Metalworkers' Trade Union Unification - LMTU

VARASIMAVICHENE Marja (Ms)

LUXEMBURG

Onofhängege Gewerkschaftsbond Lëtzebuerg - OGB-L

CASAGRANDE Marco
KINN Alain
LOCQ Jacques
PASQUALONI Nando**MACEDONIA, REP OF (FYROM)**

Trade Union of Metal & Energy Workers and Miners of Macedonia - SMER

ANCEVA Mare (Ms)
RISTESKI Peco**MALAYSIA**

Electrical Industry Workers' Union - EIWU

BIN IDRIS Ismail
CHE AMAT Noor Rashid Bin
GOMATHY D/O Gunasamy
Perumal (Ms)
MANIYAM Poovan
SHIELA AZLIN BT Zainudin (Ms)**MALAYSIA**

Metal Industry Employees' Union - MIEU

ENKATESOO Jacob
USOP Samsudin Bin

LIST OF PARTICIPANTS**Delegates****MALAYSIA**

National Union of Transport Equipment and Allied Industries Workers - NUTEAIW

FAUZI BIN IBRAHIM Mohamad
SANMUGAM Selvarani D/O (Ms)
SITI RAFIAH Bt. Komari (Ms)**MALTA**

General Workers' Union - GWU

AGIUS Charles

MAURITIUS

Artisans & General Workers' Union - AGWU

DEWNATH Lall

MEXICO

Sind. Trabajadores Industria Metal-Mecánica, Automotriz, Similares y Conexos - SITIMM

RANGEL Dimas

MEXICO

Sindicato Nacional de Trabajadores de Teleindustrias y Sistemas Digitales - ERICSSON

ESPARZA ORTIZ José Luis

MEXICO

Sindicato Nacional de Trabajadores de Ford Motor Company y de la Industria Automotriz

AGUILAR Jesús
CALLEJAS Juan M.
SOSA Juan José**MEXICO**

Sindicato Nacional de Trabajadores Mineros Metalúrgicos y Similares Rep. Mexicana - SNTMMS

FELIX Hector

GOMEZ URRUTIA Napoleón
ROCHA José Angel**MEXICO**

Sindicato Unico de Trabajadores Electricistas de la R.M. - SUTERM

DIAZ VARGAS Luis

MOZAMBIQUE

Sind. Nac. dos Trabalhadores da Indústria Metalúrgica Metalomecânica e Energia - SINTIME

NHANTUMBO Simião Mateus

NAMIBIA

Metal & Allied Namibian Workers' Union - MANWU

NAOBEB Jeffrey Gothard
SHIIKWA Moses**NEPAL**

Nepal Factory Labour Congress - NFLC

BAL MUKUNDA BISTA

NETHERLANDS

CNV BedrijvenBond - CNV

WEGMAN Hans
WEVERS Jan**NETHERLANDS**

De Unie - Vakbond voor Industrie en Dienstverlening

REUVER A.J.G.M.

NETHERLANDS

FNV-Bondgenoten

BERGHUIS Jan
VAN DER WINDT Hans**NEW CALEDONIA**

Syndicat des Ouvriers et Employés de la Nouvelle-Calédonie - SOENC

HEUEA Bruno
HNAISSILIN Jean**NEW ZEALAND**

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

New Zealand Engineering, Printing & Manufacturing Union Incorporated - NZEUI	SWEENEY Mike
NICARAGUA Federación Nacional de Trabajadores de la Industria Metal Mecanica - FESITRAMM	MARTINEZ Mario
NORWAY Fellesforbundet - FF	BAKKE Arve BJORNDALEN Kjell CHRISTIANSEN Liv (Ms) HOIE Atle
NORWAY Handel og Kontor i Norge - HKN	ARNTZEN Sture
PARAGUAY Federación de Trabajadores Metalúrgicos del Paraguay - FETRAMPAR	GONZALEZ CHIRICO Hugo
PERU Federación de Trabajadores de las Ind. Mineras, Metalúrgicas y Afines del Perú - FETIMAP	MONTESINOS Pedro
POLAND Metalworkers Secretariat "Solidarnosc" - NSZZ	CHYZASTOWSKI Andrzej DITMER Adam GACON Jacek GEBARA Andrzej KONOWROCKI Alfred PRZYBYSZEWSKI Stefan
PORTUGAL Sindicato das Industrias Metalúrgicas e Afins - SIMA	SIMOES José António SIMOES Alberto
ROMANIA Federatia Nationala Sindicala Metarom - FNS-METAROM	BOROTA Leontina (Ms) CALIN Constantin CORNENCO Marius MUHU Iancu RADI Aurel RUSU Milu SCINTEI Mircea
ROMANIA SMETAL - Solidaritatea Metal	APOSTOIU Liviu PETREAN Vasile POPESCU Constantin PREDA Ion PUIU Doru SORA Gheorghe STANCU Ion ZLATAR Fabiu
RUSSIA All Russian Defence Industry Workers' Union - DIWU	BASKOV Mikhail CHEKMENEV Andrey ZINOVYEV Viatcheslav

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

RUSSIA

Automobile and Farm Machinery Workers' Union of Russia - AFW

FEFELOV Andrey
KULEMIN Yury
NURETDINOV Gumer
POLYANIN Boris
VLASOV Boris

RUSSIA

Engineering Workers' Union of Russia - EWU

ARTYUKIN Vitaly
LIFANOV Nikolay
PANTYUKHIN Ivan
PANYCHEV Alexander
ZHIRNOVA Tatiana (Ms)

RUSSIA

Miners' & Metallurgical Workers' Union of Russia - MMWU

BOGOMOLOV Valery
DERBIN Vladimir
KOBOZEV Vyatcheslav
KOZYUKHIN Igor
KULAGIN Alexander
LEDENEVA Irina (Ms)
LIKHOUCHEINE Alexandre
PAVLENKO Alexandre
PONOSOV Vladimir
STRELKOV Jouri
TARANYUK Olga (Ms)
TARASSENKO Mikhail
TKACHENKO Konstantin
VAKHRUSHEVA Nadezda (Ms)
ZHURAVLEV Igor

RUSSIA

Russian Radio-Electronic Industry Workers' Union - REIWU

BELYAKOVA Natalia (Ms)
DOBROVOLSKAYA Elena (Ms)
KRUGLOV Vladimir
SHKARBAL Vladislav
STEPANOVA Tatiana (Ms)

RUSSIA

Shipbuilding Workers' Union of Russia - SWU

FIRYULIN Viacheslav
KONDRASHEVA Nina (Ms)
MOSKALENKO Larisa (Ms)
PAKHOMKIN Alexander
PROKHORENKO Yennady

SERBIA & MONTENEGRO, REP. OF

Free Trade Union of Metalworkers of Montenegro - FTUM

MIJANOVIC Dragan
RADULOVIC Ratko

SERBIA & MONTENEGRO, REP. OF

Granski Sindikat Metalaca - NEZAVISNOST

GAVRILOVIC Kosovka (Ms)
MATIC Dragan

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Granski Sindikat Metalaca - NEZAVISNOST

TODIC Aleksandar

SIERRA LEONE

Artisans, Public Works & Services Employees Union - APWSEU

LANGLEY Ibrahim

SINGAPORE

IMF Singapore Council - IMF-SC

ABDULLAH Juliana Bt (Ms)
 DEIVANAYAGAM Mathivannan
 s/o
 HASSAN Atyyah (Ms)
 LIM Pan Hong Francis
 LIM Chin Siew
 MAULOD Razali Bin
 ONG Keau
 RAJENDRAM Vincent
 TAN Chai Kun
 TAN SOO LENG Cyrille
 TAY Teck Guan Patrick
 TOH Hock Poh
 URIP Ariffin Bin
 WONG Weng Ong
 YAP Huat Hin

SLOVAK REPUBLIC

Metalworkers' Federation Kovo in the Slovak Republic - MFSR

HRUSECKA Monika (Ms)
 MACHYNA Emil

SLOVENIA

Sindikat Kovinske in Elektroindustrije Slovenije - SKEI

GASZER Drago

SOUTH AFRICA, REP. OF

Metal & Electrical Workers Union of South Africa - MEWUSA

KHUZWAYO Zandile Beauty (Ms)
 MASHIGO Mpaulene Louis

SOUTH AFRICA, REP. OF

National Union of Metalworkers of South Africa - NUMSA

KHOZA Ben
 MOTAU Hlokoza
 NONDWANGU Silumko
 TYIKWE Selina Mankoane (Ms)

SPAIN

Federación del Metal de ELA-STV - Solidaridad de Trabajadores Vascos - ELA-STV

GOMEZ Daniel

SPAIN

Federación del Metal, Construcción y Afines de UGT - MCA-UGT

FERNANDEZ Angel
 FERNANDEZ "LITO" Manuel
 HERNANDEZ Conrado
 MUÑOZ Dionisia (Ms)
 SAN JUAN Francisco
 SUAREZ J. Manuel
 URBINA Javier

SPAIN

Federación Minerometalúrgica de Comisiones Obreras - FM/CC.OO. - FMCO

AGUADO Juana (Ms)

VIENNA, AUSTRIA

11:43

20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Federación Minerometalúrgica de Comisiones Obreras - FM/CC.OO. - FMCO

FERNANDEZ Luis Miguel
 GORRIZ Ramón
 LOPEZ Felipe

SRI LANKA

Jathika Sevaka Sangamaya Metal Workers Federation - JSS

PALITHA ATUKORALE

SWAZILAND

Swaziland Amalgamated Trade Unions - SATU

NKULULEKO MNCINA Frank

SWEDEN

Civilingenjörsförbundet (Swedish Association of Graduate Engineers) - CF

BENGTSSON Ulf
 NYGARDH Christina (Ms)

SWEDEN

NORDIC METAL

RAINA Jyrki

SWEDEN

Sif

ANDERSSON Terje
 FORS Mathias
 GERDEMO HOLMGREN Louise (Ms)
 KRANTZ Mari-Ann (Ms)
 TJÄRNSTRÖM Ewa (Ms)
 WALLBERG Thomas
 ZANDEN Margareta (Ms)

SWEDEN

Svenska Metallindustriarbetareförbundet - Svenska Metall

ARNELID Håkan
 FERNEBRO Anna (Ms)
 JOHNSSON Göran
 JONSSON Lars
 LACK Annette (Ms)
 LANER Birgitta (Ms)
 LÖFVEN Stefan
 NILSSON Jan

SWITZERLAND

UNIA

AMBROSETTI Renzo
 BLANC-KÜHN Fabienne (Ms)
 DAGUET André
 FUNK Werner
 MARAZZI Elio
 MOOR Beda
 RENNWALD Jean-Claude

TANZANIA

Tanzania Union of Industrial and Commercial Workers - TUICO

BONIFACE Nkakatisi
 MIGONGWA Elizabeth (Ms)

THAILAND

Confederation of Thai Electrical Appliances, Electronic Automobile and Metalworkers - TEAM

CHALEE IOYSONG
 MONGKOL TANAGANYA

TRINIDAD & TOBAGO

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

Seamen & Waterfront Workers' Trade Union - SWWTU

ALEXANDER Ross

TUNISIA

Fédération Générale de la Métallurgie et de l'Electronique - UGTT

EL GLAA Cherif
NSIRI Mohamed Naceur

TURKEY

Birlesik Metal-Is - BMI

BESELI Mehmet
GÖKTAS Selcuk
SERDAROGLU Adnan

UKRAINE

Automobile & Agricultural Machinery Workers' Union - AAMWU

BUZA Lyudmyla (Ms)
DUDNYK Vasyl

UKRAINE

Professional Union of Radio-Electronic Workers' Trade Unions - UREWU

HRYTSAY Tetyana (Ms)
OLKHOVETS Grygoriy

UKRAINE

Trade Union of Aircraft Builders of Ukraine - TUAB

ZHUHAYEVYCH Yarema

UKRAINE

Trade Unions of Defence Industry Workers - TUDIW

CHERNYSH Olexander
SHEVCHENKO Valentina (Ms)

UKRAINE

Ukrainian Machinebuilding and Metalworking Union "Machmetall"

TARANCHUK Anatoliy

URUGUAY

Unión Nacional de Trabajadores del Metal y Ramas Afines - UNTMRA

BIANCHI Hugo

USA

Int'l Union, United Automobile, Aerospace & Agricultural Implement Workers - UAW

BUNN Elizabeth (Ms)

USA

International Association of Machinists and Aerospace Workers - IAMAW

BABINEAUX Diane (Ms)
BROWN Jim
BUFFENBARGER R. Thomas
DORSEY Michael
FORD David
HERRNSTADT Owen
HITCHCOCK Dennis
KOURPIAS George
MART Warren
MARTINEZ Robert
PEARSON Lee
THAYER Robert V.
TUCKER Lynn

USA

International Federation of Professional and Technical Engineers - IFPTE

JUNEMANN Gregory J.

USA

IUE-CWA

ASPLEN Lauren (Ms)

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Delegates

USA

Sheet Metal Workers' International Association - SMIA

CARLOUGH Chris
LOYD Richard
POTESTA Jay
RINGWOOD Roy
SLATER George
SULLIVAN Mike
ZIMMERMAN David

USA

United Steelworkers of America - USWA

ANDERSON Leanne (Ms)
CONWAY Tom
FERNANDEZ Gerald D.
GERARD Leo W.
LACOSSE Richard
LESTER Harry
MCCALL Dave
STILLER Sharon (Ms)

VENEZUELA

Fed. de Trabajadores Metalúrgicos, Mineros, Mecánicos y sus Similares - FETRAMETAL

HERNANDEZ Antonio
KEY LONGA Alberto
MEZZONI José

ZAMBIA

National Union of Building, Engineering & General Workers - NUBEGW

PANDOR Charles Mwape

Guests/Speakers

AUSTRALIA

ACTU President

BURROW Sharan

GERMANY

Friedrich Ebert Stiftung

NOTZ Gisela (Ms)

GREAT BRITAIN

Journalist

TAYLOR Robert

NETHERLANDS

Netherlands Organisation for International Development Cop.

PAPMA Adrie (Ms)

PERU

Central Nacional de la Mujer Minera - CNMM

BARZOLA AYBAR Janet (Ms)

Guests

AUSTRIA

Councillor, Embassy of Germany

MICHALZIK Peter

AUSTRIA

Mayor of Vienna

HÄUPL Michael

AUSTRIA

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Guests

President of Austria	FISCHER Heinz
AUSTRIA President of the Austrian Social Democratic Party	GUSENBAUER Alfred
AUSTRIA President of the Austrian Trade Union	VERZETNITSCH Fritz
BELGIUM Education International	VAN LEEUWEN Fred
FRANCE Fédération Confédérée "Force Ouvrière" de la Métallurgie - FO	HUC Michel
GERMANY Industriegewerkschaft Metall - IG METALL	ZWICKEL Klaus
JAPAN Japan Council of Metalworkers' Unions - IMF-JC	AJIMA Yukuo SUZUKI Katsutoshi
SWITZERLAND IFBWW	AFROUGH Susanna (Ms) NORMARK Anita (Ms)
SWITZERLAND International Labour Organisation	BAKER Jim
SWITZERLAND Union Network International - UNI	ROHDE Gerhard
USA Int'l Union, United Automobile, Aerospace & Agricultural Implement Workers - UAW	STILLMAN Don
VETERANS IMF IMF Secretariat	FERIGO Toni FOWLER David UNTERWEGER Peter

Observers

BELGIUM European Metalworkers' Federation in the Community - EMF	SCHERRER Peter
GERMANY Ford-Werke GmbH	LEUTERT Georg
NIGERIA Steel and Engineering Works' Union of Nigeria	AGUELE Monday KADIRI Kasimu
RUSSIA Russian Aircraft Industry Workers' Union "Profavia"	SOLOVIEV Nikolay
USA Arizona State University - Women's Studies Program	FONOW Mary Margaret (Ms)

LIST OF PARTICIPANTS

Observers

ZIMBABWE

National Engineering Workers' Union - NEWU

MOYO Japhet

IMF Head Office

SWITZERLAND

IMF Secretariat

ANTONIADEÈS Elsa (Ms)
ARNAUD Brigitte (Ms)
BAREA Antonio
BLUM Ronald
COLETTI Carla (Ms)
FREDRICKS Brian
GARDNER Anita (Ms)
GIUGNO Rocco
GOUMAZ Birgitta (Ms)
HOLDCROFT Jenny (Ms)
HUBER Margrit (Ms)
JOHNSTON Rob
KAMADA Hiroshi
KAY Andrea (Ms)
MALENTACCHI Marcello
MALENTACCHI Joséphine (Ms)
MILLER Suzana (Ms)
MOECKLI Delphine (Ms)
MUREAU Anne-Marie (Ms)
NILSSON Jesper
PERALES Carmen (Ms)
STEIERT Robert
SURACE Monique (Ms)
TRUCHOT Danièle (Ms)

IMF Regional Offices

CHILE

Oficina Regional de la FITIM para America Latina y el Caribe

ALMEIDA Jorge
CAMPOS Jorge
FIMBRES Everardo

INDIA

IMF South Asian Office

DYVADHEENAM T.
SOMANATHAN S.

MALAYSIA

IMF Southeast Asia Office

ARUNASALAM P.
NETIPRAWAT Buddhi

RUSSIA

Projet Office for the Commonwealth of Independent States - CIS

AFONINA Natalia (Ms)
SHEKERDJIEVA Svetla (Ms)

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

IMF Regional Offices

SOUTH AFRICA, REP. OF

IMF East & Southern Africa Regional Office

NHLAPO Stephen
TUWIZANA Kapita

Interpreters

English

BLACKHURST Anthea (Ms)
DAVIES Carol (Ms)
SAND Peter

French

HORAK Renate (Ms)
HYVÄRINEN Tiina (Ms)

German

BERNECKER Elisabeth (Ms)
LAMBERGER Heike (Ms)
SCHÖN Brigitte (Ms)

Italian

MOLINARI Manuela (Ms)
PLASTINO Maria Noémi (Ms)

Japanese

MATSUMOTO Atsuko (Ms)
OYAMADA Nana (Ms)
PETERS-SEKINO Michiko (Ms)

Russian

CROZIER Angelina (Ms)
DANILOV Boris

Serbo-Croatian

SPAJIC Zdravko

Spanish

BANNACH DE BRAENDLIN Sike (Ms)
CALLIGARIS Adelaida (Ms)
LAUBE Gloria (Ms)

Swedish

NORDBERG Veronica (Ms)
RYDBECK Cecilia (Ms)
TRÄSKMAN Stig

Technical Assistance

GERMANY

Industriegewerkschaft Metall - IG METALL

KERSTING Willi
ZÜRN Rolf

VIENNA, AUSTRIA
20 May 2005 - 26 May 2005

LIST OF PARTICIPANTS

Technical Assistance

JAPAN

Japan Council of Metalworkers' Unions - IMF-JC

INAGAWA Takamitsu

JAPAN

Travel Agent IMF-JC

HATAKEYAMA Koki
KUSE Kazuyoshi
SAITO Arata
SUZUKI Mitsuru

USA

Bona Fide Reporting Company

ISEN Leo
LAMONT Mary (Ms)

Press / IMF

BELARUS

REPAM

IVANOU Aliaksandr

GREAT BRITAIN

Amicus

NAIDOO Ciran

USA

United Steelworkers of America - USWA

RANICK Wayne

Drivers

BULGARIA

Syndical Federation of Machinebuilders and Metalworkers - CL PODKREPA - SFMM

ZAHARIEV Pavel

GERMANY

Industriegewerkschaft Metall - IG METALL

PLITZNER Franz
SCHMID Helmut

ROMANIA

Federatia Nationala Sindicala Metarom - FNS-METAROM

SABIN Astilean

Internationella Metallfederationen

54 bis, route des Acacias, Case Postale 1516

CH-1227 Genève, Schweiz

info@imfmetal.org, www.imfmetal.org